

DAN COSTE

**MICROSOFT
ÎNGERUL PĂZITOR
U.M. 0666**

DAN COSTE

MICROSOFT ÎNGERUL PAZITOR - U.M. 0666

Editor Aldo Press, București

© by Aldo Press, 2010

© by Dan Coste,

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Aldo Press

Informații, comenzi ramburs, comenzi

pentru editare și tipărire de cărți și broșuri

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COSTE, DAN

Microsoft, Îngerul păzitor - U.M. 0666 / Dan Coste. –

București : Aldo Press, 2010

ISBN 978-973-7945-67-9

821.135.1-4

OP 76, CP 161, București, 062590

Tel./Fax 4341750;

Email aldopress@rdsmail.ro

Site: www.aldopress.ro

Email autor:dan_coste@yahoo.com

ISBN: 978-973-7945-67-9

DAN COSTE

MICROSOFT

ÎNGERUL PĂZITOR

U.M. 0666

- VOLUMUL II -

BUCUREȘTI, AUGUST 2010

DAN COSTE

MICROSOFT
ÎNGERUL PĂZITOR
U.M. 0666

Pentru a clarifica natura relațiilor dintre
"SURU" și [REDACTED], propunem a se aproba
luarea în supravegherea informativă a celui de-al doilea.

L. Podea

Pentru a clarifica natura relațiilor dintre "SURU" și [REDACTED]
propunem a se aproba luarea în supravegherea informativă a celui de-al doilea.
Departamentul Securității Statului (DSS) U.M. 0625 - Dosar nr.217704, fila 1, 30.03.1981

1981 – Locotenent Adrian Petre Podea – DSS, Direcția a III-a - Comerț Protocol
2010 – Judecător Adrian Petre Podea – Tribunalul Prahova, Secția Penală

UM 0666 Buc.

-Menționăm că despre [REDACTED]
nu am cerut investigații de către UM 0666 Buc
cu nr. 581/BM/00207232 din 27.09.1980.

Menționăm că despre [REDACTED] s-au mai cerut investigații de către
UM 0666 Buc. cu nr. 581/BM/00207232 din 27.09.1980.

Ministerul de Interne UM 0800 - Dosar nr. 217704, fila 4, 02.06.1981
UM 0666 - DSS, Direcția a V-a - Pază și Protocol Demnitari

PREFAȚĂ

Nu pot începe acest al doilea volum al trilogiei “MICROSOFT - Îngerul păzitor” fără a mă apleca, mai întâi, asupra uneia dintre cele mai grave acuzații aduse în prima mea carte apărută în iunie 2010, acuzație menționată inclusiv pe coperta IV a lucrării. O reproduc cu exactitate:

Ca rezultat a cinci ani de investigații jurnalistice, am senzația că la impunerea gigantului IT pe piață s-au folosit la greu instrumente ale poliției politice. Chiar dacă nu se poate reține, deocamdată, vreo vinovăție în sarcina companiei lui Bill Gates, megaafacerea are un singur beneficiar: MICROSOFT Company.

În continuare se cuvin lămuriri în legătură cu interesul meu legitim în a scrie această trilogie. Am înțeles să fac public cazul și pentru a veni în întâmpinarea directivelor și recomandărilor Uniunii Europene, care îndeamnă la popularizarea unor astfel de situații, la nivelul întregului teritoriu comunitar, tocmai pentru o mai largă cunoștere a fenomenului infracțional și a corupției la nivel înalt. Altfel spus, citându-l pe europarlamentarul român Monica Macovei, ca “Să nu ne facem că nu știm” despre ce este vorba în propoziție și cum devine chestia cu corupția generalizată cu care se confruntă România. Asta deoarece Europa consideră domeniul dezvoltării de software IT&C unul strategic, de importanță majoră în inovarea tehnolo-

giei informației, astfel încât bătrânul continent să poată concura de la egal la egal cu SUA, pe principii legale, bilateral stabilite între cele două părți.

Inițial, am avut de gând ca volumul al doilea al trilogiei “MICROSOFT - Îngerul păzitor” să se intituleze OLAF, dacă am fi obținut informațiile solicitate acestui organism comunitar. Din păcate și în ciuda interesului nostru legitim, informațiile nu ne-au parvenit încă și a trebuit să continuăm cu volumul U.M. 0666. De remarcat că prima carte a trilogiei a fost trimisă tuturor comisarilor europeni, chiar și șefilor OLAF, inclusiv o versiune tradusă în limba engleză. Cu toate acestea, doar câțiva comisari ne-au răspuns, aceștia spunându-ne că au dat mai departe solicitarea de informații celor în drept. Demers inutil, fiindcă noi am trimis cartea și traducerea tuturor. În continuare, aștept cu mare interes să aflu de la această instituție abilitată cu supravegherea cheltuirii banilor europeni dacă avem de-a face cu un “non-caz”, așa cum considera conducerea OLAF în 2005, sau cu un caz pe bune, cum a considerat după aceea.

*

Colosul MICROSOFT Corporation este cunoscut în întreaga lume că abuzează de politici ce generează frică, incertitudine și dubiu, termeni ce sunt asimilați poliției politice și terorismului în general. Totodată, că ia drept țintă ziariști, pe care îi împarte pe listele lor negre în trei categorii, aceștia primind calificativele: “ok”, “neclar” și “e nevoie de acțiune” (vezi anexa 1).

De asemenea, Raportul ECIS vorbește despre sute, poate chiar mii de cazuri în care MICROSOFT a apelat la practici anticoncurențiale și alte mașinațiuni la fel de ilegale, pentru a lichida companiile concurente de pe piața IT&C. ECIS - Comitetul European pentru Sisteme

Interoperabile (European Committee for Interoperable Systems) este una dintre cele mai prestigioase organizații profesionale în domeniu, recunoscută pe plan mondial. Atât de prestigioasă, încât Curtea de Primă Instanță de la Luxemburg a admis, în procesul Europa vs. MICROSOFT, atât raportul cu pricina drept probă în instanță, cât și ECIS - ca parte interesată în proces.

Dacă adăugăm aici că Bill Gates ar fi fost acuzat de oficiali ai Casei Albe că nu este un erou, ci un terorist high-tech, lucrurile încep să prindă un contur cutremurător.

Cititorul se poate întreba, văzând titlul cărții, binebine, dar ce legătură poate avea MICROSOFT cu U.M. 0666, fosta Direcție V a Securității din România, simbol al modului criminal în care regimul comunist "rezolva" persoanele "ostile" regimului?

Înainte de a pune accent pe similitudinea dintre practicile MICROSOFT și U.M. 0666, am să explic cum e definit termenul de element "ostil" în viziunea fostului regim. Este acel individ care intra în competiție cu sistemul în plan ideologic, dogmatic. Care nu susținea, ba chiar combătea dogma comunistă. Împotriva acestor elemente, statul și-a creat instrumente instituționale, atât la vedere cât și secrete, pentru eliminarea formelor de competiție ideologică.

În statul de drept - vezi Doamne! - democratic, pluripartinic, competiția politică dintre individ și stat dispare, fiind înlocuită de cea economică, având la bază noi strategii.

Pirateria intelectuală, de la care pleacă subiectul acestei cărți (SC OMNIS GROUP SRL vs. SC ROMANIAN SOFT COMPANY SRL), în care MICROSOFT Corporation denotă o implicare majoră, nu este altceva decât un studiu de caz reprezentativ, un *modus operandi*, datorită modului în care sunt folosite instrumentele și mijloacele de poliție politică de către colosul IT, în promovarea propriilor

interese economice.

Pentru a penetra piața IT&C românească, MICROSOFT s-a bazat pe înalți funcționari publici, mulți dintre ei exponenți ai fostei Securități sau urmași ai acestora. Metodele brevetate în trecut au fost păstrate, nu și scopul. Dacă odinioară erau anihilați “ostilii” regimului din punct de vedere ideologic, acum sunt anihilați cei ce pot aduce atingere intereselor economice ale MICROSOFT, companie asociată cu Statul Român din 2004, în cadrul unui parteneriat așa-zis strategic. Care parteneriat pe noi ne costă o groază de bani, iar americanilor le rotunjește substanțial veniturile, mai cu seamă că s-a identificat și o importantă porțiță, creându-se un mecanism de accesare a fondurilor europene.

Desigur, nu pot susține afirmația că MICROSOFT ar acționa până la eliminarea fizică a opozanților. Dar fiind asociată cu Statul Român, cel mai adesea reprezentat de persoane legate de fosta Securitate, pot specula că ar avea cine comite asasinatul, la o adică. Vezi rețelele de tip Cătălin Voicu sau Mihai Caraman.

În anul 2005, când am publicat primul articol în presă legat de pirateria intelectuală în discuție, nici prin cap nu mi-ar fi trecut că, în această poveste, ar putea fi amestecată MICROSOFT Corporation și, cu atât mai puțin, U.M. 0666 - Direcția V a Securității. Mai târziu aveam însă să aflu, cu stupeoare, că proprietarul OMNIS GROUP mai fusese “lucrat operativ” de odioasa structură comunistă, la începutul anilor ‘80, prin mijloace de poliție politică. Și că acum MICROSOFT este implicat major în furtul de inteligență al unei aplicații software de mare succes, pe care OMNIS GROUP a realizat-o după eforturi și investiții care s-au întins pe o perioadă de zece ani.

Nu îmi este teamă că voi ajunge și eu pe lista neagră a colosului IT, fiindcă oamenii lui Bill Gates n-ar avea de unde să mă dea afară, astăzi aflându-mă în postura de

freelancer în media de investigații și scriitor. Dar în privința noii oligarhii securiste, la care mă voi referi pe larg mai încolo, recunosc că am o strângere de inimă. La fel cum, probabil, a avut și fostul ministru al Justiției, Monica Macovei, când a vrut să reformeze sistemul pe care îl conducea. Și mai ales atunci când a fost la un pas să sară în aer în propria locuință, după care s-a trezit schimbată din funcție.

Ultima oră

Din surse cât se poate de autorizate aflăm că OLAF (Oficiul European de Luptă Antifraudă de la Bruxelles) se ocupă intens de cazul ce face obiectul trilogiei “MICROSOFT - Îngerul păzitor”, pe care îl consideră unul deosebit de complex la nivel european. Complexitate care trece Oceanul Atlantic, ajungând până în SUA. La sfârșitul lunii iunie 2010, la două zile după ce îi expirase viza de America, autoritățile americane l-au reținut pe Aleksei Karetnikov în zona Seattle (mai precis la Redmond, sediul MICROSOFT Corporation), sub acuzația neoficială de spionaj în favoarea Rusiei. Acesta era angajatul colosului IT ca tester de software și s-ar fi aflat în legătură cu cei 11 spioni ruși expulzați în Rusia, în cadrul unui schimb cu alți patru spioni americani expulzați în SUA. Interesant că tânărul (23 de ani), care a fost lăsat să plece în cele din urmă spre Moscova, ar fi lucrat mai devreme la o companie-paravan din țara noastră, “Neobit”, specializată în software și înființată în anul 2003, potrivit publicației “Washington Post”. Reprezentanții firmei “Neobit”, cu sediul în București, au infirmat că Aleksei Karetnikov ar fi fost angajatul lor. Oare dacă ar fi fost, ar fi recunoscut legăturile cu un personaj bănuțat a fi spion rus în America?

CAPITOLUL I

Comportamentul ilegal al colosului MICROSOFT

La data de 31 martie 2009, ECIS a elaborat un raport de câteva zeci de pagini, cu trimitere la alte mii, în atenția guvernelor și altor parteneri - cărora le-ar da prin cap să se asocieze cu MICROSOFT - cu privire la “comportamentul anticoncurențial și prejudicierea consumatorilor” practicate de respectiva companie.

ECIS este o asociație non-profit creată în 1989, care susține un mediu favorabil promovării soluțiilor IT&C interoperabile, fiind reprezentată de numeroși profesioniști în domeniile avocațial și al tehnologiei informației. Comitetul se îngrijește ca toate sistemele să poată funcționa bine împreună, așa cum “Word” este compatibil cu “Windows”, “Excel” și cu toate softurile MICROSOFT, nu și cu Macintosh, Unix sau altele. Altfel spus, odată intrat în instrumentele MICROSOFT, consumatorul să nu mai devină utilizatorul captiv al acestei companii. Pentru o mai bună înțelegere a implicațiilor aduse, spicuim din Raportul ECIS:

La 15 ianuarie 2009, Comisia Europeană a emis o nouă Declarație de obiecțiuni către MICROSOFT, subliniind “punctul de vedere preliminar al Comisiei referitor la faptul că vânzarea împreună a browser-elor Internet Explorer cu sistemul de operare “Windows” încalcă regulile Tratatului CE privind abuzul de poziție dominantă (Art. 82) și “distorsionează competiția reală dintre browser-

ele web concurente”.

Recenta Declarație de obiecțiuni a Comisiei Europene validează necesitatea actuală și urgentă de a se adresa practicilor MICROSOFT care afectează libertatea Internetului, alegerea (opțiunile - n.n.) consumatorilor și competiția în general.

Reacția antepronunțată de Bill Gates:

Această campanie anti-trust va fi dată uitării. Nu am schimbat deloc practicile companiei noastre.

Raportul continuă:

Timp de peste două decenii, MICROSOFT s-a angajat într-o campanie bine planificată și foarte reușită de a-și proteja și extinde monopolul. MICROSOFT a făcut, în mod repetat, propuneri de alocare a pieței către competitorii săi și a utilizat un șir larg de alte tactici anticoncurențiale și nelegale pentru eliminarea potențialilor rivali, incluzând tactici agresive și de monopol în crearea produselor sale, precum și metode de ÎNȘELĂCIUNE INTENȚIONATĂ (s.n.)

Microsoft generează profituri de peste 60 de miliarde USD în fiecare an, în mare parte din vânzările “Windows” și “Office”, marja profitului oscilând între 65 - 77% la aceste două produse de monopol. De-a lungul anilor, MICROSOFT a cultivat și a extins barierele de intrare a firmelor concurente, pentru a-și proteja aceste monopoluri. De asemenea, MICROSOFT a înlăturat amenințările produselor “middleware”, cum ar fi browser-ul web NESCAPE.

Deși MICROSOFT a plătit de-a lungul anilor mai multe

sute de milioane de dolari în neînțelegeri referitoare la încălcarea legilor anti-trust, aceste sume au reprezentat un preț mic pentru o sursă de venituri atât de mare.

Este suficient să menționăm că, față de zecile de miliarde USD realizate sub formă de profit în fiecare an de MICROSOFT, cea mai mare amendă plătită UE s-a ridicat la circa un miliard de euro, după câțiva ani de procese.

Una dintre cele mai avizate voci din Europa, în ceea ce privește vastul domeniu al IT&C și al concurenței, este fostul comisar anti-trust Neelie Kroes, actual vicepreședinte al Comisiei Europene, comisar al Agenției Digitale. În mandatul trecut nu a ascuns faptul că anumite persoane din Guvernul american au făcut presiuni asupra ei, ca s-o lase mai moale cu declarațiile critice și sancțiunile la adresa MICROSOFT. “Guvernul SUA a încercat în mod direct să-l influențeze pe comisarul de concurență al UE, spre a favoriza Microsoft. Am răspuns că nu doresc... intervenția nu s-a făcut, a declarat Neelie Kroes.”

Mai multe despre acuzațiile formulate împotriva MICROSOFT găsiți în Raportul ECIS din anexa 2, unde publicăm un rezumat al concluziilor la care s-a ajuns.

Ciuma roșie de la soare-răsare

Urgișiți de soartă și de vecinii mai puternici, noi, românii, am fost nevoiți să facem față cumei roșii rusești. Apoi, ne-am creat propriul comunism, chit că foarte mulți s-au opus acestei doctrine totalitare. Iar și mai mulți au închis gura, de frică. Noi știm cum a fost, că am trăit-o pe pielea noastră. Și occidentalii susțin că știu, dar în realitate - habar n-au. Și susținem această afirmație prin următoarea exemplificare, cât se poate de reală.

Înainte de marea înghesuială din decembrie 1989,

numeroși occidentali se minunau că românii își înjură atât de mult conducătorul de partid și de stat, organele și mai ales Securitatea. “Dacă nu-l iubiți pe Ceaușescu - ne întrebau ei - de ce-l mai votați?” Și cu asta, cred că am spus tot în ceea ce privește percepția occidentalilor asupra zbuclimii noastre istorii moderne și contemporane.

NATO și UE au cooptat țara noastră în structurile sale, legitimând de fapt un sistem statal pe care nu-l pot înțelege, indiferent câte informații cred că ar deține. Și nici raportorul Jonathan Scheele, prezent cinci ani în România, nu a putut da vreo mână de ajutor în acest sens. Acesta a venit în țara noastră în octombrie 2001, ca al treilea șef al Delegației Europene la București, cu scopul de a ajuta la aderarea ipotetică a României la UE. În timp, a ajuns șeful cel mare al delegației. Oricine se aștepta ca oficialul, care ne-a învățat între timp limba, obiceiurile, tradiția, cultura, istoria și mai știu eu ce, să ne cunoască precum propriul buzunar. Numai că lucrurile n-au stat deloc așa.

În primăvara lui 2004, șeful Delegației recunoștea cu nonșalanță: “România este o țară pe care, cu cât o cunoști mai bine, cu atât o înțelegi mai puțin”.

Ceva mai târziu, prin vară, realizând că porumbelul ce-i ieșise pe gură nu era de bun augur pentru experiența sa căpătată pe plaiurile noastre mioritice, a încercat să mai dreagă busuiocul. “Cred că fraza pe care am folosit-o nu era exact ceea ce trebuia să spun. Poate că trebuia să spun că, pe măsură ce cunosc mai bine România, înțeleg mai bine cât e de complicată și greu de înțeles pentru o instituție birocratică precum Comisia Europeană”.

Mulți analiști politici, printre care și Emil Hurezeanu (fost redactor la Radio “Europa liberă” în perioada 1983 - 1994) consideră că instrumentele războiului rece persistă și în ziua de azi. Ce nu-și dau seama aceștia, ori n-au

curajul să declare, este că respectivele instrumente utilizate de țările din fostul bloc comunist nu mai sunt folosite ca în trecut. Acum, nu se mai ia la țintă Occidentul în mod direct, ci pe ocolite - indirect. Ținta celor ce utilizează aceste instrumente sunt de astă dată banii Uniunii Europene, deturnați spre buzunarele oligarhiei securiste, ale unor elemente din structurile secrete și rețelelor de tip mafiot înființate după momentul de cumpănă Decembrie 1989. Iar miza se ridică la sute de milioane de euro, dacă nu chiar miliarde, în timp.

Terorist high-tech

Încheierea în 2004 a Parteneriatului strategic dintre MICROSOFT și Guvernul României a stârnit multă nedumerire pe piața IT&C și aceasta deoarece gigantul lui Bill Gates tocmai fusese condamnat de Europa, la o sumă de aproape un miliard de euro amendă pentru practici anti-concurențiale. Apoi, deoarece pe postul de televiziune "Discovery" tocmai fusese difuzat documentarul de lung metraj "The True Story of the Internet Browser Wars" ("Adevărata poveste a războiului Browser-elor Internet"), în care producătorul John Helleman lansa o dezvăluire explozivă, provenind din interiorul Casei Albe, precum că MICROSOFT Corporation ar fi un dușman al Guvernului SUA, iar Bill Gates n-ar fi un erou, ci un terorist high-tech, aflat în conflict cu întreaga umanitate.

În aceste condiții putem spune (iar asta vom încerca să demonstrăm pe parcursul celui de-al doilea volum din trilogia "MICROSOFT - Îngerul păzitor") că respectiva companie s-a asociat cu oligarhia securistă împământenită în România de peste 65 de ani. Se va vedea în continuare că, între modul de impunere pe piața IT a produselor MICROSOFT și practicile Securității de odinioară există unele analogii înspăimântătoare.

Despre ce fel de stabilitate vorbim?

În ianuarie 1990, ca proaspăt ziarist postdecembrist la cotidianul "Dreptatea", am fost primit, alături de câțiva colegi, la Ambasada Statelor Unite, de un cutare consilier. Am vorbit noi ce-am vorbit, iar la un moment dat gazda noastră ne-a declarat că Guvernul SUA e tare mulțumit că în țara noastră este stabilitate. "Cum așa?" ne-am mirat noi, care știam că tot comuniștii lui Ion Iliescu preluaseră puterea prin șmecheria numită Frontul Salvării Naționale. Despre care viitorul șef al statului de trei ori se jura, pe seceră și pe ciocan, că nu se va transforma în partid. Da' s-a transformat.

"Păi, e stabilitate, de vreme ce exponenți din eșalonul al doilea, indezirabili sau nu ai fostelor structuri comuniste, au luat acum frâiele puterii și doresc schimbarea", ne-a lămurit oficialul. Ne-am uitat unii la alții, perplecși. Pe urmă ne-am răs în bărbi, convinși că mărunțul (după părerea noastră) consilier nu știa despre ce vorbește. Ceva mai târziu aveam - din păcate - să ne dăm seama că noi eram cei care nu știam pe ce lume trăim. Adevărul nu se afla la noi, ci la el. Noi greșeam, iar el avea dreptate. Câtă dreptate...

Ulterior am aflat din presă că, în 1989, George Bush sr. i-ar fi telefonat generalului comunist Wojciech Jaruzelski (dușmanul de moarte al Solidarității), cerându-i să candideze la Președinția Poloniei, în numele aceleiași "stabilități".

De unde se vede cât de multă nevoie aveau și poate mai au americanii - în numele unui anumit tip de democrație - de politicieni controlabili de pe alte meleaguri, de vreme ce se pretează să curteze torționari comuniști. De altfel, și juniorul președinte Bush ne-a adresat invitația, în 2004, de a ne constitui într-un "pod" pentru noua Rusie, dar ulterior și-a "uitat" îndemnul părintesc adresat poporului român.

În ceea ce mă privește (aviz celor care s-ar gândi să-mi atribuie afinități securiste), lucrurile sunt extrem de simple. N-am fost ziarist înainte, ci am lucrat unsprezece ani în Fabrica de Avioane București. Am intrat în presă în decembrie 1989 și am publicat primele trei articole la data de 6 februarie 1990 în cotidianul "Dreptatea". Nu m-am îmbogățit, trăind modest într-o mansardă cumpărată prin credit la bancă și conducând un automobil românesc, atunci când situația financiară îmi permite să cumpăr benzină. Asta fiind una dintre dovezile cele mai clare că nu m-am înfruptat din beneficiile materiale pe care le asigură noua oligarhie securistă, în schimbul vânzării sufletului.

M-am simțit dator să fac acest comentariu deoarece pe unele bloguri, după apariția primului volum din trilogia "MICROSOFT - Îngerul păzitor", niște tipi se întrebau cu subînțeles pentru ce serviciu secret lucrez.

Așadar, munca depusă în slujba verbului și adevărului nu mi-a adus decât satisfacții spirituale, nicidecum materiale. Sunt un cetățean sărac, dar cinstit, cum ar spune un binecunoscut contemporan din sfera politicului; știți dumneavoastră cine... Totuși, între mine și anumiți politicieni, securiști "vechi și noi" ori oportuniști ai democrației există o asemănare. Cu toții lucrăm sau am lucrat cu verbul. Eu în slujba adevărului, alții în mod demagogic, pentru a denatura ori a măslui adevărul, iar ultimii pentru a avea acces la o felie de cozonac, prin șantaj, intimidare, minciună, amenințare și altele. Numai că, între mine și ei e diferența dintre bijutier și potcovar. Și bijutierul și potcovarul prelucrează metale. Dar metalele diferă. La fel și modul de prelucrare.

CAPITOLUL II

Conspirația Vlădescu

Voi continua cu demascarea modului în care Statul Român și un grup de interese ce roiește în jurul ministrului Finanțelor, Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu, sub oblăduirea și cu implicarea directă a MICROSOFT Corporation au încercat să excludă de pe piața IT compania OMNIS GROUP SRL și să-l distrugă financiar, psihic și fizic pe proprietarul acesteia. Motivul? Societatea comercială cu capital integral românesc, având drept unic obiect de activitate crearea și dezvoltarea de software autohton, a avut îndrăzneala de a realiza cel mai bun produs ERP (Enterprise Resource Planning) din Europa. De asemenea, nu a încheiat nici măcar un singur contract cu statul, nu pentru că nu ar fi câștigat nicio licitație de acest gen, ci din cauza faptului că nu făcea parte din sistemul corupt. Mai simplu, atunci când câștiga irevocabil vreo licitație, aceasta era repede anulată pe motiv că nu mai există fonduri pentru derularea programului. Asta nu împiedica autoritățile române, la o lună sau două după anularea licitației, să organizeze o alta, de astă dată desemnând câștigătoare firma care era în cărți și făcea parte din sistem. OMNIS GROUP n-a înțeles nici să se asocieze cu vreun potentat al vremurilor din Guvern, din sfera politicului, cu vreun fost securist sau actual șef prin vreo structură secretă, deși i s-a propus în câteva rânduri. Chiar înainte ca MICROSOFT să devină partenerul “strategic” al rețelelor de tip Voicu și Vlădescu. De aici i s-a tras, pe prin-

cipiul comunist “Cine nu e cu noi e împotriva noastră”.

Mai pe înțelesul tuturor și pe scurt, filmul evenimentelor este următorul:

Episodul 1

O companie IT românească dezvoltă inteligență și creează cel mai bun instrument software, ce facilitează integrarea tuturor informațiilor dintr-o organizație, spital, primărie, minister, agenție, hotel sau fabrică într-o platformă unică. ERP-ul, creat de numeroși programatori după zece ani de eforturi și investiții, asigură transparența datelor în cadrul unei entități și facilitează accesul la orice tip de informație utilă în desfășurarea unei activități. Domeniile de aplicabilitate sunt: producția (planificarea și urmărirea dinamicii acesteia), gestiunea (evidența stocurilor, furnizorilor, plăților și încasărilor), salariile (calculul acestora și managementul informațiilor referitoare la personal), contabilitatea (evidența financiar contabilă), imobilizări (evidența mijloacelor fixe și calculul amortizării), CRM (managementul relațiilor cu clienții), BI (rapoarte, analize, prognoze) etc. În anul 2001, aplicația ISIS.net câștigă premiul I drept cel mai bun produs ERP din Europa, în cadrul competiției “Microsoft EMEA RAD Awards”, iar un an mai târziu, la Paris, obține încă un premiu pentru cea mai eficientă utilizare a tehnologiilor standardizate (open) Internet.

Episodul 2

În anul 2000 se înființează SC (Societatea Comercială) ROMANIAN SOFT COMPANY (RSC) SRL, avându-l drept asociat semnificativ pe Sebastian Vlădescu, omniprezent consilier sau ministru al Finanțelor. Pe când avea un singur angajat - care, după propriile

declarații, nu se pricepea la programe de calculator -, firma obține o finanțare europeană în valoare de 50 000 de euro, pentru realizarea a trei softuri noi. Brusc, doi salariați ai OMNIS, angajați de pe băncile facultății și instruiți în tainele aplicațiilor IT de această firmă, sunt racolați de RSC SRL și, la scurt timp, compania lui Vlădescu iese pe piață cu trei aplicații, ca scamatorul care scoate iepurele din joben. Cea purtând numele de HIPOCRATE este donată spitalelor SRI (Serviciul Român de Informații) “Prof. dr. Agrippa Ionescu” și al Ministerului de Interne “Prof. dr. Dimitrie Gerota”, astfel asigurându-se notorietatea necesară cumpărării produsului și de către alte spitale, primării, societăți comerciale și chiar de Ministerul Apărării Naționale. Că la vremea respectivă ministrul Vlădescu era asociat într-o altă firmă cu viitorul premier al României, Călin Popescu Tăriceanu, are mai puțină importanță în acest context. Dar că, sub guvernare liberală, ministrul Sănătății Eugen Nicolăescu (supranumit de presă Ministrul Morții), ordonă tuturor spitalelor din subordine să cumpere aplicația HIPOCRATE, asta chiar contează.

Episodul 3

Reprezentanții OMNIS GROUP constată, de pe site-ul RSC SRL, că circa 5.000 de linii-cod indispensabile funcționării aplicației ISIS.net se regăsesc în aplicația HIPOCRATE. Care linii-cod fuseseră bine-mersi înregistrate în timp util la Oficiul Român pentru Drepturi de Autor, în registrul specific.

Episodul 4

OMNIS reclamă presupusul furt de proprietate intelectuală la toate instituțiile abilitate ale statului. Moment din care proprietarul companiei se confruntă cu situații dintre cele mai neverosimile chiar și pentru trecut, pe timpul

comunismului. Asupra lui au loc două atentate (chit că cititorului i se pare greu de crezut), i se fură o casă cumpărată cu acte-n regulă de la proprietar, iar în cele din urmă se încearcă acreditarea ideii că el ar fi hoțul și nu păgubașul. Și unde se petrece una ca asta? Chiar în sediul Inspectoratului General al Poliției Române, unde mai este avertizat de înalți ofițeri (directorul direcției de cercetări judiciare Victor Nesterov) că ar fi bine ca el și familia (soția și cei doi copii) să stea mai mult prin străinătate, că în România oricând li se poate întâmpla ceva...

Episodul 5

Vreme de cinci ani de zile, proprietarul OMNIS GROUP se străduiește să demonstreze, prin expertize de specialitate și documente oficiale, că produsul ce-i fusese piratat îi aparține. Timp în care este dat la rândul lui în judecată pentru o presupusă defăimare, acuzat de RSC că ar fi invidios pe neverosimilul succes al acesteia. În ciuda faptului că liniile-cod piratate au fost însușite ilegal, cuvânt cu cuvânt și literă cu literă, inclusiv cu amprenta programatorului și greșelile de ortografie, anchetatorul polițist (Florin Mincă), procurorul de caz (controversata Nicoleta Bulgaru) și în cele din urmă judecătoarea Viorica Costiniu (soția judecătorului Florin Costiniu, recent implicat în grave fapte de corupție ca făcând parte din rețeaua de tip mafiot a senatorului Cătălin Voicu, arestat și pe cale de a fi trimis în judecată de Departamentul Național Anticorupție) ajung la concluzia că RSC n-a furat nimic, produsul ISIS.net regăsindu-se în aplicația Navison 3.60 a MICROSOFT sau alte programe oferite gratuit prin intermediul Internetului. Și cine are cel mai greu cuvânt de spus în această concluzie aberantă? Tocmai elemente de marcă ale conducerii MICROSOFT, printre care și directorul tehnic, Ionuț Lopătan, ce devine expert-parte al RSC SRL, plătit de

compania lui Sebastian Vlădescu. Mai clar, Lopătan susține că, într-adevăr și RSC și OMNIS ar fi utilizat aceeași tehnologie MICROSOFT, în principal aplicația Navision, și de aceea au ajuns la același rezultat, printr-un ciudat concurs de împrejurări. Și când spunem același rezultat ne referim la circa 5.000 de linii-cod având același limbaj de programare, aceeași exprimare și aceleași greșeli de ortografie. Cam greu de crezut, nu?

Episodul 6

În urma mai multor ani de investigații jurnalistice, am ajuns la concluzii cu totul diferite, pe care organele de urmărire penală și justiția nu le-au observat, ori n-au avut voie să le observe, din rațiuni lesne de înțeles. În primul rând, la ora când aplicația ISIS.net fusese înregistrată la ORDA (Oficiul Român pentru Drepturi de Autor) și obținea premiul de cel mai bun produs ERP din Europa, MICROSOFT Corporation nu dezvoltă o astfel de tehnologie și nici nu comercializa vreo aplicație asemănătoare la noi sau în alt colț al globului pământesc. La scurt timp, colosul IT cumpără o companie daneză, pentru 1,4 miliarde USD, inclusiv aplicația Navision oarecum asemănătoare cu ISIS.net, dar nu atât de performantă. Că dacă ar fi fost, ar fi participat la concursul organizat în 2001 de MICROSOFT și ar fi concurat cu produsul OMNIS GROUP SRL. Lucru care nu s-a petrecut.

Ulterior, MICROSOFT a introdus Navision în țara noastră, comercializându-l pe canalele deschise cu mărinimie de Statul Român, în cadrul unui parteneriat strategic cu cântec. Ba mai mult, a susținut că aplicația ISIS.net este copiată după Navision și după alte programe ERP pe care, la ora respectivă, nu le dezvoltă, așa cum deja am menționat. Acestea fiind zise, nu putem constata decât că mașinațiunea MICROSOFT n-a avut alt scop decât acela

de a scoate de pe piața IT&C un competitor credibil și incomod cum este OMNIS, pentru a-și promova produsul danez achiziționat și a controla piața românească, în baza prerogativei acordate de Statul Român: de arbitru al sferei IT, în baza GSP (Security Program-Government) încheiat la ceas de taină de MICROSOFT cu fostul premier Adrian Năstase și ministrul Comunicațiilor, Dan Nica. Moment în care putem spune că MICROSOFT s-a asociat cu crima organizată din România, între cele două parteneri existând relații contractuale parafate din 2004 până în 2013.

*

În continuare prezint cititorului câteva repere secvențiale deloc întâmplătoare, pe care le voi dezvolta în paginile acestui al doilea volum al trilogiei "MICROSOFT - Îngerul păzitor".

1990 - delegat de Ion Iliescu, ofițerul Cătălin Voicu (actual senator aflat în stare de arest preventiv pentru fapte de corupție) le explică magistraților - învărtind pistolul din dotare pe deget - cum trebuie să împartă dreptatea în România și cui să se supună. Din același an, majoritatea ofițerilor de Securitate de rang înalt sunt cooptați în Armata Română și în noile structuri secrete democratice.

1998 - Începând cu acest an se pun în mare secret bazele Unității Naționale Interforțe, din care se desprinde GOC (Grupul Operativ Central), coordonat printre alții de generalul Nicolae Berechet, argeșean de-al odiosului asasin comunist, generalul de Securitate Nicolae Pleșiță și al "Măcelarului de la Interne", colonelul de Securitate Gheorghe Enoiu. Structura secretă avea mână liberă să

fileze și să valorifice operațional informațiile obținute, inclusiv șantajarea unor înalți funcționari de stat, magistrați și oameni de afaceri. De remarcat că, până azi, nimeni nu poate confirma sau infirma dacă GOC mai este încă în stare de funcționare.

2001 (martie) - trei reprezentanți ai statului se deplasează la Seattle (Redmond), la sediul MICROSOFT, pentru stabilirea diligențelor unei viitoare colaborări a companiei cu Statul Român.

2001 (22 februarie) - Cabinetul Adrian Năstase înființează Grupul de Promovare a Tehnologiei Informației.

2001 (22 mai) - MICROSOFT remite Guvernului de la București o scrisoare de intenție, în vederea unei fructuoase colaborări viitoare.

2003 (17 septembrie) - între MICROSOFT și Guvernul Adrian Năstase (ministrul Comunicațiilor, Dan Nica) intervine înțelegerea privind încheierea unui parteneriat strategic.

2003 (30 octombrie) - se semnează la Roma, Government Security Program - GSP, prin care MICROSOFT primește dreptul de arbitru exclusiv pe piața IT&C românească.

2004 (15 aprilie) - Guvernul României și MICROSOFT încheie Contractul 0115RO, în valoare de câteva zeci de milioane USD, pe perioada 2004 - 2009; ulterior, prin acte adiționale, suma ajunge să depășească 110 milioane USD. Iar contractul este prelungit în 2009, în urma unui simulacru de licitație, de data asta, până în 2013.

CAPITOLUL III

Securiștii vechi și noi

Școlii și îndoctrinați la școlile de partid, spionii ruși ai secolului trecut cunoșteau la perfecție istoria frământată a țării lor. Și nu puține au fost momentele în care lideri comuniști ridicați de gloată ori armată, începând cu 25 octombrie 1917, sfârșeau sub baionetele ori bocancii propriilor oameni, la cea mai mică suspiciune, ori în urma unui denunț calomnios bine regizat. Concluzia la care au ajuns din vreme ceii ce lucrau în serviciile secrete: PUTEREA ESTE EFEMERĂ. Ceea ce i-a determinat să ocupe linia a doua a puterii, lăsându-i pe politicieni să-și spargă capetele între ei. În acest mod, puteau controla și influența din umbră destinele țării, bucurându-se de toate privilegiile acelor timpuri. Tot serviciile secrete, din care au provenit și spionii infiltrați în țara noastră, erau cele care îi supravegheau pe politicieni, adesea șantajându-i în propriul interes. Iar când acest interes o cerea, apelau la asasinat fără niciun scrupul.

Cu o astfel de "doctrină" au ajuns spionii ruși printre comuniștii români, sprijinindu-i și propulsându-i în cele mai înalte sfere ale puterii, în același timp monitorizându-i din umbră, gata în orice moment să le ia gâtul. Și, cum erau prea puțini, au cooptat printre ei români gata de orice, chiar și de asasinat la comandă. Așa s-au născut personaje precum Pleșiță, Enoiu, Postelnicu, Drăghici, Goncearuk, Vlad și prea mulți alții. Cu toții au organizat temuta Securitate, cel mai feros și abject instrument de

represiune a poporului român. Mai exact, este vorba despre păpușarii sistemului comunist care au slujit, în realitate, doar propriilor interese de castă și adesea străine neamului nostru.

Să nu fiu înțeles greșit. Nu vreau să se creadă că, după 1944, spionii sovietici și securiștii români au condus această țară. Politica nu i-a interesat prea mult, atâta timp cât făceau parte dintr-un clan ai cărui exponenți se situau deasupra legii, iar avantajele lor materiale erau pe măsură. Și nici n-aveau cum să greșescă, cum să nu parieze pe calul câștigător, câtă vreme acesta era desemnat de la Moscova. Securiștii trebuiau doar să respecte anumite reguli, să nu vorbească neîntrebați, să nu miște în front și să acționeze atunci când primeau comanda. În rest, lucrurile curgeau de la sine. Ce le păsa lor că populația o ducea bine ori rău, câtă vreme Moscova nu formula reproșuri cu privire la politica de partid și de stat?! Ei erau sănătoși și fericiți.

Într-o întâlnire privată, fostul general Nicolae Pleșiță a afirmat, în prezența unor apropiați invitați la vila sa de lângă Curtea de Argeș: "Ceașescu era el un prost, dar era prostul nostru. Îl puteam juca pe degete așa cum voiam, bombardându-l cu note informative și influențându-i deciziile".

Nici acum, România nu este condusă de foștii securiști ori de serviciile secrete, în adevăratul înțeles al cuvântului. Este doar influențată, în funcție de interesele de castă ale foștilor securiști, metamorfozați în agenți importanți ai structurilor secrete. Doar așa țara noastră a ajuns să aibă cele mai multe servicii secrete din lume, după americani și englezi.

Dacă Ion Iliescu este la putere, foarte bine. Securiștii agreeți de acesta vor fi pe cai mari, neuitându-i pe cei căzuți temporar în dizgrație. În cazul președintelui Emil

Constantinescu, lucrurile au stat aidoma. Și acum, cam tot la fel se întâmplă. Ei știu că un lanț nu e trainic, câtă vreme o singură za este fisurată. Și de aceea se protejează unii pe alții, ca frații. Chit că uneori mai apar unele sincope. Poate chiar regizate, ca să nu bată la ochi atâta liniște în cadrul sistemului. Oricum ar fi, tot securiștii sunt la putere, dar din umbră, indiferent cine conduce țara, din punct de vedere politic.

De remarcat este faptul că și în interiorul acestei mafii există sciziuni. Dar acestea sunt doar de ordin economic, fiecare grupare încercând să acapareze cât mai mult. Care șmecher să aibă vile mai frumoase, mașini mai luxoase și conturi mai grase. Care să-și trimită beizadelele mai departe la studii, făcându-și concediile în țări exotice la *all inclusive* și pe gratis.

În același timp, securiștii “vechi și noi” se ocupă cu ce știu ei mai bine: întocmirea dosarelor atât de necesare (poate mai necesare ca înainte de ‘89) răfuielilor politice, amuzante în felul lor.

Trist pentru poporul român este că de securiști nu va scăpa prea curând. Ne-o spune istoria umanității. Moise și-a plimbat oamenii timp de 40 de ani prin deșert, după fuga din Egipt, ca o generație să moară și să nu ajungă în Țara Sfântă cu mentalitate de sclavi. La noi va trebui să treacă mai mult, și asta în fericitul caz în care foștii și actualii securiști români nu se vor reorganiza în cadrul altei conspirații naționale cu mult mai atroce, mai inumană, mai diabolică și mai eficientă, dacă se poate.

La douăzeci de ani și mai bine de la înghesuiala din decembrie 1989, revoluția morală a societății a devenit o himeră în care nimeni nu mai crede. Oamenii s-au resemnat, scârbiți de atâtea deziluzii postdecembriste care le-au deturnat speranțele. Din acest motiv, am convingerea că mare lucru nu se va schimba în această țară nici în urmă-

torii 30 de ani. Mai ales că Europa se uită la noi ca la niște ciudați, prea puțin interesată de problemele cu care ne confruntăm în realitate. Și cu atât mai puțin dispusă să ne dea o mână de ajutor, câtă vreme nu înțelege în profunzime cu ce avem de-a face. Sau câtă vreme nu are acest interes...

Noua oligarhie

După anii '70, securiștii au început să mai pună și ei mâna pe carte, pentru a-și depăși profesorii semianalfabeți și a nu se face de răs în relațiile cu populația civilă ori cu străinătatea. Fiecare s-a specializat, mai mult sau mai puțin, în anumite domenii, inclusiv în turism, economie, industrie, informatică sau limbi străine. Alții au fost cooptați din aceste sectoare de activitate, în calitate de informatori sau ofițeri sub acoperire. Dar metodele de șantaj, diversiune, bătaia și tortura, intimidarea, fabricarea de probe false, interceptările de tot felul și celelalte practici securiste au rămas aceleași, perfecționându-se doar din punct de vedere tehnic. Cu toții au continuat să servească acelorași două interese majore: protejarea și manipularea mahărilor de partid și de stat și rotunjirea propriilor venituri.

Așa i-a prins înghesuiala din decembrie 1989, pe care se pare că au prevăzut-o din timp, dar n-au făcut nimic ca s-o înăbușe din față. În schimb, au pus la punct scenariile pentru preluarea economiei, a fondurilor valutare speciale, apoi a unităților socialiste de stat, imobile, terenuri și alte bunuri mobile ori imobile ce aparțineau întregului popor.

Inițial, aparatul Securității a fost trecut în subordinea armatei, dar era clar pentru toată lumea că lucrurile nu puteau rămâne așa. Puțini securiști s-au retras total din activitate. O parte a înalților ofițeri, împreună cu aghiotanții

lor au pus bazele Serviciului Român de Informații, care a fost legalizat la 26 martie 1990, sub conducerea lui Virgil Măgureanu. Astfel, foarte mulți ofițeri, chipurile specializați și indispensabili în munca de contrainformații, s-au trezit peste noapte sereșiți, beneficiind de aceleași salarii grase și avantaje ca mai înainte. Alții au devenit oameni de afaceri, reprezentanți ai unor grupuri de interese financiare din același sistem, fiind ajutați să se îmbogățească de foștii colegi infiltrați în celelalte structuri ale statului și în partidul politic de guvernământ. Cum prea puțini au fost cooptați în armată, tot au mai rămas destui securiști cu vechi state de plată pe margine. Pentru ei a fost înființat, la 5 iulie 1990, Comandamentul Trupelor de Jandarmi, cu unități operative în toate marile orașe, care s-a transformat ulterior în Jandarmeria Română.

Rețeaua descendenților și continuatorilor fostului regim

În acest moment, cred că a venit timpul să revin la tema principală a trilogiei “MICROSOFT - Îngerul păzitor”, prin trecerea în revistă a personajelor din umbră implicate în această poveste. În scopul de a explica unor cititorului cu cine a avut de-a face proprietarul SC OMNIS GROUP SRL - direct sau indirect - în lupta sa inegală cu un sistem corupt, cu oligarhia securistă și cu o justiție care acreditează și argumentează fără jenă, atunci când interesele o cer, minciuna că albul este negru, iar negrul este alb.

Călin Popescu Tăriceanu

Fiu adoptiv al liberalului Dan Amadeo Lăzărescu, crescut și educat de acesta dar nerecunoscut drept tată, ci decât ca soț al mamei sale. După ani de pușcărie pentru

apartenența la PNL (Partidul Național Liberal) și pus în libertate, Lăzărescu a colaborat din plin cu Securitatea (la fel ca și colegul senior Mircea Ionescu-Quitus), după cum a și recunoscut. Acesta și-a găsit propriile circumstanțe atenuante pentru delatările comise, justificându-se cu cinism că, din banii primiți în schimbul informațiilor furnizate Securității, a ajutat familiile celor pe care i-a turnat, parafând trimiterea lor la ocnă. Tăriceanu a fost partener de afaceri cu Sebastian Vlădescu în cel puțin două firme, pe care a omis în mod ciudat să le menționeze în declarația sa de avere, la momentul investirii în funcția de prim-ministru al Guvernului României (decembrie 2004).

Una dintre acestea, "Leader High-Tech SRL", a fost înființată în 1999. În același an, societatea reușește o cifră de afaceri de 9.153.413.000 lei vechi (aproximativ 597.000 USD) din comerțul cu aparatură medicală. Între 2000 - 2002, firma aparținând cuplului Tăriceanu-Vlădescu nu se obosește să-și mai depună bilanțul contabil la Ministerul Finanțelor, iar în 2003 raportează o datorie de 460.454.000 de lei vechi, respectiv aproape 14.000 USD. După 2004, filmul afacerii premierului Tăriceanu și a ministrului de Finanțe Vlădescu se rupe, nemaexistând date privitoare la aceasta.

Eugen Nicolăescu

Născut la Grădiștea, județul Giurgiu, liberal, economist și fost ministru al Sănătății în perioada 2005 - 2008, a fost supranumit de presă "Ministrul Morții".

La fel ca și Sebastian Vlădescu a absolvit ASE (Academia de Studii Economice) în anul 1982 la "fără frecvență". (Amănunt: generalul Nicolae Pleșiță a condus școala de Securitate de la Grădiștea în perioada 1982 -

1989). Înainte, în timpul și după absolvirea facultății lucrează la Complexul de Hoteluri și Restaurante "Athenee Palace" din cadrul întreprinderii de Turism, Hoteluri și Restaurante ca merceolog și economist. Pe urmă ajunge analist și economist la Centrul de Calcul pe probleme de aprovizionare tehnico-materială al Centralei Industriale de Echipament Special din Ministerul Industriilor și Resurselor.

Începând cu 1990 lucrează la RATMIL (Regia Autonomă de Tehnică Militară) din Ministerul Industriei și Resurselor, ajungând director economic (1994 - 1997) și chiar director general (1997 - 1999). Se știe că această întreprindere fusese înființată sub Ceaușescu pentru exportul de armament în Africa și Orientul Mijlociu, aflându-se în permanență sub controlul Securității. Și că nicio dată vreun cadru de conducere n-a fost decât un personaj controlat de acest serviciu secret de poliție politică, dacă nu chiar ofițer sub acoperire.

Din acest moment, Nicolăescu se metamorfozează în liberal activ, fiind desemnat să ocupe funcțiile de secretar general adjunct la Ministerul Finanțelor Publice (1999 - 2000) și președinte interimar al CNVM (Comisia Națională de Valori Mobiliare - 1-7 iulie 2000).

Potrivit enciclopediei Wikipedia, "în mai 2008, procurorii Direcției Naționale Anticorupție au început urmărirea penală împotriva lui Eugen Nicolăescu și a deputatului Cristian Boureanu, vicepreședinte PD-L (dezertat din PNL- n.n.) pentru abuz în serviciu contra intereselor publice. Cei doi sunt acuzați că, în anul 2000, pe când erau membri în Adunarea Generală a Acționarilor Loteriei Române au aprobat un act adițional la un contract dintre Loterie și firma grecească Intracom, care a adus companiei românești pagube de peste 120 de milioane de euro".

Nicolăescu a mai fost angajatul traficantului de arme Shimon Naor (alias Simen Herșcovici), dat în urmărire internațională din 2006, de către autoritățile române, pentru executarea unei pedepse de 11 ani de închisoare și arestat de curând în Franța. Shimon Naor a fost pus în libertate de câțiva judecători români de la Curtea de Apel București, magistrați condamnați ulterior pentru corupție între 3-5 ani închisoare. Mai multe amănunte despre “parteneriatul” dintre cei doi, în anexa 3.

Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

Absolvent al ASE în anul 1983, lucrează mai întâi ca economist însărcinat cu recuperarea creanțelor la Combinatul de Oțeluri Speciale Târgoviște. (Amănunt: generalul Nicolae Pleșiță a condus școala de Securitate de la Grădiștea în perioada 1982 - 1989). În același timp este însărcinat cu derularea de programe de investiții și achiziții, plăți către furnizori la IRVMR (Întreprinderea de Recuperare și Valorificare a Materialelor Refolosibile care funcționa în subordinea Securității București). Poziție pe care nimeni n-o putea ocupa, decât dacă era colaborator de nădejde al Securității sau chiar ofițer sub acoperire.

După 1989 intră în sectorul privat, inițial aducând castreaveți murați din Bulgaria, cu o furgonetă, sau vânzând ziare, măștișoare, pantaloni scurți și fierbătoare de cafea în Piața Universității din București și alte locații. Ulterior îl întâlnim acționar, asociat sau director la cel puțin următoarele companii:

1. Boss Exim Trading Group,
2. Boss Construcții și Consultanță,
3. EOL Renewable Energy,
4. PVB Euroconsulting,
5. Ecologic Allpro,
6. Leader High-Tech,
7. Clubul Vinului,
8. Team Delta Proiect,
9. VKT Environment,
10. Rom offset Management,
11. Tipo Trading,
12. Aqua

Fin Consulting, 13. BCC, 14. Lord Expert Consult, 15. Gas Prod Com, 16. Comp Banc, 17. Medist SRL, 18. Medist SA, 19. Event 4 You, 20. Hemat-Rom, 21. Centrul Medical Polimed, 22. Rapid Credit, 23. Clean Up, 24. Climat Change, 25. Antrepriza de Lucrări Publice și Industriale, 26. Topanel, 27. Altipo Construct, 28. CVS Construcții și Investiții Imobiliare, și 29. ROMANIAN SOFT COMPANY.

Liberal cel puțin până la începutul noului mileniu (după care nu și-a mai plătit cotizația), Vlădescu este numit secretar de stat la Ministerul Industriei și Comerțului, responsabil de compartimentul financiar. În paralel își vede și de propriile afaceri, ca din anul 1999 să ocupe de mai multe ori funcții de consilier al ministrului Finanțelor Publice și chiar ministru (decembrie 2004 - 2007 și decembrie 2009 - prezent).

În mod cu totul dubios, pe site-ul guvernamental nu vom găsi informații despre activitatea lui Vlădescu decât ulterior anului 1997, că altminteri n-ar da bine la imaginea și-așa șifonată a cabinetului Emil Boc IV. Mai ales activitatea din perioada anterioară lui 1989, când numele său poate fi asociat cu Securitatea, de vreme ce a fost unul dintre șefii de la IRVMR. Este bine știut faptul că nimeni nu ajungea în asemenea funcții (vezi și ascensiunea antedecembristă a lui Eugen Nicolăescu la RATMIL) fără a fi școlit special de acest instrument de oprimare a poporului român și fără a executa întocmai ordinele și sarcinile trasate la acel nivel. Că este posibil să fie așa cum sugerăm stau mărturie oferta cu titlu gratuit a unui soft piratat către spitalul SRI "Prof. dr. Agrippa Ionescu" și sponsorizarea transformată ulterior în donație a aceleiași aplicații către spitalul Ministerului Afacerilor Interne (MAI), "Prof. dr. Dimitrie Gerota", la care mă voi referi mai încolo.

Despre profilul moral al acestui personaj, care astăzi

se joacă cu destinele românilor, ar fi multe de spus. Într-o emisiune televizată recent, el a recunoscut că, până în prezent, poporul a fost mințit, dar că de-acum înainte nu se mai poate. Și că, dacă nu ne convine majorarea TVA (Taxa pe Valoare Adăugată) la 24%, putem să ne ducem în altă țară, unde nu există TVA.

În primii ani ai începutului de mileniu, Sebastian Vlădescu a fost nașul de cununie al colegului său liberal, Cristian Boureanu. Ocazie cu care s-a cuplat cu proaspăta soție a acestuia și a divorțat de Carmen Vlădescu. Drept cadou de despărțire, chipurile, i-ar fi cedat ex-nevestei participația la companiile Medist, dacă ar fi să ne luăm după declarațiile sale. Cât despre Boureanu, acesta a migrat spre PD-L, partidul președintelui Traian Băsescu, devenind unul dintre cei mai aprigi critici ai liberalilor.

Poate că nu e deloc întâmplător faptul că, în 2005, Medist încheie cu STS (Serviciul de Telecomunicații Speciale) un contract în valoare de 6,5 miliarde de lei, pentru dotarea cabinetelor stomatologie, microbiologice și de medicină internă ale acestei structuri. Au urmat alte achiziții publice pentru diverse spitale, primite fără licitație, prin negociere cu o singură sursă.

Datorită faptului că firma Medist se afla în relații strânse de colaborare cel puțin cu MAI, SRI, SPP și STS, Carmen Vlădescu a fost scoasă basma-curată în urma unui accident de circulație, petrecut la data de 29 mai 2005, în care a murit o persoană, iar alte două au fost grav rănite. Mai exact, organele au ajuns la concluzia că vinovăția aparține mortului și unui bolnav psihic misterios, care tocmai se plimba pe acolo și ar fi țâșnit brusc în fața mașinii lui madam' Vlădescu.

*

Exasperat de atitudinea de neimaginat a lui Sebastian

Vlădescu, unul dintre vicepreședinții partidului de guvernământ, Cezar Preda, a declarat pentru RFI (Radio France Internationale) că ministrul Finanțelor “a sabotat Guvernul”, ducându-l în ridicol pe premier, dar că acestuia îi e frică să-l demită. De fapt, niciun membru al executivului nu l-ar mai asculta pe Emil Boc, considerându-l un tip neajutorat, care nu e capabil să se impună. Iată textul în original:

Sincer, sunt foarte îngrijorat. Dacă până acum, în mediile politice și economice românești se vehicula faptul că prim-ministrul cu greu își poate stăpâni cabinetul iată, acum, în ultima perioadă și noi, din interiorul Partidului Democrat-Liberal, vedem clar acest lucru. Pentru mine, cel puțin, nu este nicio surpriză ce-a făcut ministrul Finanțelor. El face acest lucru când dorește, cum dorește, spune ce vrea. Prim-ministrul nu poate decât să fie reactiv la ceea ce spune domnul Vlădescu și domnul Șeitan (Mihai, ministrul Muncii, Familiei și Protecției Sociale), dacă mai țineți minte.

Îmi pare rău pentru primul-ministru că a ajuns să nu-l mai asculte absolut nimeni. Nu e bine să vedem în ultima lună că s-au luat decizii care nu sunt agreate ba de Palatul Cotroceni, ba de Ministerul de Finanțe, ba de Cabinetul de la Palatul Victoria, în ansamblu. Ce să-nțealegă cetățenii României, decât că e un haos? E vina primului-ministru. Primul-ministru trebuia să-l dea afară imediat pentru aceste chestiuni, dar nu are puterea, nu e în stare să facă acest lucru, îi e frică nu știu de cine. Nu-mi dau seama cum își permite un ministru să saboteze un Cabinet întreg și să-l ducă în ridicol până la urmă pe primul-ministru, de fiecare dată când acesta încearcă să se preocupe de ceea ce are nevoie țara acum: să scăpăm de inundații, să trecem peste criză.

Noi asistăm ca și dumneavoastră la o chestiune incredibilă: un Cabinet în care primul-ministru află ultimul de ce spune câte un ministru! Și totuși, nu dorește să ia măsuri. Ce să facem, decât să spunem cetățenilor că nici noi nu suntem de acord cu asemenea lucruri?

Nu cred că se face (remanierea Guvernului - n.n.) nici în septembrie. Cum poate cineva să creadă că ei vor face reforma internă a administrației centrale, când n-au făcut-o până acum? Niciuna! De-abia de-acum se gândesc. De-abia de-acum se iau decizii. Da, dar tăierea salariilor s-a făcut de la 1 iulie! Și noi de-abia acum ne gândim ce vom face în interiorul Cabinetului și-n interiorul administrației centrale? Nu e corect și nu e de înțeles. Foarte mulți lideri ai partidului Democrat-Liberal nu agreează asemenea chestiuni, pentru că această acțiune nu este credibilă pentru niciun cetățean al României.

Alte amănunte interesante despre activitatea “labo-rioașă” a lui Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu, în anexa 4.

Agrippa Ionescu

Acest personaj nu este unul foarte important în contextul lucrării de față, însă interesele ce au gravitat în jurul numelui său, mai ales după moarte, sunt cu siguranță. Absolvent al Facultății de Medicină din Timișoara (1952) se formează timp de șase ani la Școala de Traumatologie practică a Războiului din Coreea și la gigantica Școală Rusă de Chirurgie Plastică din Leningrad. În 1958 pune bazele, la București (strada Arhitect Ion Mincu, în vechiul Spitalul de Urgență), unei clinici de chirurgie plastică reparatorie și arsuri cu 50 de paturi. În 1959, unitatea spitalicească devine independentă și unică pe țară, sub de-

numirea de Clinică și Spital de Chirurgie Plastică și Reparatrice, având 151 de paturi. În primăvara anului 1990, poate deloc întâmplător, unitatea este preluată de SRI sub denumirea de Spitalul Clinic de Urgență “Prof. dr. Agrippa Ionescu”.

Vestitul medic a fost căsătorit cu mult mai tânăra Doina, de aceeași profesie, care i-a continuat tradiția. Rămasă văduvă, aceasta se recăsătorește cu amiralul Emil Dumitrescu, zis Cico (exponent FSN și consilier prezidențial în mandatele lui Ion Iliescu), devenind Doina Ionescu-Dumitrescu. Fiica amiralului a trăit ani buni cu chirurgul Adrian Murea, de la Spitalul Clinic de Urgență al MAI “Prof.dr. Dimitrie Gerota”, care avea de gând să pună bazele unei clinici particulare de chirurgie plastică împreună cu mama-soacră. În acest scop, Murea, supranumit de presă “Doctorul Moarte”, a încercat (și aproape că reușise) să-i fure un imobil proprietarului OMNIS GROUP SRL, Dragoș Rîșcanu. Dosarul său se află la DNA de ani buni, rezolvarea trenând datorită complexității acestuia, după cum ne-au declarat textual Procurorul general al României, Laura Codruța Kovesi, precum și adjunctul acesteia, procurorul Marius Iacob. Precizez că Doctorul Moarte este implicat în cel puțin două cazuri în care a folosit identitatea a doi dintre pacienții săi muribunzi, pentru a intra ilegal în posesia unor proprietăți, prin fals și uz de fals. Și că pe masa de operație a dr. Doina Ionescu-Dumitrescu a murit o pacientă, care se dăduse pe mâna ei pentru o operație de lifting facial, evenimentul fiind mușamalizat de Colegiul Medicilor din România și organele de urmărire penală, care s-ar fi putut sesiza cel puțin pentru ucidere din culpă.

Mai multe despre aceste teme incendiare în anexa 5.

Ghizela Vass - Bogdan Olteanu

Un alt caz deosebit de interesant este cel al fostei activiste comuniste și cominterniste, basarabeanca Ghizela Vass, care a creat premisele asigurării continuității financiare a urmașilor săi. Mai întâi, câteva cuvinte despre ea.

S-a înscris în PCR (Partidul Comunist Român) în anul 1933, pe vremea când această formațiune criminală era compusă în marea majoritate din agenți NKVD infiltrați de regimul de la Moscova. În 1945 o găsim membru al CC (Comitetului Central) al PCR însărcinată, printre altele, cu eliberarea moldovenilor de la Chișinău “de sub jugul burghezo-moșieresc românesc”, iar mai târziu pentru eliberarea românilor din țară de sub jugul lui Iuliu Maniu și Dinu Brătianu. În continuare deține funcțiile de șefă a secției organizatorice a CC al PCR, membră în secretariatul CC și în 1958 șefă a secției Relații Internaționale a partidului. În anul 1970 a fost - vezi Doamne - marginalizată de Ceaușescu, primind funcția de adjunct al secției Relații Internaționale a partidului, poziție din care a luat contact cu Carlos “Șacalul”, la venirea acestuia în țară, deoarece îl cunoștea mai demult.

Pensionată în 1982, la 70 de anișori, a locuit cea mai mare parte a vieții într-un luxos imobil naționalizat din zona rezidențială a Capitalei (strada Zambaccian nr. 1, vecină cu fostul premier Adrian Năstase), cu tot cu mobilă scumpă și tablouri de mare valoare. În aceasă casă, dulce casă, “Bica” și-a crescut nepotul îndrăgit, pe Bogdan Olteanu, care a împlinit 30 de ani sub oblăduirea ei.

Bunicii lui Bogdănel din partea tatălui, foști liberali, au fugit în Germania, protestând de câteva ori la postul de radio “Europa liberă” împotriva regimului comunist. Ladislau și Ghizela, bunicii din partea mamei, au ținut-o cu

comuniștii chiar și după instalarea lui Ion Iliescu la putere. Așa că tânărul Bogdan avea de ales între cele două cariere. Și a ales-o pe prima, deoarece ideile PNL îi sunau mai bine și ca să-și omoare timpul.

Într-un timp relativ scurt s-a aciuat pe lângă Călin Popescu Tăriceanu, iar în 1998 a lucrat o vreme la RATMIL (Regia Autonomă de Tehnică Militară). Pe urmă a obținut postul de consilier al acestuia, devenit Ministru de Stat, Ministrul Industriei și Comerțului, viceguvernator al Băncii Naționale a României și chiar ministru pentru Relația cu Parlamentul. Grație prieteniei cu Tăriceanu, care i-a devenit și naș de cununie, Olteanu și-a continuat ascensiunea până la funcția de președinte al Camerei Deputaților (2006 - 2008).

Alte personaje interesante:

- Mihai Gherman, director la firma IT "Intrarom", apoi la "Siemens", fiul fostului senator PSD în trei mandate, Oliviu Gherman, care adormea în ședințe în fotoliul de președinte al Senatului României, ocupând poziția de al doilea om în stat;

- Vladimir Aninoiu, mult timp director general la IBM România, fiul generalului de Securitate Aninoiu;

- Tiberu Urdăreanu, maior în rezervă, patronul grupului de firme "UTI", fiul generalului Tiberiu S. Urdăreanu, fost șef al generalului (r) Dumitru Zamfir și adjunct al directorului SRI până nu demult. Soția sa, Lucia Urdăreanu, fostă angajată a DIA (Direcția de Informații a Armatei);

- Alexandru Octavian Grumaz, fiul generalului Alexandru Grumaz, fost adjunct al STS (Serviciul de Telecomunicații Speciale) și fost consul român la Shanghai;

- Ovidiu Artopolescu, fost șef al MICROSOFT

România, soțul Corinei Artopolescu, posesoarea unui certificat de luptătoare în așa-zisa revoluție din 1989, devenită ulterior comisar șef în Poliția Română, șefă a Direcției Schengen. Despre implicarea acesteia în acceptarea de către Spitalul MAI "Prof. dr. Dimitrie Gerota" a softului piratat de RSC SRL am scris în primul volum al acestei trilogii. Și mai ales despre faptul că a comis un fals grosolan în scris, mințind că n-ar fi participat la prezentarea aplicației HIPOCRATE din partea conducerii MAI, în vederea acceptării acesteia.

CAPITOLUL IV

Studiu de caz

Așadar, iată că România se confruntă cu o situație care se perpetuează de aproape 70 de ani. Continuatorii foștilor comuniști și securiști sunt urmașii acestora, cărora li s-au adăugat cadre noi, care s-au adaptat noilor criterii de selecție. În acest context, afacerea “Dragoș Rișcanu - SC OMNIS GROUP SRL” se poate constitui drept un studiu de caz demn de luat în seamă de autoritățile europene, pentru demascarea unui sistem corupt și decrepit ce guvernează încă destinele României.

În tot acest timp nu trebuie omis faptul că MICROSOFT Corporation este una dintre marile beneficiare ale sistemului, care a încheiat cu Statul Român un Parteneriat Strategic Guvernamental, primind rolul de arbitru al pieței IT&C din țara noastră. La care se adaugă contracte permanente, începând cu 2004, majorate periodic prin acte adiționale, pentru a se ajunge la cifre cu foarte multe zerouri.

De asemenea, MICROSOFT mai este parteneră și cu firma lui Vlădescu, SC RSC SRL, căreia i-a luat apărarea în scandalul pirateriei software, susținând în mod mincinos că programele piratate de aceasta ar fi realizate după tehnologia sa, și nu furate de la OMNIS GROUP.

Repetăm un amănunt halucinant care trebuie să dea de gândit oricui de bună credință. Pentru realizarea aplicației ISIS.net, zeci de salariați ai OMNIS au lucrat vreme de zece ani, ca apoi munca lor să fie premiată chiar de

MICROSOFT pentru cel mai bun produs ERP (Enterprise Resource Planning) din Europa. Compania RSC SRL s-a înființat în anul 2000, având zero angajați. În 2001 avea un singur angajat, care nu se pricepea la domeniul IT, iar în 2002, când a obținut o finanțare din bani europeni (program PHARE în suma de 50.000 de euro) avea pe statele de plată doi angajați. Și, dintr-o dată, după racolarea celor doi angajați de la OMNIS GROUP, piraiții scot pe piață un produs de top de cea mai mare performanță. Hocus-pocus!

În ciuda relațiilor sale în lumea afacerilor și a conexiunilor la baza sistemului corupt, Sebastian Vlădescu realizează că nu poate concura cu firme de prestigiu pentru a câștiga licitații pe bani publici. Și atunci, pune la cale o mașinațiune de maestru al răului. În calitate de asociat semnificativ și director economic al SC MEDIST înaintează Spitalului "Prof. dr. Agrippa Ionescu" al SRI o ofertă cu titlu gratuit aparținând, chipurile, SC RSC SRL unde este, de asemenea, asociat semnificativ. Oferta e acceptată, fiind avizată inclusiv de controversatul general Ovidiu Soare, șeful Inspectoratului pentru Apărarea Constituției și Securitate Economică din cadrul SRI.

Cadoul, în valoare de 120.000 de euro fără TVA, a fost făcut în august 2002, sub denumirea de HIS (Hospital Information Sistem) HIPOCRATE, numai că nu a fost cedat tot atunci, fiindcă nici măcar nu exista. Deci, era doar promisiunea unei oferte, livrarea urmând a fi făcută ulterior. Abia în luna septembrie același an, RSC înscrie la ORDA aplicația HIPOCRATE 1.0, în realitate un *upgrade* al programului englezesc Telepath, versiunea în limba română.

În noiembrie 2002, pe baza aceluiași scenariu, RSC sponsorizează de astă dată fundația-paravan a Spitalului MAI "Prof. dr. Dimitrie Gerota" cu softul piratat (în valoare

de 150.000 de euro fără TVA), care la rândul ei donează softul spitalului cu același nume. Cel ce aprobă această tranzacție cu cântec este chestorul Nicolae Berechet, responsabil cu logistica pe MAI, din funcția de Secretar de stat, deținută anterior de amiralul Cico Dumitrescu.

În decembrie 2002, RSC primește de la Uniunea Europeană 50.000 de euro, pentru a crea programe de calculator pe care deja le oferise gratuit sau sub formă de sponsorizare/donație. Cum a fost posibil ca entități făcând parte din Serviciul Român de Informații și Ministerul Afacerilor Interne să facă afaceri de anvergură cu o firmă (vorbit despre RSC SRL) fără tradiție în domeniu, fără vreun rezultat, fără contracte, fără referințe sau specialiști, numai cei implicați pot explica.

În realitate, aplicația oferită cu atâta generozitate (că doar piratii nici nu munciseră, nici nu investiseră în realizarea ei) a fost predată celor două spitale abia în septembrie 2003, după racolarea lui Dragoș Săracu și apoi a lui Irinel Lupei de la OMNIS GROUP, care n-au plecat de aici cu mâna goală, ci însușindu-și o copie a aplicației ISIS.net.

*

Că o aplicație software de genul Telepath nu costă nicăieri în lume mai mult de 5.000 - 10.000 USD are mai puțină importanță, de vreme ce era oferită moca. Dar funcționarea oricărui program software necesită mentenanță, adică întreținere. Care se ridică lunar la circa 3.000 - 5.000 USD. Bani pe care, presupunem, RSC a început să îi încaseze imediat după predarea aplicației HIPOCRATE piratate. Situație în care câștigul a fost dublu. Fără eforturi sau investiții importante, compania lui Vlădescu a început să încaseze bani lună de lună. Pe de o parte. Iar pe de alta, și-a asigurat o oarecare notorietate

pe piața IT&C, reușind - ca parteneri ai SRI și MAI - să convingă și alți beneficiari să le accepte produsul. Astfel, au intrat în această troacă unele companii private, o primărie bucureșteană, o unitate aparținând Apărării Naționale și câteva spitale. Dar față de lăcomia lui Vlădescu și ai săi, tot nu era destul. Și aici a intervenit ministrul Sănătății, Eugen Nicolăescu.

Prin ordin de ministru, acesta a ordonat tuturor spitalelor din țară să se "informatizeze" cu aplicația HIPOCRATE a SC RSC SRL. Și astfel, compania și-a majorat portofoliul cu circa 30 de contracte deosebit de profitabile. Chiar dacă programul era vândut, fără nicio licitație și cu sume mici (sub 5.000 de euro), aparenta pagubă era repede acoperită de contractele adiționale de mentenanță.

Pentru că am publicat un articol în cotidianul Ziua, în care demascam faptul că Nicolăescu a ordonat spitalelor să cumpere aplicația Hipocrate, m-am trezit cu o plângere penală. Fiindcă nu mi-am ținut gura, „Ministrul Morții” și-a dorit să mă vadă la pușcărie. Instanța, însă, m-a achitat, pe baza probelor indubitabile prezentate în susținerea afirmațiilor publicate.

Radiografia volatizării unor fonduri europene

Proiectul PHARE prin care SC RSC SRL a accesat 50.000 de euro din fonduri europene nerambursabile s-a derulat în perioada 21.11.2002 - 01.07.2004.

În toamna lui 2004, Jonathan Scheele vizitează RSC, în calitate de șef al Delegației Europene în România.

În noiembrie 2004, OMNIS GROUP descoperă că aplicația sa ISIS.net i-a fost piratată.

În martie 2005 începe urmărirea penală împotriva învinuiților Dragoș Săracu, Irinel Lupei și Ionel Manole,

administrator și asociat la RSC SRL, dar asociat și la firma Medist.

La data de 5 mai 2005, OMNIS GROUP îi scrie lui Jonathan Scheele, punându-l în temă cu ascensiunea spectaculoasă și nejustificată a companiei RSC a lui Sebastian Vlădescu (care la acea vreme era membru al Consiliului de Administrație al Petrom și președinte al Comisiei de privatizare a BCR), menționând faptul că începuse o urmărirea penală. Scheele răspunde după șapte săptămâni, precum că Delegația CE și autoritatea contractantă vor cerceta situația fondurilor PHARE alocate RSC.

În ciuda acestui avertisment, de care RSC SRL nu avea cum să nu aibă cunoștință, cinci zile mai târziu, la 28 iunie 2005, Ionuț Lopătan, unul dintre directorii MICROSOFT, depune mărturie în dosarul de urmărire penală, în calitate de expert-parte al RSC SRL, susținând că aplicația ISIS.net ar fi copiată după Navision, aparținând companiei sale.

OMNIS GROUP notifică MICROSOFT că implicarea lui Lopătan în această poveste este o măgărie cât casa de mare, iar la 3 iulie acesta se retrage din dosar, după care renunță și la calitatea de expert, deținută în Corpul Experților Publici.

Interesant este că, până în ziua de azi, MICROSOFT a refuzat să retracteze minciunile susținute inițial în fața anchetatorilor, respectiv că aplicația ISIS.net ar fi copiată după Navision. Astfel, a legitimat aberațiile învinuiților de la RSC SRL, care au putut justifica similitudinea exactă dintre produsul comercializat de ei și cel piratat, dar mai ales proveniența unui program performant obținut nu se știe de unde (?), fără nicio investiție și în lipsa unor specialiști IT, pe baza cărui program au fost operate donații și oferte cu titlu gratuit către SRI și MAI, fiind accesate inclusiv fonduri

europene.

La 29 august 2005, OMNIS GROUP îi scrie din nou lui Scheele, atenționându-l că Legea drepturilor de autor și a drepturilor conexe nu a fost corectată, după cum se angajaseră autoritățile române. O explicație a acestei tergiversări poate consta în faptul că, între timp, Sebastian Vlădescu fusese numit ministru de Finanțe.

La 1 septembrie 2005, și premierul Călin Popescu Tăriceanu primește o scrisoare asemănătoare de la OMNIS GROUP și, culmea, în aceeași zi Guvernul adoptă Ordonanța de Urgență nr. 123, prin care înregistrarea la ORDA a programelor de calculator devine obligatorie pentru toți producătorii de programe, potrivit solicitărilor insistente ale OMNIS GROUP.

La 7 septembrie 2005, Jonathan Scheele se grăbește să declare că România și-a rezolvat problemele în ceea ce privește proprietatea intelectuală și domeniul IT&C, de pe care ridică stegulețul roșu. Apoi atenționează compania OMNIS GROUP că așteaptă, înainte de a se pronunța, răspunsul autorităților române, care investighează presupusul furt de inteligență reclamat anterior.

La 3 februarie 2006, OMNIS GROUP i se adresează din nou lui Scheele, explicându-i că declarația cum că România și-ar fi rezolvat problemele de proprietate este în total dezacord cu adevărul. Cu același prilej, oficialul european este informat despre înscenarea judiciară ce se pune la cale și despre unii funcționari publici corupți, în opinia OMNIS GROUP. Mai sunt remise o serie de documente, precum și invitația de a vizita compania. Lucru care nu s-a întâmplat, deoarece firma nu piratase niciun soft, ci îl crease.

Tot la 3 februarie 2006, OMNIS GROUP se adresează OLAF, solicitând sprijin. Nu se primește niciun răspuns.

La 7 martie 2006, printr-o nouă scrisoare, Scheele

pune în vedere reprezentanților OMNIS GROUP că obiectivul Delegației CE este monitorizarea implementării programelor de preaderare, a evoluțiilor generale politice și economice etc. Așa că nu dorește să mai fie contactat decât pentru așa ceva, nu cu liste de persoane suspecte, chit că la mijloc era vorba despre bani europeni.

În aprilie 2006 este suspendată urmărirea penală împotriva lui Dragoș Săracu, în baza declarației acestuia, precum că “modulele și funcționalitățile aplicației informatice ISIS.net se regăsesc total sau parțial și în Navision produsă de MICROSOFT”.

La 2 mai 2006, în cotidianul ZIUA, corespondentul la Bruxelles, Cristian Unteanu, publică articolul “Pirateria Vlădescu la Bruxelles”, relatând despre o anchetă aflată în desfășurare la OLAF.

La 23 iunie 2008, ORDA eliberează expertiza prin care confirmă originalitatea programului ISIS.net. Această expertiză a durat atât de mult, deoarece n-a putut fi efectuată în timp util. Cu toate că exista și o lege și norme metodologice în acest sens, nu fuseseră încă stabilite tarifele ce urmau a fi practicate. Care tarife trebuiau fixate de Ministerul Finanțelor. Care minister era condus de Sebastian Vlădescu.

La 17 iulie 2008 OMNIS GROUP trimite o nouă scrisoare la OLAF cu descrierea cazului, anexând numeroase documente relevante și solicitând să fie informată asupra rezultatelor anchetei. Nu primește niciun răspuns.

La 15 august 2008, OMNIS revine cu o altă scrisoare la OLAF, referitoare la infracțiunile de crimă organizată săvârșite de mai mulți funcționari publici. Nu primește niciun răspuns.

La 23 decembrie 2009 trimite o plângere la Comisia Europeană, DG COMP (Competiție) împotriva

MICROSOFT. Aceasta ajunge și la OLAF, iar pe 17 martie 2010, DG COMP notifică OMNIS GROUP asupra înregistrării cazului de *infringement* nr. 39.784.

La 26 mai 2010, OLAF își aduce aminte de adresele anterioare ale OMNIS GROUP pe parcursul câtorva ani și informează compania că autoritățile judiciare din România (DNA, Poliție) au stabilit că nu există un caz de furt de proprietate intelectuală și că niciun funcționar guvernamental nu ar fi fost implicat în vreo derulare frauduloasă a fondurilor proiectului PHARE - RSC. Ca urmare, OLAF nu a deschis investigația în dosarul OF/2005/0417, constituit ca urmare a notificării Delegației CE la București din 5 mai 2005.

Cum se face, atunci, că în mai 2006 corespondentul ZIUA la Bruxelles obținuse informația oficială că se lucrează la caz? S-a lucrat sau nu s-a lucrat? Sau cineva a mușamalizat povestea, că n-a avut chef să se amestece, ori din cine știe ce alte motive?!

OMNIS GROUP a solicitat, în luna iunie 2010, atât DNA cât și DGPMB (Direcția Generală de Poliție a Municipiului București) documentele puse la dispoziția OLAF, prin care acest organism european de luptă antifraudă a stabilit neînceperea investigațiilor în speță. La ora actuală se așteaptă un răspuns de la DNA, dacă va veni vreodată, căci DGPMB a formulat unul. De genul, toate documentele pot fi găsite în dosarul penal aflat în instanță (de două ori retrimis de Tribunal la Parchet pentru refacerea urmăririi penale, de două ori anulată decizia Tribunalului de Curtea de Apel. Ca în cele din urmă, judecătoarea Viorica Costiniu, soția judecătorului Florin Costiniu trimis în judecată din cauza implicării sale în rețeaua senatorului Cătălin Voicu, să-i găsească pe reprezentanții RSC SRL curați ca lacrima.

În continuare, recursul OMNIS GROUP este respins

de Curtea de Apel, petentul adresându-se Curții Constituționale pentru că Tribunalul a refuzat ca probă expertiza ORDA (singura instituție abilitată din România în domeniul drepturilor de autor și a drepturilor conexe) din iunie 2008 (precum și altele efectuate între timp), reținând de bună doar expertiza lui Ștefan Stăncescu, expert în calculatoare și nicidecum în programe de calculator - altă mâncare de pește.

Curtea Constituțională a judecat cauza în iunie 2010, respingând excepția de neconstituționalitate invocată de OMNIS.

Jonathan Scheele, un Pilat din Pont, da' mai mic

Culmea este că, cu doar câteva luni înainte de declarația lui Scheele, precum că țara noastră și-ar fi rezolvat problemele în domeniul drepturilor de autor, Departamentul de Stat al SUA tocmai ajunsese la o concluzie diametral opusă celei a raportorului UE. Și anume, că România are mari probleme din cauza constituirii instrumentelor necesare protejării drepturilor de proprietate intelectuală. Să fi rezolvat autoritățile noastre, în câteva luni, o situație pe care n-au putut-o gestiona vreme de 15 ani? Puțin probabil, ceea ce denotă că Scheele poate fi, în contextul prezumat, un mare mincinos. Repet, dacă lucrurile stau chiar așa.

Aici este momentul să precizez că sursele investigației mele jurnalistice se bazează în proporție de 90% pe documente publice, coroborate cu mărturii și indicii, în urma cărora am realizat conexiuni circumstanțiale de bun simț, care sar în ochii oricui are disponibilitatea de a le observa.

Revenind la raportorul Scheele, care a fost sesizat de OMNIS în 2005, să mai spunem că acesta s-a spălat pe

mâini de reclamație (ca Pillat din Pont), înaintând-o OLAF. Care OLAF a tăcut mâlc câțiva ani, chit că la mijloc este vorba despre bani europeni (și de corupție la cel mai înalt nivel), pe care această structură este chemată să îi protejeze. Oficiul a mai fost sesizat și în 2008, de două ori, dar tot degeaba. Însă la acest subiect, precum și la activitatea “laborioasă” a organismului european, mă voi referi pe larg în ultimul volum al trilogiei “MICROSOFT- Îngerul păzitor” care, probabil, se va numi “**Conspirația OLAF**”. Asta deoarece instituția, potrivit normelor europene, are obligația de a proteja banul comunitar. Iar Comunitatea în sine, de a-și proteja cetățenii de tentaculele corupției. Lucru care până acum nu s-a petrecut în cazul “Dragoș Rișcanu - OMNIS GROUP”. Mai ales că proprietarul acestei firme nu s-a confruntat și nu se confruntă cu vreun concurent sau cu vreo persoană răuvoitoare, ci cu însuși Statul Român și partenerul strategic al acestuia, MICROSOFT.

CAPITOLUL V

Pe mâna cui sunt Finanțele României

Celor care s-ar gândi să-mi reproșeze că m-am aplecat asupra acestui scandal din cine știe ce interese, le pot spune imediat că despre subiectul cu pricina s-au scris până acum peste 30 de articole în următoarele publicații: “ZIUA”, “România liberă”, “Gardianul”, “Atac”, “Cotidianul”, “Academia Cațavencu”, “Gândul”, “Evenimentul zilei”, “Bilanț”, “Prezent”, “Realitatea bănețeană”, la care se adaugă vreo trei emisiuni televizate și câteva ziare online. Despre care autoritățile de la Bruxelles n-au auzit nimic, în ciuda aparatului birocratic stufos de care dispun. Un important gânditor al umanității a spus că: “Orice mare corupție presupune o conspirație la nivel înalt” și îi dau dreptate în proporție de 100%.

O altă dovadă în același sens este convorbirea telefonică pe care am avut-o cu ministrul Finanțelor, Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu în timpul investigației mele jurnalistice. Pentru a nu fi acuzat de *parti-pris* redau integral părerea demnitarului formulată la mijlocul lunii mai 2007:

Încă o dată vă întreb, oarecum amuzat, de ce mă băgați din nou în porcăria asta în care n-am nicio treabă. S-a dat de nu știu câte ori neînceperea urmăririi penale. Din punct de vedere tehnic, problemele astea IT mă depășesc. Aceste lucruri nu le înțeleg. Trebuie să fie niște experți care să hotărască. E treaba lor. Dar implicarea numelui meu e cel puțin neplăcută pentru că, întâmplător

sau neîntâmplător, eu n-am nimic de-a face cu vreo operațiune de furt intelectual. Este o poveste lungă pe care sper ca, până la urmă, justiția să o rezolve în conformitate cu morala și legalitatea, în raport de faptele reale așa cum s-au petrecut ele. Dar readucerea numelui meu în această discuție mi se pare cel puțin nepotrivită. Sunt curios de ce a reînceput, probabil că așa e normal. Continuați ancheta (jurnalistică - n.n.) și lăsați justiția să hotărască. Un lucru care este ilegal trebuie lămurit în justiție. Dovezile pe care spuneți că le dețineți trebuie să ajungă în justiție, ca să-și poată face treaba. Sunt curios de ce din când în când cineva încearcă să mă discrediteze cu ceva cu care n-am avut nici în clin, nici în mână. Faptul că am fost asociat la RSC este public. Adevărul nu mă deranjează niciodată. Dumneavoastră știți foarte bine că dacă treceți numele meu alături de o prezumtivă infracțiune, opinia publică o să spună: Vlădescu a comis o infracțiune, ceea ce este complet fals. N-am nicio problemă, am dat o singură dată un drept la replică, și acela către ZIUA, și altul nu voi mai da niciodată și cu asta, din punctul meu de vedere, subiectul e încheiat. Eram doar curios să aflu cine și de ce îl reia.

Lămuriri

La data acestei convorbiri, trecuseră doi ani în cap de la primul meu articol privind furtul de inteligență, pe vremea când habar n-aveam cât de lungi sunt tentaculele caracatiței sau că Vlădescu ar fi implicat în această poveste. Totuși, este de apreciat faptul că omul o cataloghează drept o "porcărie". În ce privește neînceperea urmăririi penale a celor doi angajați dezertați de la OMNIS și racolați de RSC, cu tot cu aplicația ISIS.net, lucrurile chiar așa stau. Poate că nu e lipsit de importanță că tatăl lui Dragoș Săracu este judecător în municipiul Ploiești,

coleg cu Rebegea și Podea, primul aflat în arest sub acuzația de corupție, iar al doilea fost ofițer de Securitate. Și că justiția, alături de SRI-ul din județul Prahova au primit mai multe palme în ultima vreme, din cauza unor angajați care le-au terfelit imaginea, fiind acuzați de mare corupție și alte cele.

Deosebit de drăguț este că Vlădescu recunoaște că problemele IT îl depășesc. Asta nu l-a împiedicat, însă, să ofere cu titlu gratuit o aplicație software Spitalului SRI “Prof. dr. Agrippa Ionescu”, prin intermediul firmei Medist, în care era asociat semnificativ (și chiar director financiar la momentul generoasei “sponsorizări”). Dar programul aparținea, de fapt, RSC SRL, unde îl întâlnim pe Vlădescu în 2002, tot ca asociat semnificativ, în vremea când firma avea doar doi angajați, dintre care unul a recunoscut și el că problemele IT îl depășesc. Și-atunci, cu tot respectul, de unde e softul, cinstite și stimabile Vlădescu? A picat din cer? Același soft cu care a fost sponsorizat, sub formă de donație, și Spitalul MAI “Prof. dr. Dimitrie Gerota”. Dar întrebarea cea mai importantă este cum de v-a venit ideea de a alege tocmai aceste două spitale, pentru a le face cadouri minunate, precum un veritabil Moș Crăciun? Nu cumva pe baza relațiilor strânse, acumulate pe când lucrați la IRVMR (repet, unitate sub acoperire a Securității) și după aceea, în interiorul Partidului Liberal? Când ați intrat în contact direct cu personaje ca: Mircea Ionescu-Quintus, Dan Amedeo Lăzărescu, Călin Popescu Tăriceanu, Eugen Nicolăescu, Bogdan Olteanu, Ovidiu Soare, Mihai Berechet și aghiotanți ai acestora?

Actualul Ministru al Finanțelor Publice s-a arătat deranjat, probabil că mai este și în prezent, de faptul că numele său este implicat în această afacere murdară. Dar cum să nu fie, de vreme ce la timpul respectiv era asociat în ambele societăți amintite, Medist și RSC și am convin-

gerea că el trăgea toate sforile?! La fel cum este amestecat și MICROSOFT Corporation, care a introdus pe piața românească o aplicație similară (Navision), susținând ineptia că ISIS.net ar fi o copie a acesteia. Reamintesc cititorului că produsul ISIS.net a câștigat ANTERIOR premiul de cel mai bun ERP din Europa când Navision-ul danez nici măcar nu a participat la competiție, fiind mult inferior din punct de vedere funcțional și tehnologic. Și că MICROSOFT a cumpărat compania daneză, cu tot cu Navision, ulterior înscrierii ISIS.net în Registrul programelor de calculator de la ORDA. Caz în care nu se poate pune problema că ISIS.net ar putea fi o copie a Navision, după ce MICROSOFT a cumpărat firma daneză cu 1,4 miliarde USD și a adus produsul în România. Cel mult invers. Cu toate acestea, compania lui Bill Gates a susținut contrariul, în disprețul adevărului.

Dacă până acum n-am făcut-o, încerc să-i satisfac curiozitatea ministrului Vlădescu, explicându-i că nu am abandonat niciodată cazul, în cei mai bine de cinci ani, investigația jurnalistică continuând. Chiar și atunci când judecătoarea Viorica Costiniu (soția judecătorului Florin Costiniu, implicat în rețeaua senatorului Cătălin Voicu), ignorând cu obstinație probele din dosar, a pus concluzii privind nevinovăția RSC cu privire la furtul de proprietate intelectuală, dovadă în acest sens fiind și trilogia "MICROSOFT - Îngerul păzitor" ajunsă la volumul al doilea. Tot aici trebuie să-i mai amintesc ministrului nostru că la DNA există de câțiva ani un dosar care, până la urmă, tot va trebui să ajungă în instanță. Așadar, nimeni n-are nimic cu ministrul Finanțelor. Ci cu faptele lui.

Și, că tot veni vorba despre fapte, evoc o întâmplare explozivă ajunsă în atenția opiniei publice la începutul lunii iulie 2010. Că tot vorbim despre unul dintre cei mai importanți bărbați ai statului care se ocupă de banii noștri, ai tuturor.

După ultima investire în fotoliul ministerial, Vlădescu l-a cooptat în propriul birou de presă pe Dan Bittman, solistul vocal al trupei de muzică "Holograf". Că e băiat simpatic și dă bine drept consilier de imagine. După șase luni, acesta a demisionat, apărând într-o emisiune televizată la postul "Realitatea TV", pentru a protesta împotriva intenției Guvernului de a impozita drepturile de proprietate intelectuală cu 16,5%. Mai clar, de a pune biruri suplimentare pe munca de creație, cum nu se întâmplă nicăieri în lume.

Cu același prilej, Bittman a lăudat gradul de profesionalism al specialiștilor din Ministerul Finanțelor Publice, cu care a lucrat o jumătate de an. "Să nu credeți că ei nu știu ce se întâmplă în realitate cu țara asta și cu oamenii, a declarat cântărețul. Și, mai ales, să nu vă închipuiți că ei nu știu cine fură în țara asta. Și cât fură. Sunt filmați, îndosariați, fișați. Se știe tot. Problema e că anumite persoane nu pot fi controlate, nu e voie să fie controlate. Unele firme pot fi controlate, iar altele nu, asta e treaba", a mai spus Bittman.

Adică, ce ar fi de înțeles din această declarație? Că generalizarea corupției în țara noastră nu este o figură de stil spusă în vânt, nu-i așa? De vreme ce a infestat până și Ministerul Finanțelor Publice, dintr-un Guvern democrat-liberal condus de premierul Emil Boc. Declarația cu pricina fiind de o gravitate extremă, suntem de părere că DNA trebuie să se autosesizeze de urgență și să lămurească populația cum stau lucrurile. Fiindcă oamenilor de rând li se impun măsuri de austeritate, șomerii se înmulțesc, salariile bugetarilor sunt tăiate cu un sfert și nu e normal ca favoriții actualei puteri să nu-și plătească obligațiile către stat, doar fiindcă sunt clienții, prietenii, sponsorii sau mai știu eu ce ai puterii de guvernământ. Care favoriți au în spate, în marea majoritate - după cum am arătat mai

devreme - o oligarhie securistă de tip nou, continuatoare a celei de tip vechi, din timpul regimului comunist.

Moment în care nici nu știu de ce ne mai întrebăm cum este posibil ca o societate comercială să-și însușească proprietatea intelectuală a altei societăți comerciale și pentru asta să primească o finanțare comunitară de 50.000 de euro? (Atenție, aplicațiile în valoare de aproape 300.000 USD fuseseră donate deja la data primirii finanțării UE prin programul PHARE.) Și cum este posibil ca o judecătoare cunoscută din această țară, fostă președinte a Asociației Magistraților din România și actuală președinte de onoare, să ignore probe concludente din dosar, pentru a scoate basma-curată firma aflată în culpă. Dar marile semne de întrebare ale acestui caz nu se opresc aici.

Alte milioane de euro, cadou pentru RSC

Cum este posibil ca, în urma acestor fapte, SC RSC SRL nu numai să nu fie sancționată, ci să i se acorde o altă finanțare în 2010 - pentru buna sa purtare - de astă dată în sumă de peste 4 (patru) milioane de euro? Ați citi bine...

3.500.000 de euro provin din fonduri structurale, 620.000 de euro de la bugetul național al României și 217.000 de euro de la istețul beneficiar, adică SC RSC SRL.

Asta înseamnă că firma lui Vlădescu va mai primi stipendii în sumă de 4.120.000 de euro din Fondul Social European și de la Statul Român, în cadrul Programului Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane 2007 - 2013 "Investește în oamenii!", pentru proiectul "MEDAS - Instruirea medicilor și a asistentelor medicale din spitale în management și utilizarea noilor tehnologii".

Justiția noastră dragă și iubită

Pentru a se vedea până la ce cote pot ajunge minciunile și denaturarea adevărului, atunci când avem de-a face cu o conspirație pusă la cale la cele mai înalte nivele, voi demonstra cum unii magistrați, mânuți de păpușarii lor, transformă albul în negru, pocnind din degete. Mai exact, cum îl scot pe Dragoș Rișcanu delator mincinos - când apelează la justiție, visând că va fi protejat -, privându-l până și de originalitatea inovației ISIS.net, pentru care primise deja două distincții de invidiat în domeniul IT&C.

Așadar, proprietarul SC OMNIS GROUP SRL constată (în noiembrie 2004) că, după ce angajații Dragoș Săracu și Irinel Lupei își dăduseră demisia din firmă și se angajaseră în cea a lui Sebastian Vlădescu, SC RSC SRL începuse să comercializeze un produs care conținea circa 5.000 de linii-cod care-i aparțineau. Și fără de care, noua aplicație măsluită de RSC n-ar fi funcționat. Reclamă la Poliție și unde s-a mai putut, după care depune plângere penală împotriva celor doi, acuzându-i că i-au furat produsul ISIS.net. Abilitată cu ancheta este procurorul Nicoleta Bulgaru de la Parchetul de pe lângă Tribunalul București. Magistrat avansat de la Constanța, supranumit de presă "Procurorul Mafiei din Poliție", și implicat în patru anchete pentru diverse fapte de corupție, alături de ofițerul de Poliție Grigore Peșterău. Din toate, ambii au ieșit basma-curată.

În timpul instrumentării cazului, Bulgaru ia declarații de la cei implicați, cum zice la procedură. Pârâtul Dragoș Săracu declară că "Modulele și funcționalitățile aplicației informatice ISIS.net se regăsesc parțial sau total și în alte aplicații informatice similare consacrate precum NAVISSION produsă de MICROSOFT". Așa s-ar explica faptul că

programul ISIS.net seamănă, prin părțile esențiale, ca două picături de apă cu copia HIPOCRATE comercializată de RSC SRL cu mare succes.

La fel zice și Irinel Lupei, cuvintele fiind sensibil schimbate: "Ideile care stau la baza acestor elemente nu sunt originale, ele bazându-se pe exemple din documentația oficială a MICROSOFT (MSDN), pe alte exemple de pe Internet, precum și pe cunoștințele acumulate până în acel moment".

Directorul RSC, Elisei Crăciun, declară și el că elementele identice ale celor două aplicații, originalul și copia, n-ar avea nimic inovativ, provenind din baza de date a MICROSOFT publică și gratuită postată pe Internet.

Procurorul Bulgaru trece nonșalant peste faptul că cele 5.000 de linii de cod fuseseră piratate cuvânt cu cuvânt și semn de punctuație cu semn de punctuație, cu tot cu semnătura programatorului, stângăciile de exprimare și greșelile de ortografie, agățându-se de un artificiu care i s-a părut interesant: ISIS.net nu are nimic inovativ. Că OMNIS primise două premii internaționale, chiar de la MICROSOFT, pentru produsul respectiv, n-a contat.

În acest moment intervine așa-zisa expertiză a prof. Ștefan Stăncescu, expert în computere și nicidecum în programe de calculator. Iar acesta zice că tehnologia folosită este .NET, de parcă aceasta era întrebarea și nu paternitatea produsului piratat, ISIS.net. Mai mult, în inteligența sa profesorală, Stăncescu concluzionează că "OMNIS GROUP nu a făcut proba procesului de creație a codului comun, nu a prezentat scheme logice sau schițe cu proiecte de dezvoltare, astfel că nu sunt probe ale creației".

Iar procurorul Bulgaru ia de bună "gălușca", dovedind o crasă lipsă de pregătire în magistratură, dar și de logică a bunului simț. Fiindcă reclamantul nu trebuie să dovedească faptul că produsul îi aparține, ci pârâtul ori o altă parte intere-

sată să facă dovada că nu i-ar aparține. Este ca și cum un polițai te oprește pe stradă și te pune să demonstrezi că pantalonii de pe tine sunt ai tăi. Iar dacă nu poți, ți-i ia.

Subcomisarul Florin Mincă, polițaiul care a instrumentat cazul în subordinea procurorului Bulgaru, își însușește toate declarațiile celor reclamați, permițându-și să pună chiar și concluzii abracadabrante cu privire la drepturile de proprietate intelectuală, care exced prerogativelor sale, pregătirii profesionale și chiar inteligenței. Acesta zice că OMNIS GROUP a primit premii de la MICROSOFT “pentru cea mai bună utilizare a tehnologiilor publice Internet, și deci nu ca operă proprie de creație intelectuală originală”. Deci, ca și cum MICROSOFT ar fi chemat niște competitori să se joace cu programele lor, iar cel ce s-a jucat mai bine a primit premiul cel mare. Atât l-a dus capul pe omul legii, plătit din banul public ca să caute dreptatea contribuabilului.

Cât de mare este tâmpenia lansată de subcomisarul Mincă și înghițită în mod - cât se poate de probabil - interesat de procurorul Bulgaru vom demonstra în continuare. În savanta opinie a inteligentului milițian & Co., inventatorul tablei înmulțirii ar fi proprietarul tuturor formulelor matematice descoperite ulterior de umanitate, care folosesc această operație matematică. Iar cel care a inventat apa caldă ar fi posesorul de drept al motoarelor cu aburi, care se bazează pe acest principiu. Iar urmașii lui Sir Alexander Fleming, inventatorul penicilinei, și-ar putea impune paternitatea asupra tuturor medicamentelor care conțin această substanță. Iar exemplele pot continua la nesfârșit.

MICROSOFT, protectorul mașinațiunii

Mai încolo intră în scenă și Ionuț Lopătan, director tehnic și membru fondator al MICROSOFT România, ca

expert din partea părților, care susține că ISIS.net ar fi copiat după Navision aparținând MICROSOFT. Repetăm, la data dezvoltării softului piratat mamutul IT nu era proprietar al respectivei aplicații și nici nu dezvoltă vreun produs ERP măcar asemănător ISIS.net. La reclamația OMNIS GROUP, Lopătan își declină calitatea de expert-parte alături de Stăncescu, iar peste puțin timp renunță și la calitatea de expert în domeniu în Corpul Experților Publici.

În continuare sunt prezentate și alte expertize extrajudiciare cu privire la caz, însă procurorul Nicoleta Bulgaru n-are chef să le ia în considerare. Așa că, la propunerea milițianului Florin Mincă, eliberează ordonanța de scoatere de sub urmărire penală a celor doi făptuitori. În motivare, duduia copiază tot ce se putea copia din declarațiile celor implicați de partea RSC SRL și mai bagă ceva de la ea, ca să nu zică cineva că n-ar ști despre ce vorbește.

Altă tâmpenie marca procuror Bulgaru: “Înregistrarea la ORDA în Registrul Programelor pentru Calculator se face prezentând înscrisul doveditor al titularității dreptului de autor sau declarația pe propria răspundere a reprezentantului legal. În cazul SC OMNIS GROUP SRL declarația pe propria răspundere nu îi conferă titularului dreptul de autor, iar simpla înscriere în Registrul Programelor pentru Calculator nu definește automat și dreptul de autor, deoarece reprezintă o aducere la cunoștința publicului a unei opere de creație intelectuală, așa cum prevede Legea 8/1996, modificată și completată”, susține Bulgaru. Cu alte cuvinte, procurorul face legea după cum îi vine chef, stabilind - fără nicio expertiză în domeniul drepturilor de autor, cine inventează și cine nu în România.

CAPITOLUL VI

Magistrați repetenți la logică și bun simț

Ca tâmpenia avansată de Nicoleta Bulgaru să aibă legitimitate, era nevoie ca și prim procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalul București, Dragoș Nestor (alt personaj controversat din magistratură), să-și dea avizul. Iar acesta și-l dă: “toate aplicațiile în litigiu folosesc tehnologii MICROSOFT publice de pe Internet și, prin urmare, nu sunt originale. Aplicațiile SC OMNIS GROUP SRL reclamate ca fiind copiate au caracter de notorietate și nu constituie inovație în domeniu”, susține Nestor, dovedindu-se și el repetent la logică.

Cum poate fi făcută justiție în această țară, cu asemenea minți luminate, nu mă întrebăți. Adică eu, dacă scriu o carte care revoluționează măcar Europa, nu sunt proprietarul ei, fiindcă alfabetul pe care l-am folosit provine de la romani?

Dar ineptiile și tâmpeniile celor ce dictează în această țară bătută de soartă nu se opresc aici. Din nefericire.

La data de 21 mai 2008, judecătoarea Viorica Costiniu, de la Curtea de Apel București, constată că “din conținutul raportului de expertiză (ticluit de expertul Stăncescu - n.n.) reiese că se infirmă constatările specialiștilor ORDA cu privire la ponderea semnificativă a părților similare. Similitudinile pot proveni din utilizarea de tehnologii publice MICROSOFT.NET”.

Încă una care-și dă cu părerea pe probleme de proprietate intelectuală, fără nicio competență sau expertiză în domeniu. Poate soțul ei, Florin Costiniu, ar fi fost mai

competent s-o facă, din poziția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, șef al secției care se ocupă cu drepturile de autor, dacă n-ar fi implicat până-n gât în scandalul de corupție ce bântuie rețeaua senatorului Cătălin Voicu, personaj aflat îndărătul gratiilor. Poziție pe care a ocupat-o și judecătorul Costiniu pentru două zile, până când colegii săi de muncă l-au pus liber, astăzii fiind cercetat în stare de libertate.

Judecătoarea Costiniu mai tare ca experții ORDA

În concluzie, de parcă OMNIS GROUP ar fi fost pârâta, iar nu reclamanta, Viorica Costiniu ajunge la concluzia că “simpla înregistrare a aplicațiilor ISIS și ISIS.net la ORDA nu conferă petentei dreptul de autor și protecția legii, întrucât nu a dovedit că aplicațiile respective sunt rezultatul unei activități inventive și al unui proces de creație intelectuală propriu și că au fost aduse la cunoștința publicului”.

La data de 18 mai 2006, ORDA - singura instituție guvernamentală abilitată în ceea ce privește drepturile de proprietate intelectuală și drepturile conexe din România exprimă un alt punct de vedere, pe care magistrații îl ignoră în mod inexplicabil:

*Precizăm că înregistrarea unui program pentru calculator în Registrul Programelor pentru Calculator, administrat de ORDA, prin declarație pe proprie răspundere cu privire la autorul programului respectiv **constituie aducere la cunoștință publică** în sensul art. 4 alin. 1 din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare, conform celor comunicate de noi și anterior, prin adresa din 16.05 2006.”*

În volumul anterior, în anexele cărții, am spicuit rezultatele altor expertize, inclusiv ale ORDA, care au concluzionat că 5.000 de linii-cod esențiale funcționării aplicației HIPOCRATE, cu care RSC SRL a făcut milioane, a fost copiată la indigo după ISIS.net. Cu toate acestea, magistrații noștri sunt de părere că albul este negru. Ce mai contează că, la data de 23 iunie 2008, raportul de expertiză al ORDA confirmă că aplicația ISIS.net este originală? Decizia instanțelor de judecată fusese luată deja mai înainte. Iar problema privind originalitatea programului n-a fost decât un tertip pentru a îndepărta atenția de la fapta de piraterie comisă de compania păstorită de Sebastian Vlădescu.

În încheiere mai aduc în atenția cititorului o singură "judecată de valoare" emisă de inteligenta Nicoleta Bulgaru cu privire la speța în discuție:

SC OMNIS GROUP SRL a reclamat furtul de proprietate intelectuală a aplicațiilor de către foștii angajați pentru a nu fi în situația de a pierde programatorii bine pregătiți și a bloca activitatea unei firme concurente, în speță SC RSC SRL.

Și nu m-aș fi oprit asupra acestor cuvinte, dacă madam' procuroare nu mi-ar fi jignit inteligența. Pentru că Săracu și Lupei au fost luați de proprietarul OMNIS GROUP de pe băncile facultății și pregătiți de unii mult mai buni ca ei. Și-atunci, cum să fie atât de buni programatori, după un an de școlarizare. Dacă era vorba despre box, cu totul altfel ar fi stat treaba. Dai mai tare cu pumnul, îți bați profesorul. Dar în situația dată e vorba de creier și de utilizarea lui la parametri superiori. Chestie care nu se realizează nici cu mușchii, nici de pe o zi pe alta, chit că

duduia Bulgaru este de altă părere.

În altă ordine de idei, fiind un tip pacifist, îi înțeleg pe toți cei care au dat cu bâta-n baltă - la îndemnul unor persoane binevoitoare gen Cătălin Voicu - și acum se miră că s-au stropit. Ei n-ar fi putut să judece cazul pe baza conștiinței și a legalității, deoarece nu sunt stăpâni pe propria soartă. Poate că au făcut compromisuri cu anumite structuri secrete, ca să avanseze în funcții, fiind tributare acestora. Sau poate și-au atins gradul de incompetență, potrivit principiului lui Peter. Și într-un caz, și în altul, trebuie să-și acopere faptele cel puțin reprobabile, ca să nu se înece. Și de aceea sunt strâns uniți, sprijinindu-se unul pe celălalt, nici măcar bănuind că nu sunt decât niște marionete în mâinile unor păpușari de profesie. Parcă mi-e și milă de ei, la gândul că, la un moment dat, poate că vor trebui să scoată cămașa pe undeva.

*

Pe lângă numeroase marionete, mai mult sau mai puțin implicate în furtul de inteligență la care se referă această carte, câteva personaje se remarcă de departe în calitate de păpușari și principali beneficiari ai sistemului corupt ce macină din temelii această țară cu oameni necăjiți. Cititorul se poate întreba, pe bună dreptate, ce legătură au aceștia cu foștii securiști și nomenclaturiști, dar mai ales cu oligarhia securistă instaurată în România postdecembristă? Legăturile sunt circumstanțiale. Dar atât de circumstanțiale, încât nu pot să nu sară în ochii oricui s-ar apleca asupra lor, cu oarecare concentrare. Nu-i vorba, proprietarul OMNIS GROUP a reclamat peste tot unde a putut pirateria software căreia i-a căzut victimă. Dar aceste reclamații n-au avut niciun impact, fiind "rezolvate" pe plan intern chiar de rude, amici ori parteneri de afaceri ai celor în discuție.

*

**Avocat John A. Bingham, judecător special citat în
Procesul Conspiratorilor, Washington, SUA, 1865:**

*O consiprație este rar, dacă vreodată, dovedită prin mărturie pozitivă, când o crimă de mare magnitudine este pe cale să fie comisă de un grup de indivizi; ei nu acționează deschis, ci acoperit, în secret. Scopul avut în vedere este cunoscut numai acelor care intră în acest sistem. Exceptând cazul când unul dintre conspiratori își trădează tovarășii și oferă dovezi împotriva acestora, **vinovăția lor poate fi dovedită doar pe baza dovezilor circumstanțiale.** În astfel de situații, experții în probatoriu susțin că **probele circumstanțiale sunt mai puternice decât cele materiale.** Un martor poate da interpretări greșite faptelor sau poate jura fals, probele pot fi contrafăcute, dar **circumstanțele nu pot să mintă.***

CAPITOLUL VII

Din motivele invocate până aici, consider necesar să continui acest al doilea volum al trilogiei începute cu cartea "MICROSOFT - Îngerul păzitor", printr-o trecere în revistă a unor realități de curând apuse (sau nu tocmai). Care realități au marcat și continuă să marcheze profund generații întregi de români, iar pe occidentali i-au lăsat și continuă să-i lase indiferenți.

Îmi cer scuze cititorului care cunoaște cele ce vor urma și îl rog să treacă la capitolele următoare. N-am vrut defel să-l plictisesc, ci doar să aduc în discuție fapte, acte și persoane, despre care unii nu știu mai nimic. Așa, spre aducere-aminte, deoarece *scripta manent*, după cum bine se știe.

Realitatea pe muchie de cuțit

La data de 22 iunie 1941, România a intrat în Al Doilea Război Mondial alături de Germania, pentru a-și recupera teritoriile anexate de URSS, respectiv Basarabia și Bucovina. Unitățile armatei noastre au luptat sub ordinele Comandamentului general german în Crimeea, Caucaz, la Cotul Donului, în stepa Calmucă și la Stalingrad. La începutul anului 1943, pierderile românilor se cifrau la 182.441 de militari (16.566 de morți, 67.182 de răniți și 98.692 de dispăruți). Decimate, armatele 3 și 4 au fost trimise în țară pentru refacere, pe frontul de Est rămânând doar șapte divizii românești, la capul de pod din Kuban, de unde s-au retras în Crimeea.

La 23 august 1944, România a întors armele, devenind aliată cu colosul rusesc și cu celelalte forțe antifasciste. În această nouă postură s-a luptat 260 de zile, până la data de 12 mai 1945, când rușii au ordonat trupelor noastre să se întoarcă acasă. La data de 9 mai același an, Berlinul căzuse, iar armata germană capitulase, însă soldaților români li s-a interzis să continue ofensiva alături de aliați, după cucerirea Munților Tatra din fosta Cehoslovacie, ca să nu stea la masa învingătorilor.

Rusificarea Armatei Române

La 15 octombrie 1943, din ordinul lui Iosif Visarionovici Stalin, în URSS s-a înființat Divizia “Tudor Vladimirescu” formată din prizonieri români de război trecuți de partea inamicului, printre care s-au infiltrat numeroși spioni ruși. De menționat că, pe timp de război, pactizarea militarilor cu dușmanul echivala cu crima de înaltă trădare, pedepsită cu moartea în urma unei judecăți sumare. Printre ofițeri se afla și Arkadie Nesterov, tatăl lui Victor Nesterov, care avea să ajungă înalt ofițer al Poliției Române și să-l ancheteze pe Dragoș Rișcanu, în disputa acestuia cu SC RSC SRL. Victor Nesterov s-a pensionat în anul 2006, devenind unul dintre șefii Poliției Comunitare ai sectorului 1 al Capitalei, astfel încât să încaseze și pensie și salariu de la stat.

Principalul rol al diviziei, alături de o alta de mai mică anvergură, “Horia, Cloșca și Crișan”, a fost unul propagandistic. Cele două divizii au făcut parte din sistemul militar sovietic, ceva mai târziu contribuind plenar la introducerea comunismului în Armata Română. Primul comandant al Diviziei “Tudor Vladimirescu” a fost colonelul Nicolae Cambrea, avându-i drept adjuncți pe șeful de stat major lt. col. Iacob Teclu și activistul politic col. Mircea Haupt.

Dacă Divizia “Tudor Vladimirescu” a luptat alături de ruși până în Munții Tatra, “Horia, Cloșca și Crișan” a avut doar un rol propagandistic, neparticipând la vreo bătălie. Comandantul acestei din urmă divizii a fost gen. Mihail Lascăr, secondat de adjunctul politic Valter Roman (născut Ernő Neuländer), tatăl lui Petre Roman, primul premier al Guvernului României după decembrie 1989.

*

Imediat după 1944, cu predilecție începând cu regimul politic impus de Dr. Petru Groza (1 decembrie 1946 - 29 decembrie 1947), comuniștii au introdus în România sistemul bolșevic importat de la ruși. Dar cum fiecare stat are propriile particularități, acesta a fost adaptat de-a lungul timpului în funcție de exigențele și interesele liderilor săi. Mai întâi a fost creată Securitatea, ca organ de represiune împotriva elementelor “ostile” noului regim comunist. Care Securitate a fost una dintre cele mai temute structuri de poliție politică din întregul bloc comunist.

Consiliul Securității Statului (CSS) făcea parte din Ministerul de Interne, alături de Inspectoratul General al Miliției, Direcția Generală a Penitenciarelor, Centrul de Informare și Documentare și Direcția Arhivelor Statului. Pentru lichidarea oricăror elemente “ostile” regimului, provocatoare ori dușmănoase în viziunea noilor lideri comuniști, era nevoie de cadre de nădejde, oameni de tip nou, care să ducă la îndeplinire ordinele politice primite, fără crâncire. Astfel, elita securistă creată atunci, parte din ea rezistând până după anul de grație 1989, a devenit cea mai temută structură a statului, pentru care teroarea, tortura și asasinatul erau noțiuni banale, la ordinea de zi.

Spre aducere-aminte voi menționa câteva nume grele din perioada de tristă amintire în discuție.

Pantiușa, asasin înmormântat cu onoruri militare

- Gheorghe Pintilie, zis Pantiușa (născut la Tiraspol sub numele Timofei Bodnarenko), general de Securitate - considerat responsabil pentru arestarea, deportarea, întemnițarea și asasinarea a circa 400.000 de oameni.

În adolescență a luptat în Armata Roșie, în timpul Războiului Civil (1918 - 1923), după care a fost racolat de NKVD (Narodnâi Komissariat Vnutrennih Del - Comisariatul Poporului pentru Afaceri Interne) și instruit în acțiuni de spionaj și sabotaj împotriva autorităților române. În timpul primei sale misiuni în România anulului 1928, pe când încerca să organizeze o rețea de diversiune și spionaj, a fost arestat de Siguranța Statului, devenind chiriaș al închisorilor Doftana, Văcărești și Caransebeș timp de 16 ani. În acest periplu a ajuns să-i cunoască pe liderii comuniști de mai târziu, cum ar fi Gheorghe Gheorgiu-Dej, Teohari Georgescu și Iosif Chișinevschi.

După 1944, Pantiușa s-a căsătorit cu Ana Toma (născută Ana Grossman), secretara Anei Pauker, care mai târziu avea să devină doamna Pârvulescu, după căsătoria cu Constantin Pârvulescu, opozantul lui Nicolae Ceaușescu din noiembrie 1979, care s-a opus realegerii acestuia în funcția de secretar general al PCR.

Potrivit enciclopediei Wikipedia, între 1945 - 1948, Pantiușa a fost șeful Gospodăriei de partid, adjunct pe probleme de securitate al rezidenței INU (Direcția de Informații Externe a NKVD) și unul dintre executanții crimelor comandate de comuniștii români. La data de 30 august 1948, pentru meritele sale deosebite, a fost avansat la gradul de general-locotenent, devenind directorul DGSP (Direcția Generală a Securității Poporului) și adjunct al MAI. Adjuncți i-au fost Alexandru Nicolschi, Piotr Goncearuk și Vladimir Mazuru. Pensionat în 1963, se zice

că la cerere, n-a putut sta deoparte de partid, participând frecvent la ședințele organizațiilor de cartier și de sector din București. La plenara PCR din 1968, când Ceaușescu l-a reabilitat post-mortem pe liderul comunist Lucrețiu Pătrășcanu, Pantiușa a fost exclus din partid. Anchetat de Securitate, acesta a declarat că unele crime le-a făptuit din convingere, altele din respect față de disciplina de partid. În 1971, Nicolae Ceaușescu l-a reabilitat și pe Timofei Bodnarenko, zis Pantiușa, decorându-l cu Ordinul "Tudor Vladimirescu" clasa a II-a. Cu aceeași ocazie, soția Ana Toma a primit distincția de "Erou al Muncii Socialiste". Generalul și-a dat obștescul sfârșit în august 1985, fiind înmormântat cu onoruri militare intonate de fanfara Armatei Române.

Pleșiță, bruta securistă

- Nicolae Pleșiță, general de Securitate și șeful Direcției de Informații Externe a fost unul dintre cei mai feroși, sadici, cinici și duri ofițeri ai acestei structuri, evidențiindu-se în reprimarea sângeroasă a rezistenței armate din munți. A condus ancheta de persecuție împotriva lui Paul Goma și a celor ce s-au asociat apelului său privind drepturile omului, în primăvara anului 1977. De asemenea, a fost implicat major în atentatele împotriva secțiunii române a postului de radio "Europa Liberă" și în colaborări cu organizații teroriste internaționale de stânga. Până când a decedat la 80 de ani, la data de 29 septembrie 2009, într-un sanatoriu al SRI, cumplitul Pleșiță s-a mândrit cu trecutul său de crud asasin, sfidându-și victimele prin numeroase apariții la televiziune și în presa scrisă.

Tâmplar la o fabrică de cherestea din Curtea de Argeș, Pleșiță a intrat în PCR în 1947, devenind președin-

tele sindicatului forestierilor. Un an mai târziu a fost propulsat la organizația județeană a UTC. De aici, primind gradul de plutonier, torționarul comunist a fost racolat de Direcția Regională Pitești a Securității. După mai multe transferuri în diverse zone fierbinți ale țării a fost avansat la gradul de căpitan, fiind decorat cu "Steaua Republicii Populare Române", pe baza asasinatelor comise împotriva grupurilor de rezistență anticomunistă din munți. În 1958 a fost trimis în URSS, la specializare, la Universitatea Serală Marxist-Leninistă; unde n-a asimilat bine nici măcar limba rusă, darmita învățăturile comuniste ce se predau acolo.

În perioada 1961 - 1967 ajunge colonel de Securitate, comandant pe cinci județe din vestul țării și, între 1964 - 1968, urmează cursurile Facultății de Istorie a Universității "Babeș-Bolyai" din Cluj. În ciuda acestei "frecvențe", Pleșiță a rămas până la moarte același semianalfabet de odinioară, pe când era doar tâmplar, nereușind să asimileze în mod acceptabil nici măcar limba română.

În 1967 este numit șef al Direcției de Securitate și Gardă a Ministerului de Interne, fiind avansat la gradul de general-maior, iar cinci ani mai târziu îl regăsim ca șef al Direcției I din Direcția de Informații Interne.

În perioada septembrie 1978 - aprilie 1980 a fost șef al Școlii militare de ofițeri activi ai Ministerului de Interne de la Băneasa, fiind ales membru supleant al CC (Comitetului Central) al PCR.

În continuare, timp de patru ani, sinistrul Pleșiță a fost prim-adjunct al ministrului de Interne și șef al CIE (Centrul de Informații Externe) din cadrul Securității. La 26 noiembrie 1984 a fost destituit din aceste funcții și numit comandant al Școlii de perfecționare a cadrelor de rezervă (citește sub acoperire) din Ministerul de Interne de la Grădiște, județul Ilfov. La data de 19 februarie 1990, generalul-locotenent cu două stele Nicolae Pleșiță s-a pensionat, în timpul primului regim Ion Iliescu.

Trecut glorios de securist

În 1997, generalul Pleșiță a fost inculpat pentru complicitate în atentatul cu bombă din 21 februarie 1981, asupra radioului “Europa liberă” din München, când în loc să sară în aer secția română a postului, a explodat cea cehoslovacă. Atentat pus la cale împreună cu teroristul internațional Carlos (Ilich Ramirez Sánchez), zis “Șacalul” care vizitase anterior țara noastră, primind în schimbul câtorva milioane USD un număr de șapte comenzi de asasinat, inclusiv a generalul de Securitate Ion Mihai Pacepa fugit la americani. Racolarea lui Carlos “Șacalul” a fost reușită la Praga, de ofițerii de Securitate Ion Diaconescu și Sergiu Nica, aceștia mijlocind întâlnirea ulterioară a lui Carlos cu generalii Vlad, Postelnicu, Pleșiță și activista de partid Ghizela Vass.

Pe Ion Diaconescu avem să-l întâlnim mai târziu, în 2009, ca adjunct al ministrului de Interne Dan Nica. Care Nica, împreună cu primarul PSD Marian Vanghelie, aveau să-l susțină pe senatorul Cătălin Voicu pentru obținerea portofoliului Internelor, pe baza promisiunii acestuia din urmă de a “reface rețeaua pe Justiție”, la nivelul întregului teritoriu. Din fericire, acest demers ticălos n-a izbândit.

Sub presiunile politice și cele ale oligarhiei securiste, instanțele militare române au întrerupt ancheta împotriva generalului Pleșiță în anul 2000, chipurile din lipsă de probe, aceasta fiind reluată patru ani mai târziu de un tribunal civil. În martie 2009, cu șase luni înainte de a-și da obștescul sfârșit, notoriul criminal comunist a avut satisfacția de a fi scos de sub urmărire penală.

Ultimele trei luni de viață, Pleșiță și le-a trăit într-un sanatoriu - în chip de recunoștință pentru activitatea sa în slujba Securității și împotriva Poporului român - aparținând SRI. La înmormântare, foștii subalterni de la Cluj-Napoca

nu l-au uitat, trimitând o coroană funerară. La fel ca și o unitate din cadrul SRI, dar și personal din partea altui securist vândut NKVD - KGB (și demascat), generalul Iulian Vlad, ultimul șef al Securității dinainte de marea înghesuială din decembrie 1989, implicat major în reprimarea sângeroasă a manifestațiilor timișoreni și condamnat la 25 de ani de închisoare, din care nu a executat decât 4 (patru) ani.

Măcelarul de la Interne

- Gheorghe Enoiu, colonel de Securitate, specializat în cele mai inimaginabile metode de tortură cum ar fi: izolarea, înfometarea și privarea de odihnă, bătaia la tălpi și la testicule, cu sacul de nisip, electrocutarea etc. A fost principalul anchetator al studenților arestați în perioada 1956-1957, pe care se amuza lovindu-i în cap cu pumnii și picioarele, până când aceștia recunoșteau tot ceea ce li se punea în cârcă. În timpul anchetelor, pentru a nu se murdări de sânge, obișnuia să se înfășoare într-un cearșaf. În ciuda atrocităților comise, Enoiu a fost menținut în Securitate până în decembrie 1989.

Tot argeșean ca și Nicolae Pleșiță, Enoiu a fost director al Direcției Anchete Penale a MAI, din cadrul Direcției a VIII-a a Securității, pentru cruzimea de care dădea dovadă fiind supranumit "Măcelarul de la Interne". A fost implicat în anchetarea liderului comunist Lucrețiu Pătrășcanu, condamnat la moarte și executat în aprilie 1954. De anchetele acestuia n-au scăpat, printre alții, nici Ana Pauker, Teohari Georgescu sau Vasile Luca, căzuți în dizgrația lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, începând cu anul 1952, iar mai târziu Paul Goma, Alexandru Ivasiuc și mulți alții.

Paul Goma:

Enoiu Gheorghe - căpitan în 1956, când se ocupa de legionari și de studenți. Astfel numitul "Măcelarul" - erau mulți măcelari în Securitate. M-a bătut și pe mine (floare la ureche pe lângă ce au pățimit Petrișor, Ivasiuc, Cocioran, Costică Iliescu) el este vinovat de moartea studentului Ștefan Negrea; l-a bătut - în cap, numai în cap - până a înnebunit - s-a spânzurat la Gherla.

În perfidia și lașitatea sa, Gheorghe Enoiu n-a recunoscut niciodată că ar fi clintit vreun fir de păr din capul vreunui anchetat, în ciuda mărturiilor victimelor acestuia.

Petea, expertul înscenărilor politice

- Petre Petrescu (născut Piotr Goncearuk), zis Petea, a fost arestat ca spion rus, devenind coleg de celulă cu Emil Bodnăraș, la închisoarea de la Caransebeș, unde a ajuns șeful corvezilor. Apropiat al lui Gheorghiu-Dej, sub coordonarea NKVD, Goncearuk a fost unul dintre pionii importanți în înscenările de răsunet prin care au fost compromise partidele istorice. Obținând gradul de colonel a ajuns până la funcția de adjunct al generalului Serghei Nicolau (născut Serghei Nokonov), tot spion rus, director general al Securității în primii ani de existență.

Despre alți călăi ai Poporului român puteți citi în anexa 6.

CAPITOLUL VIII

Ofițerii morții

După cum se poate observa, la activiștii de partid ori la conducătorii politici ai țării ne-am referit foarte puțin, deoarece scopul nostru nu este acela de a blama comunismul, ci de a demonstra cine a făcut posibilă această plagă socială. Sau, mai bine zis, cine i-a manevrat pe activiștii de partid și în ce scopuri.

Vechii generali ai Securității, majoritatea semianalfabeți și total incuți, au școlit în timp cadre de nădejde capabile să le ia locul la un moment dat. Dintre aceștia îi putem remarca pe Gabi Naghi, Florin Calapod, zis Cristescu, Alexandru Grumaz, și adjuncții directorului SRI, generalii Ovidiu Soare ori Vasile Ioan Lupu - protectori ai mafiei prahovene din această instituție, trimiși în judecată dar niciodată condamnați -, col. Corneliu Păltânea - capul mafiei prahovene din SRI, amiralul Emil Dumitrescu, zis Cico - consilier prezidențial în timpul lui Ion Iliescu, chestorul Nicolae Berechet, Ionel Marin - general SRI, Cătălin Voicu - senator și general maior al Armatei Române ș.a.

Generalul Caraman decorat de NKVD

Generalul de Securitate Mihai Caraman a făcut notă discordantă pe eșicherul oligarhiei securiste, deoarece rezultatele acestuia în munca de contrainformații nu se compară cu ale celorlalți colegi, dată fiind distincția dobân-

dită din partea temutului serviciu secret rusesc NKVD.

Caraman a fost șef al rezidenței spionajului românesc la Paris (1958 - 1968), coordonând rețeaua care i-a purtat numele. Cel mai mare succes al acestui cuib secret securist a constat în penetrarea Cartierului General al NATO, de unde a sustras documente ultrasecrete ale Alianței Nordatlantice. Daunele provocate NATO s-au amplificat considerabil prin faptul că respectivele documente au ajuns și în posesia KGB (Komitet Gosudarstvennoj Bezopasnosti - Comitetul Securității Statului). Motiv din care generalul a fost singurul ofițer român al Securității comuniste decorat de KGB, pentru rezultatele excepționale împotriva NATO.

Multe informații despre acest personaj hulit de unii și iubit de alții pot fi găsite în "Dicționarul francez al spionajului - istorie și tehnici" apărut în anul 1998.

În anul 1968, o parte dintre informatorii recrutați de Caraman au fost deconspirați, iar acesta a fost rechemat în țară, unde a deținut mai multe funcții în structurile de spionaj, ajungând până la cea de șef al Diviziei de contrainformații a DIE (Direcția de Informații Externe). După așa-zisa trădare a generalului Ion Mihai Pacepa, Caraman a fost trecut pe linie moartă, ca în 1979 să fie pensionat și trecut în rezervă.

La data de 18 ianuarie 1990, generalul a fost reactivat de liderul incontestabil al FSN, Ion Iliescu, care l-a numit în funcția de adjunct al ministrului Apărării Naționale și comandant al Centrului de Informații Externe. Care centru s-a transformat - la 13 decembrie 1990 - în SIE (Serviciul de Informații Externe).

În anul 1992, Manfred Wörner, secretarul general al NATO, l-a anunțat pe cripto-comunistul Ion Iliescu că nu va descinde în vizita programată la București, câtă vreme generalul Mihai Caraman conduce SIE. Pe motiv că aces-

ta a spionat împotriva NATO, faptă incompatibilă cu funcția de șef al serviciului de spionaj al unei țări care manifestă aspirații la Alianța Nordatlantică. În aprilie același an, Iliescu n-a avut încotro și s-a descotorosit de acest personaj controversat, aprobându-i “cererea” de pensionare; nu înainte, însă, de a-l avansa la gradul de general colonel, beneficiar al unei pensii “nesimțite”.

*

Insist asupra faptului că, principala misiune a tuturor securiștilor din perioada comunistă, consta în anihilarea oricăror elemente “ostile” și “dușmănoase” care ar fi deranjat puterea politică a RPR (Republica Populară Română), ulterior RSR (Republica Socialistă România). În subsidiar, securiștii organizați pe principii de castă, aveau grijă de propria bunăstare, în vreme ce populația era înfometată, trăind sub teroare, în frig, foame și neajunsuri de tot felul. După decembrie 1989 lucrurile s-au schimbat, dar la acest aspect ne vom referi mai încolo. Deocamdată, să vedem cum era organizată Securitatea.

SMERȘ, moașa Securității

Securitatea a fost creată de o divizie a NKVD numită SMERȘ, prima denumire românească a acestui aparat comunist de teroare stalinistă fiind Brigada Mobilă. Aceasta a fost condusă până în anul 1948 de Alexandru Nicolschi când, prin Decretul nr. 221 al Marii Adunări Naționale a RPR a fost creat Consiliul Securității Statului. Primul director a fost Pantiușa (Gheoghe Pintilie, alias Timofei Bodnarenko), cu rang de ministru în cadrul Consiliului de Miniștri, avându-i drept secunzi pe generalii Nicolschi și Vladimir Mazuru - toți trei ofițeri sovietici acoperiți ai NKVD.

Rolul Securității, care a înlocuit Direcția Generală a Poliției de Siguranță era de “a apăra cuceririle democratice și de a asigura securitatea Republicii Populare Române împotriva uneltirilor dușmanilor interni și externi”. Organele de Securitate erau “singurele abilitate a instrumenta infraționile ce primejduiesc regimul democratic și securitatea poporului”.

Pentru o imagine cât mai clară privind profilul psihologic, moral și uman al lui Gheorghe Pintilie, primului director al Securității, redăm aprecierea Tatiane Brătescu, fiica Anei Pauker, despre acest odios torționar comunist:

Pantiușa a fost un personaj sinistru. În ce măsură am aflat odată la o beție a acestuia. Atunci a povestit cum, tânăr comsomolist fiind, urmărea culacii și popii. I s-a spus că popii țin o ședință într-un bordei din stepă. Atunci, el s-a dus repede acolo - în Ucraina era - și nu știu dacă i-a somat sau nu să iasă, dar a acoperit bordeiul cu pământ și i-a omorât prin sufocare. Pe noi ne-a cutremurat de-a dreptul. De asta era în stare.

În 1951, Securitatea s-a separat de Ministerul de Interne și a fost încorporată în Ministerul Securității Statului, dar după patru ani întregul minister nou înființat a fost înglobat la Interne. Un an mai târziu, Internele au fost reorganizate în Departamentul Securității și Departamentul Internelor.

În ciuda faptului că ofițerii de Securitate nu au avut, până în 1956, atribuții privind deținuții politici din închisorile și lagărele de muncă, ei s-au implicat activ în reprimarea acestora, în vreme ce supravegheau informativ și trupele internelor care-și îndeplineau serviciul în astfel de stabilimente. Tot securiștii au constituit principala sursă de informații pentru încătușarea “dușmanilor poporului” în pușcăriile și lagărele de exterminare prin muncă forțată.

În 1958, personalul Trupelor de Securitate se ridica la 5.633 de ofițeri activi, 4.108 sergenți reangajați, 1.416 angajați civili și 46.028 militari în termen.

La căderea regimului comunist, Securitatea număra 15.312 angajați după cum urmează:

- Direcția I - Informații externe - 114 angajați (98 ofițeri);
- Direcția II - Contrainformații - 167 angajați (150 ofițeri);
- Direcția III - Contraspionaj - 242 angajați (213 ofițeri);
- Direcția IV - Contrainformații militare - 1.133 angajați (926 ofițeri);
- Direcția V (U.M. 0666) - Securitate și Gardă - 486 angajați (306 ofițeri) - cei mai temuți și mai urâți dintre securiști, "pretorien" ai lui Ceaușescu, gata să-l apere și cu prețul vieții pe conducătorul iubit;
- Direcția VI - Cercetări penale - 72 angajați (36 ofițeri);
- Unitatea Specială de Luptă Antiteroristă - 795 angajați;
- Serviciul Independent pentru Apărarea Secretului de Stat - 57 angajați;
- Unitatea specială "F" (filaj) - 781 angajați;
- Serviciul Independent pentru Comerț Exterior - 45 angajați;
- Centrul de Informatică și Documentare - 272 angajați;
- Serviciul Independent Secretariat Juridic - 29 angajați;
- Serviciul Independent Cadre Învățământ și Organizare Militară - 74 angajați;
- Comandamentul pentru Tehnică Operativă și

Transmisiuni - 42 angajați;

- Unitatea specială "T" (Tonola - Supravegherea Telefoanelor și Monitorizare Video) - 477 angajați; - cunoscută drept "Urechea și timpanul";

- Unitatea specială "P" (producție specială și cercetare) - 465 angajați;

- Unitatea specială "S" (depistarea scrierilor ascunse și expertize grafice) - 388 angajați;

- Unitatea specială "R" (transmisiuni și contrainformații radio) - 499 angajați;

- Serviciul pentru Transportul Corespondenței Secrete - 77 angajați;

- Școala de Perfecționare a Cadrelor de Securitate Grădiștea - 170 angajați;

- Centrul de Perfecționare a Cadrelor Bran - 30 angajați;

- Centrul special de instruire - 25 angajați;

- Securitatea Municipiului București și Inspectoratele județene - 6.059 angajați (4.017 ofițeri), preluați în 1989 de noua Poliție și mulți transformați în agenți secreți ai U.M. 0215, celebra "Doi și-un sfert";

- Comandamentul Trupelor de Securitate - 1.387 ofițeri, 136 maiștri militari, 926 subofițeri, 535 angajați civili și 20.288 militari în termen;

- Consiliul Politic al DSS - 13 ofițeri;

- Centrul de Informații Externe - 1.059 angajați, comasat cu U.M. 0195 - Contrainformații externe - 451 angajați și Serviciul "D" (dezinformare) - 22 angajați;

- U.M. 0525 din Centrul de Informații Externe - 475 angajați;

- Întreprinderea de Comerț Exterior "Dunărea" - 137 angajați;

- IRVMR (fosta 3R - Recuperare-Recondiționare-Refolosire) – cunoscută drept "Sticle și borcane", unitate

sub acoperire a Direcției I a Securității (director financiar Sebastian Vlădescu);

- RATMIL (fosta Regie Autonomă de Tehnică Militară) – specializată în comerțul cu armament pe relația Africa și Orientul Mijlociu (director Eugen Nicolăescu și membru în Consiliul de Administrație, Bogdan Olteanu);

- Direcția “Z” - “n” angajați antrenați pentru eliminarea fizică a dizidenților din diaspora și a elementelor “ostile” regimului comunist din interior, posibil aflată în subordinea Direcției V - U.M. 0666.

CAPITOLUL IX

Odioasa U.M. 0666

Direcția V - U.M. 0666 (Securitate și Gardă) a fost cea mai abjectă dintre toate aceste formațiuni securiste, ocupându-se de paza și protecția demnitarilor români și a celor străini aflați în vizită în țara noastră, precum și a familiilor lor, dar în special de siguranța cuplului Ceaușescu. Ofițerii acestei structuri își puteau permite orice fel de abuzuri, situându-se deasupra celorlalți colegi cu "ochi albaștri", datorită poziției lor de "pretorienii" ai ceaușeștilor. Sub semnul 666 al fiarei sataniste, lucrătorii acestei structuri erau și mai bine plătiți decât ceilalți colegi de armă, bucurându-se din plin de toate privilegiile înalților demnitari și având în subordine temuta unitate de luptători U.S.L.A. - un adevărat simbol al terorii pentru populația României.

La 22 decembrie 1989 Direcția V avea un efectiv de 484 de cadre, fără uslași, din care 306 ofițeri, 14 maiștri militari, 144 de subofițeri și 20 de angajați civili. Din acest total, 341 de cadre au fost arestate după instaurarea noii democrații originale, fiind suspectați de terorism. La scurt timp au fost eliberați cu toții, fără a fi formulată o singură acuzație împotriva lor. Ultimul comandant al Direcției V a fost generalul Neagoe Marin, iar al Unității Speciale de Luptă Antiteroristă - U.M. 0620 - colonelul Gheorghe Ardeleanu (născut Moise Bulă). După ce Securitatea a fost integrată în structurile MApN, Ardeleanu-Bulă a fost numit de Ion Iliescu vicepreședinte al Comisiei Superioare pen-

tru Regulament și Structură în cadrul MAPN. La data de 5 februarie 1991, colonelul a fost trecut în rezervă cu drept de pensie de ofițer cu rang înalt, fiind beneficiarul unui brevet de luptător în revoluție, cu toate drepturile ce decurg din Legea 42/1990. A murit la data de 15 iunie 1993, otrăvit cu insecticid în spitalul orășenesc Ștei din județul Bihor.

În mai 1990, Direcția V - U.M. 0666 s-a metamorfozat în SPP (Serviciul de Protecție și Pază), sub comanda generalului-maior Dumitru Iliescu.

Închei acest capitol prin a face trimitere în anexa 7, unde cititorul interesat poate vedea cine au fost șefii serviciilor secrete din 1924 și până în prezent.

Securitatea nu e moartă. Securitatea se transformă

Puterea politică interbelică și din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, până în august 1944, a încătușat la Doftana câțiva lideri comuniști aflați în simbria rușilor și unii capi legionari, care unelteau împotriva țării. Dintre aceștia s-au remarcat : Gheorghe Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, Gheorghe Apostol, Emil Bodnăraș, Ion Gheorghe Maurer, Ștefan Foriș, Tudor Carapancea, Nicolae Ceaușescu, legionarii Horia Sima și Zelea Codreanu și anarhistul Max Goldstein.

Acestora s-au adăugat o pleiadă de spioni ruși “pescuiți” de Siguranță și infiltrați ulterior printre comuniștii români. De menționat că, la acea oră, Partidul Comunist număra circa 1.000 de membrii cotizanți, care primeau sprijin susținut din partea URSS. Majoritatea spionilor ruși, ofițeri de carieră, erau vorbitori de limbă română racolați din Transnistria, din Moldova de dincolo de Prut ori din Ucraina. Experiența bolșevică a acestora, din păcate, a

fost hotărâtoare pentru viitorul întunecat al României. Și voi explica de ce.

Fondurile Securității destinate crimei. Operațiunea “Haiducu”

În anul 1982, odiosul Nicolae Pleșiță, șef al Centrului de Informații Externe, i-a ordonat ofițerului de Securitate Matei Pavel Haiducu (născut Hirsch și fiu al unui înalt demnitar din Internele anilor '50) eliminarea prin otrăvire a dizidenților Paul Goma și Virgil Tănase, refugiați în Franța. Analfabetul general, care nu știa nicio limbă străină și o română sumară, a ordonat asasinatele din exces de zel, pentru a intra în grațiile lui Nicolae Ceaușescu, care se cam convinsese de incompetența lui în funcția pe care o deținea. Haiducu nu execută ordinul lui Pleșiță, predându-se serviciilor secrete franceze. În cartea sa apărută doi ani mai târziu, “Am refuzat să ucid”, acesta povestește cu lux de amănunte întreaga poveste.

Goma și Tănase sunt ascunși de serviciile secrete franceze, în timp ce presa stârnește vâlvă pe tema asasinării lor, care ajunge până la București, spre marea satisfacție a generalului Pleșiță. Haiducu se întoarce acasă ca și când și-ar fi făcut treaba, fiind chiar decorat de Ceaușescu, la propunerea lui Pleșiță. Trec trei luni de zile, dar trupurile celor doi dizidenți tot nu sunt găsite, ceea ce stârnește suspiciunea dictatorului român.

Într-un interviu, președintele François Mitterrand lasă să se înțeleagă că soția lui Virgil Tănase ar avea ceva “legături” cu DST-ul francez, moment în care Ceaușescu devine și mai bănuitor. Totul culminează cu apariția televizată a lui Haiducu, care declară în Franța că cei doi oponenți ai regimului comunist din România sunt în viață și că a cooperat cu serviciile secrete franceze pentru salvarea

acestora. În plus, demască apartenența la CIE a ambasadorului țării noastre la Paris, pe nume Dumitru Aninoiu și a atașatului de presă Ion Badea. Astfel, Ceaușescu apare în ochii opiniei publice drept un “asasin de dizidenți” de tipul președintelui bulgar Todor Jivkov. Ca pedeapsă, dictatorul îl “marginalizează” pe Pleșiță la Școala de Securitate de la Grădiștea, unde îl vor găsi evenimentele din decembrie 1989. Acest personaj este prototipul brutei securiste care și-a dedicat întreaga viață doar propriului interes și apărării comunismului, ruinând prestigiul țării noastre timp de mulți ani.

Interesant de menționat că, în acea perioadă, președintele francez Mitterrand, care se bucurase de sponsorizare din partea lui Nicolae Ceaușescu în campania electorală, trebuia să efectueze o vizită în România. Dar și-a contramandat-o în semn de protest, din cauza Afacerii “Haiducu”, declarând că țara noastră e condusă de “o bandă de asasini”. Eșecul lui Pleșiță a venit la un an după cel al atentatului nereușit, împotriva secțiunii române a postului de radio “Europa liberă”.

Pregătirea cadrelor de nădejde

În continuare mă voi apleca asupra modului în care Securitatea își pregătea magistrații, precum și alte cadre de nădejde la Școala de la Bran, înainte de ‘89. Cu mențiunea că mulți dintre absolvenții respectivi mai ocupă și astăzi funcții importante în stat, au școlit ori încă mai școlesc continuatori care să le urmeze carierele ticăloase în interesul castei. Și că, după decembrie 1989, toți procurorii instruiți în școlile Securității și altele ale PCR au fost promovați în funcții.

Securitatea întocmea portretul psihologic al candidaților, pe care îi lucra informativ o perioadă destul de

lungă, adesea de pe băncile facultății. Condițiile de bază constau în slugărnicia acestora, capacitatea de a acționa numai la ordin și posibilitatea de a fi controlați prin șantaj. Capacitățile intelectuale contau prea puțin.

Tinerii viitori securiști sub acoperire sau colaboratori devotați Securității erau racolați din toate sectoarele de activitate, sub promisiunea unor ascensiuni rapide în carieră și altor diverse privilegii. Li se spunea că vor participa la cursuri de perfecționare, care le vor asigura posturi înalte la tinerete, nu la bătrânețe. Ceea ce îl poate tenta pe orice tânăr decis să ia lumea în piept. Că li se sugera că vor trebui să comită și anumite compromisuri, în special să se supună neabătut ordinelor primite, asta conta mai puțin, dată fiind miza pusă în joc.

Ajunși la Școala de la Bran, bănuind vag despre ce-ar putea fi vorba, "studentii" rămâneau mască când găseau în camere, pe paturile ce le fuseseră repartizate, uniforme militare pentru cursuri fix pe mărimea lor. Și încălțăminte la fel. Urmau câteva prelegeri în care aflau unde și de ce au ajuns, după care semnau nelipsitele și binecunoscutele angajamente de confidențialitate - adevărate pacte cu diavolul.

Instrucția consta - după cum a dezvăluit în 2008 ex-procurorul Alexandru Pantea, pentru reporterul Ondine Gherguț de la cotidianul "România liberă" - în deprinderea magistraților pe bandă rulantă în a-i aresta, ancheta, măs-lui probe false și condamna la pedepse grele ori chiar la moarte pe indezirabili, la ordinul Securității și sub oblăduirea organelor PCR. Aceștia erau adesea iradiați, drogați sau internați în spitale de psihiatrie, unde doctori "poli-calificați" tot la Școala de la Bran le veneau de hac.

Alexandru Pantea ("România liberă" - 11 martie 2008):

Este momentul să vorbesc despre atrocitățile sistemului comunisto-securist pentru că nimeni dintre procurori nu a făcut-o până acum. Unii dintre foștii mei colegi ar putea spune că sunt trădător, pentru că mi-am călcat jurământul depus la intrarea în acea școală, numai că eu atunci nu am știut ce mă așteaptă, apoi n-am mai putut ieși din sistem de frică. Acum este timpul ca tinerii să știe ce s-a întâmplat cu adevărat, cum erau distruse destine doar la comanda unor activiști PCR și securiști.

La Bran am făcut absolut totul: de la trageri cu arme în poligon până la simularea de capturare a unor teroriști, în colaborare cu Armata. Ne-au învățat să folosim aparatele foto, să instalăm tehnică de ascultare în telefoane, în aparate de radio sau televizor. Se intra în casele oamenilor cu mandat de percheziție eliberat de procuror, iar noi eram instruiți să eliberăm mandate la cererea Securității, chiar fără probe sau cu probe înscenate. Se mai intra în locuințe sub pretextul că se fac verificări la telefon, radio sau televizor. Am fost instruiți cum se fac anchete speciale, folosindu-ne de șantaj, de substanțe halucinogene sau de tortură. O făceau ofițerii de Miliție și Securitate sau deținuții recidiviști. Aveam ca profesori procurori din Parchetul General sau ofițeri de Securitate (mulți dintre ei astăzi în funcții, ba chiar profesori - n.n.).

Destinele unor oameni sunt distruse în continuare, așa adăuga eu, cu mențiunea că în locul securiștilor torționari îi găsim pe noii securiști infiltrați în toate serviciile secrete, în politică, lumea afacerilor și societatea civilă. Deosebit de interesantă este și declarația președintelui Traian Băsescu, care a afirmat cu indulgență, tot în 2008, că un sfert dintre magistrații români de astăzi au fost cel puțin colaboratori ai Securității. Și nici nu este de mirare, câtă

vreme toți absolvenții cursurilor Școlii de la Bran au fost promovați în funcții după 1989. Și furnizăm doar două exemple de notorietate: Alexandru Țuculeanu și Ilie Picioruș, care au ajuns în conducerea Parchetului General, cel de-al doilea penetrând până și Consiliul Superior al Magistraturii.

Cum am menționat deja, tinerii absolvenți de facultate erau racolați din toate domeniile, pentru a deveni colaboratori sau ofițeri acoperiți ai Securității. Doar așa puteau accede cei fără scrupule la funcții înalte din anumite sectoare economice. Poate nu este o coincidență faptul că personaje precum Eugen Nicolăescu, Sebastian Vlădescu sau Vasile Blaga au atins asemenea funcții înalte, fără a excela nici în profesie, nici în activitatea politică de la acea vreme.

Unul dintre corifeii Securității se mai află și azi pe funcție, în robă de magistrat, fiind judecător la Ploiești. Este vorba despre Adrian Petre Podea, fostul ofițer de Securitate care l-a "lucrat operativ" pe Dragoș Rișcanu, proprietarul OMNIS GROUP SRL, între anii 1981 - 1983, până la plecarea acestuia din țară. Și, totodată, implicat până-n gât în protejarea cămătarilor prahoveni, alături de judecătorul Dumitru Rebegea, la această oră cercetat în stare de arest pentru luare de mită. Dar despre acest personaj, ceva mai încolo.

De fapt, proprietarul OMNIS GROUP a fost urmărit operativ de trei servicii secrete ale statului comunist: U.M. 0666, U.M. 0625 și Serviciul F21 din subordinea DIE. Ceea ce ne poate face să credem că furtul softului, al casei și cele două atentate la viața sa nu sunt deloc întâmplătoare, acțiunile fiind o continuare a exercițiului demarat de ofițerii Securității, la începutul anilor '80.

De o importanță deosebită este și faptul că, în primăvara anului 2008, CNSAS (Consiliu Național de Studiere a

Arhivelor fostei Securităţi) a solicitat Serviciului Român de Informaţii şi MIRA (Ministerul Internelor şi Reformei Administrative) numele magistraţilor care au fost “perfecţionaţi” în şcolile Securităţii. Şi de-aia n-au mai putut serviciile...

Acelaşi demers l-a întreprins şi ziarul “România liberă”, primind răspunsul: “SRI nu dă astfel de informaţii”.

În concluzie, SRI refuză cu obstinaţie să pună cărţile pe masă, în slujba adevărului istoric. Că dacă ar face-o, procurorii şi alţi absolvenţi (cel puţin ai Şcolii de la Bran) n-ar mai putea fi şantajaţi, refuzând ordinele primite din partea oligarhiei securiste actuale. Interesant, nu-i așa?...

CAPITOLUL X

Rețeaua Voicu pe Justiție

Și în cadrul Securității au existat “lupi tineri” care, profitând de evenimentele din decembrie 1989, și-au creat propriile rețele. Bineînțeles, având în spate, în umbră, păpușari de profesie, care le-au fost cândva mentori și îndrumători. Este cazul de notorietate, cel puțin europeană, a rețelei de tip mafiot sau securist - cum doriți - creată de senatorul Partidului Social Democrat, Cătălin Voicu, aflat în prezent după gratii și cercetat pentru comiterea unor grave fapte de corupție și crimă organizată.

La momentul de grație decembrie 1989, Voicu era proaspăt locotenent transmisionist - după cum a dezvăluit “România liberă” în martie 2010 - în Regimentul 3 Mecanizat, condus de căpitanul Ionel Marin și adjuncții Dumitru Venicius Iliescu și Gabriel Naghi. TAB-urile (Transportoare Amfibii Blindate) acestei unități au participat activ la asasinarea a 49 de persoane nevinovate și rănirea a 599 de manifestanți, la data de 21 decembrie, în centrul Capitalei. A doua zi, după ce ministrul MApN Vasile Milea a fost “sinucis”, unitatea de blindate a trecut de partea lui Ion Iliescu, recent chemat de acasă ca să înșface frâiele noii democrații.

Noua putere răsărită în umbra acestuia a fost transportată de aceleași TAB-uri de la CC (Comitetul Central) al PCR, la TVR (Televiziunea Română), MApN și retur. Pentru serviciile aduse promotorului “comunismului cu față umană”, drept recompensă, Dumitru Iliescu a ajuns mai

târziu șef al SPP (Serviciul de Pază și Protecție) și apoi consilier CSAT (Serviciul Suprem de Apărare a Țării), iar Naghi, tot șef la SPP. Cu toții, inclusiv Voicu, au fost făcuți generali "la excepțional", sub jurământul de a-i apăra chiar și cu prețul vieții pe comuniștii din eșalonul doi care puseseră mâna pe putere.

A doua zi după împușcarea cuplului Ceaușescu, comunistul notoriu Ion Iliescu nu l-a uitat nici pe Cătălin Voicu, care-i asigurase protecția. Astfel, l-a numit pe acesta la coordonarea Parchetului General, cu misiunea de a-l proteja pe noul Procuror General, Gheorghe Robu. Iar Voicu i-a strâns pe magistrații șefi la o ședință, a scos pistolul și a pus în vedere audienței că el și Armata conduc de-acum Procuratura Generală, sugerând că cine se împotrivesțe va fi împușcat.

După o vreme în care și-a consolidat unele relații, Voicu a ajuns la SPP, în subordinea aceluiași șef, Dumitru Iliescu. Iar pe vremea ministrului PSD al Justiției, Petre Ninosu, și-a întins tentaculele mai mult. Anchetatorii cred că, în acea vreme, l-a cunoscut pe judecătorul Florin Costiniu, care era secretar de stat la Ministerul Justiției, astăzi fiind judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, șeful Secției Civile care se ocupă cu drepturile de proprietate intelectuală. (Arhivele U.M. 0666, constituite cu minuțiozitate în timp, spre a fi folosite la șantaj, denigrare, escrocare, eliminare etc. au intrat în custodia SPP. Nici măcar un dosar n-a ajuns la CNSAS, președintele Traian Băsescu fiind dezinformat că toate ar fi fost predate.)

După 1997, rețeaua și-a pierdut protecția președintelui Ion Iliescu, care ratase alegerile în favoarea lui Emil Constantinescu. Moment în care Cătălin Voicu, Dumitru Iliescu și Gabriel Naghi și-au înființat o firmă de protecție și pază, fiind trecuți în rezervă. În 2000, la revenirea pentru a treia oară a lui Iliescu la Cotroceni, acesta i-a reacti-

vat pe toți. Dumitru Iliescu și Voicu au fost numiți consilieri prezidențiali, iar Naghi - șef la SPP. Ceea ce înseamnă că toate documentele secrete destinate șefului statului treceau mai întâi prin filtrul primilor doi, iar altele deosebit de importante erau gestionate de cel de-al treilea.

Cu sprijinul nemijlocit al primarului Marian Vanghelie și binecuvântarea părintească a lui Ion Iliescu, Cătălin Voicu s-a lansat în politică, devenind parlamentar, începând cu anul 2004 și până în prezent.

Potrivit cotidianului "România liberă" din 22 martie 2010, din rețeaua Voicu mai făceau parte o serie de nume grele din Justiția română. Despre care Justiție, în primul volum al acestei trilogii, mi-am permis să o cataloghez drept una dintre cele mai corupte instituții din țara noastră:

Potrivit anchetatorilor, procurorii apropiați de Voicu ar fi fost:

Pantelimon Boștină de la Parchetul Militar, Marian Capotă, șeful Anchetelor Speciale din Parchetul General, Adrian Miclescu, fost adjunct al PNA (Parchetul Național Anticorupție - n.n.) și colaborator al Securității, precum și procurorii Vasile Drăghici și Ioan Oțel, subordonații lui Miclescu. Între judecători, Voicu a avut relații apropiate cu Florin Costiniu, fost secretar de stat în Ministerul Justiției în primul mandat prezidențial al lui Ion Iliescu, în prezent șef de secție la Înalta Curte de Casație și Justiție (ÎCCJ) și cu Cristian Jipa, judecător la Secția Penală a ÎCCJ. În privința polițiștilor, lucrurile erau mai simple pentru Cătălin Voicu, aceștia fiind mult mai ușor șantajabili. În stenograme apar ca actori ai pregătirii unei partide de trafic de influență foștii generali în rezervă Constantin Matei și Marcel Isac, protagoniști ai multor scandaluri de presă pe vremea când erau activi. Generalul Matei a devenit

“vedetă” și datorită fiului său, ofițer al trupelor de elită ale Poliției, arestat pentru sechestrare de persoane și perceperea unei taxe de protecție. Generalul Isac, beneficiar al unor credite Bancorex cu dobândă subvenționată de stat a lucrat o perioadă la Cercetări Penale, iar după revenirea lui Ion Iliescu la putere a fost reactivat în SRI.

Până unde și-a întins tentaculele rețeaua Voicu, care viza nici mai mult, nici mai puțin decât portofoliul Ministerului de Interne, cititorul poate constata și din interceptarea unei discuții a acestuia cu senatorul Alexandru Mazăre, realizate de procurorii DNA:

Cătălin Voicu: Dacă eu m-am dus la Interne, ai toată Procuratura României, ai toată Justiția la mână, ai toată Curtea (...) în trei ani pot face toată rețeaua din România (...) Domnule, ți-am spus că în decembrie 1989 am fost numit aghiotant al primului procuror general al României libere, când nu mai asculta nimeni de nimeni și a funcționat '89, '90 - toată perioada și toate relațiile mele, am crescut cu ele odată.

În concluzia celor menționate până aici, putem susține că avem de-a face cu foști securiști infiltrați în noile structuri ale statului, cu noi securiști școliți de primii și cu grupuri de interese create de aceștia atât în scop material cât și în acela al manipulării puterii politice. Ce a scăpat Cătălin Voicu din vedere este faptul că puterea absolută nu era agreată de spionii ruși ce au înființat și controlat Securitatea, modelând-o după propria înfățișare.

Napoleon Bonaparte: Orice putere corupe.

Winston Churchill: Puterea corupe, iar puterea absolută corupe absolut.

Poate că acesta a fost și motivul pentru care securiștii au procedat astfel încât Cătălin Voicu, care devenise prea lacom și imprudent, punând în pericol interesele lor de castă, să-și rupă gâtul.

Rețeaua Ovidiu Soare pe SRI

Generalul (r) Ovidiu Soare, ajuns adjunct al SRI, șef al Inspectoratului pentru Apărarea Constituției și Securitate Economică și-a creat propria rețea, de astă dată în interiorul unui serviciu secret. Înainte vreme a fost ofițer de rang înalt în Direcția V a Securității - U.M. 0666 - a lui Ceaușescu, iar în timpul evenimentelor din decembrie '89 a stat ascuns în Secția 1 de Miliție a Capitalei, ca să nu fie recunoscut și linșat de oamenii de pe străzi. Generalul Soare a fost trimis în judecată de procurorii DNA (Direcția Națională Anticorupție) alături de col. Gheorghe Dumitrache și fostul consilier prezidențial Emil Dumitrescu, zis Cico. Acesta este acuzat, potrivit rechizitoriului, de "luare de mită, instigare neurmată de executare la infracțiunea de înșelăciune, instigare la infracțiunea de fals intelectual, complicitate la infracțiunea de folosire cu rea credință a bunurilor SRI într-un scop contrar acestei instituții, fals sub înscrisuri sub semnătură privată, asocierea pentru săvârșirea de infracțiuni, omisiunea sesizării organelor judiciare privind siguranța națională a României în varianta normativă și transmiterea de informații cu caracter secret ori confidențial, prin orice mijloace, în afara cadrului legal".

Col. (r) Gheorghe Dumitrache (cuscrul miliardarului sindicalist Liviu Luca de la Petromservice și nașul de cununie al procurorului Gheorghe Muscalu, de la Parchetul de pe lângă ÎCCJ), "fost șef Sector A din cadrul Secției de Informații Prahova a fost trimis în judecată pen-

tru săvârșirea infracțiunilor de trafic de influență, dare de mită, încercarea de a determina mărturia mincinoasă și asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni”.

“Emil Cico Dumitrescu, fost consilier de stat la Administrația Prezidențială (în mandatul lui Ion Iliescu - n.n.) a fost acuzat de trafic de influență”.

Primii doi au fost reținuți pentru 29 de zile, dar în scurt timp, cei 9 judecători ai Înaltei Curți de Casație și Justiție i-au pus în libertate, până la această oră neprimind vreo condamnare, deși au trecut patru ani de la comiterea faptelor.

Tot sub coordonarea generalului Ovidiu Soare a activat ani buni și rețeaua mafiotă a șefului SRI Prahova, col. Corneliu Păltânea, secondat de col. Daniel Bucur, care se ocupa cu petrol, materiale de construcții și racolarea de ofițeri SRI sub acoperire. Și aceștia au fost arestați preventiv, puși sub acuzare, iar pe urmă eliberați de instanțele judecătorești. Împotriva lor nu s-a dispus nici o pedeapsă, pe dosare așternându-se praful uitării.

Rețeaua prahoveană

La loc de frunte pe județul Prahova se situează și mica rețea a judecătorului Dumitru Rebegea, aflat astăzi în arest (oare pentru cât timp?), acuzat de luare de mită de la cămătari. Pion neînsemnat pe tabla de șah a oligarhiei securiste, acesta l-a avut adesea partener și îndrumător pe colegul Adrian Petre Podea, împreună punând în libertate cunoscuți interlopi cămătari, printre care Sandu Zamfir zis ‘Austrianu’ și Florin Pârjol zis ‘Ghenosu’. De remarcat faptul că Podea (aflat încă în libertate și împărțind dreptatea printre justițiabilii prahoveni) este fost ofițer de Securitate la U.M. 0625. Care ofițer l-a “lucrat” informativ pe Dragoș Rișcanu în Dosarul nr. 217.704 din anul 1981. A “lucra” informativ înseamnă a încerca prin șantaj,

amenințări și tortură psihică să determini o persoană care are potențial "ostil" (nu este membru de partid, nu este ruda unui securist sau milițian mai de vază, nu face parte din castă) să devină informator, delator, provocator etc. În 1983, Rișcanu a ales să părăsească țara, decât să colaboreze cu acești tortionari.

Pentru meritele sale în înfăptuirea actului de justiție, pe lângă pensia de securist-expert în practicile de poliție politică, Adrian Petre Podea a încasat în anul 2008 suma 94 de milioane de lei vechi pe lună. În 2009, probabil că veniturile sale s-au majorat. Fiul acestuia, Radu Podea, continuă tradiția familiei, fiind avocat în Baroul Prahova.

Mineriada din 1990 pusă la punct de stat

Procurorul militar Dan Voinea a fost investit cu anchetarea evenimentelor din decembrie '89 și a mineriadei din 13 - 15 iunie 1990. De ce n-a ajuns la o concluzie definitivă în aceste cazuri este de presupus, presiunile care au fost exercitate asupra lui fiind dintre cele mai grave și mai serioase. Totuși, generalul a mai scăpat presei câte ceva din când în când, punând pe jar opinia publică, dar lăsându-i indiferenți pe păpușarii acelor evenimente.

Astfel, în iunie 2010, el a declarat pentru RFI (Radio France Internationale) că mișcarea anticomunistă din iunie 1990 a fost înăbușită sângeros de aceleași forțe represive care au acționat și în decembrie '89, fiind de fapt un act sângeros al instituțiilor statului.

Mineriada din 13 - 15 iunie 1990 este impropriu spus o mineriadă, pentru că de fapt a fost o represiune a noii puteri împotriva manifestațiilor din Piața Universității, care au luat atitudine față de faptul că noile structuri ale puterii anunțate atunci erau tot foști comuniști (manipulați de

securității “vechi și noi” - aș adăuga eu) și atunci s-a creat acea Piață a Universității, ca o mișcare de sensibilizare a populației României împotriva pericolului ca membrii fostei administrații comuniste să se regăsească în noile structuri de putere, **mișcare care a fost înăbușită sângeros în zilele de 13 - 15 iunie 1990 de aceleași forțe represive care au acționat și în decembrie 1989.**

Posibil este ca infracțiunile pentru care eu am început urmărirea penală - e vorba în primul rând de art. 358 din Codul Penal, care se referă la lipsirea de libertate în mod ilegal a celor care au căzut sub puterea adversarului și atunci cei reținuți au fost reținuți din punct de vedere politic, cei care au fost supuși relelelor tratamente - este o infracțiune imprescriptibilă.

Dar vedeți, victimele care nu și-au găsit dreptatea în acest dosar, ca și în dosarele Revoluției nu sunt conștiente de un lucru și anume că **s-a trecut de la dictatura comunistă, practic populația a căzut în mâinile crimei organizate. Este aproape imposibil să ceri celor care reprezintă crima organizată, inclusiv funcționarilor de stat, care sunt implicați în acest fenomen criminal, să le ceri să instaureze statul de drept.**

Cu voia cititorului am să evoc o întâmplare de prin 1991, pe când eram reporter la cotidianul “România liberă”. Cu mențiunea că participasem plenar la fenomenul Piața Universității, ca reporter la ziarul “Dreptatea”, asistând inclusiv la escaladarea conflictului, prin provocarea aranjată de agenți de Poliție și, probabil, ai unor servicii secrete. Pentru cei care au uitat, totul a început cu incendierea unui autobuz staționat în apropierea străzii Ion Câmpineanu, de persoane necunoscute deghizate în “golani”. Mai mult, presa (inclusiv eu) a intrat în posesia unei convorbiri în eter a unor înalți ofițeri de Poliție, care au

declanșat întreaga nebunie.

Anchetam, jurnalistic vorbind, un presupus viol în grup comis de patronul unui cârciumi asupra a două "păsări de noapte", cliente frecvente ale localului. În cele din urmă s-a dovedit că la mijloc era vorba despre răzbunarea unui ofițer de Poliție din cartierul bucureștean Ozana al Capitalei, care împrumutase bani de la respectivul mandatar, și nu mai avea de gând să îi restituie. L-am solicitat pe șeful secției de Poliție și am stat îndelung de vorbă cu el. Având gradul de colonel, acesta a început să mi se destăinuie. Așa am aflat că a participat activ la evenimentele din decembrie '89, fiind remarcat de conducerea FSN. I s-a promis chiar funcția de șef al întregii structuri, iar omul a ținut aproape, fiindcă i-a surâs ideea, cum altfel?!

Sub presiunea exercitată de Ion Iliescu și lingăii acestuia, Petre Roman a fost cel care s-a văzut dator să rezolve situația creată în Piața Universității, că doar era prim-ministru. Dar fiindcă nu știa cum, i-a convocat pe cei mai în măsură decât el să propună o soluție. Nu se știe de unde a venit ideea, dar cineva a propus înscenarea unor acțiuni violente a manifestanților, care să confere organelor de Poliție justificarea și legitimitatea de a acționa în forță. Interlocutorul meu care era de față a primit pe loc această însărcinare, cu promisiunea că a doua zi va fi numit șeful Inspectoratului General al Poliției Române. Omul s-a gândit câteva clipe, apoi a declinat oferta. Bineînțeles că s-a găsit altcineva care să orchestreze înscenarea, ofițerul ajungând un biet comandant de Poliție, într-una dintre cele mai rău famate zone ale Capitalei.

CAPITOLUL XI

Oligarhia securistă nu se predă

Și ex-președintele Emil Constantinescu a concluzionat că fosta Securitate a preluat economia României, țara noastră ajungând să fie condusă de oligarhi controlați de serviciile secrete, la fel cum se petrec lucrurile în Rusia, Belarus sau Ucraina. Dacă prin oligarhi sunt percepuți securiștii “vechi și noi” sau marionetele lor, scoase la înaintare pentru a reprezenta interesele de castă ale acestora, atunci sunt de acord cu el.

În timpul mandatului lui Constantinescu, securiștii infiltrați în structurile statului au traversat o perioadă de acalmie, după schimbarea din funcții a șefilor SRI și SIE, Virgil Măgureanu și Ioan Talpeș. Manipularea s-a diminuat într-o oarecare măsură, iar în presă n-au mai apărut atâtea dosare întocmite de “anumite structuri”. În ultima vreme însă, securiștii “vechi și noi” au răbufnit, ajungându-se până acolo unde și convorbirile confidentiale ale ministrului de Interne sau ale parlamentarilor au ajuns în presă, cu predilecție în 2009.

“România va rămâne o țară subdezvoltată”

Cum spuneam, sistemul oligarhiei securiste își duce veacul bine-mersi în această țară și nu se va sfârși prea curând. Cel mult, se va transforma din nou, potrivit intereselor de castă, într-o nouă formă de existență. Pentru că securiștii sunt strâns legați unul de celălalt, iar cine mișcă

în front este eliminat. Iar elementele "ostile" ori "dușmănoase", care le-ar pune bețe-n roate, ar împărtăși aceeași soartă. Între securiștii vechi - "profesorii", cum li se mai spune - și discipolii lor cei tineri există o simbioză atât de perfectă, încât nu pot exista unii fără de ceilalți. Îi leagă asasinat comune, tunuri economice, rapturi din economia națională și alte ilegalități care i-ar îngrozi pe occidentali dacă le-ar putea înțelege.

Poate că tocmai asta l-a determinat pe antropologul și sociologul francez Claude Karnoouh să declare:

România va rămâne o țară subdezvoltată, fără putere externă, bună pentru manopera sa de calitate și extrem de ieftină... Bineînțeles, veți avea câțiva papagali ce se pretind intelectuali, care cântă în slujba capitalismului și a liberalismului de baltă, la comanda stăpânilor lor... E adevărat că inteligența românească are de demult un sens al slugărniceii excepțional de bine dezvoltat.

Păcatele capitalismului românesc sunt păcatele capitalismului în general, adică un Weltanschauung, care este unul singur: profitul. Dar specificul capitalismului românesc este următorul: în acest capitalism, cetățeanul n-are nicio protecție legislativă.

Prima mea întâlnire cu țara dumneavoastră a fost în 1971... În ciuda național-comunismului și a politicii de dezvoltare intensivă, care era excepțională în Europa, în ciuda comunismului, a Canalului-pușcărie din anii '50, faptul că în mai multe locuri oamenii trăiau ca în secolul al XIX-lea... La începutul anilor '90 era evident că mult apărea posibil, dar Vestul a pus punctul pe „i” (cum se zice în franceză), și cei care au dat lovitura de stat au pus imediat mâna pe puterea economico-politică, cu binecuvântarea Vestului... Crocodilii au lăsat naivii „inocenți” să se joace un pic, după care, foarte repede, lucrurile serioase au fost luate în

mână... se vede bine astăzi. Puterea economică și politică este în mâna tuturor foștilor membri importanți ai PCR... Și mai precis a multor mari securiști sau a copiilor de securiști. Nu mă refer la securiștii de jos, ci la cei de sus.

Născut în 1940 la Paris, absolvent al universităților Sorbona și Paris X Nanterre, Karnoouh a întreprins mai multe anchete de etnografie și folclor în Maramureș, studiind țara noastră, începând cu anul 1991. Între 1991 - 2002 a fost profesor invitat al Universității "Babeș-Bolyai" din Cluj.

Regimul comunist - "Neligitim și criminal"

În septembrie 2007, când președintele Comisiei Europene, Jose Manuel Barroso a vizitat țara noastră, vorbindu-ne despre lupta anticorupție, sunt convins că pe securiști i-a bufnit râsul. Zicea oficialul la acea vreme că: "Un sistem pe deplin modern, cu răspundere democratică, cu hotărârea clară de a lupta împotriva corupției și crimei organizate este în primul rând în interesul și în beneficiul cetățenilor români". De ce i-ar interesa pe cei ce manipulează puterea și finanțele țării interesele și beneficiile trăitorilor acestui spațiu carpato-danubiano-pontic?

Nouă luni mai devreme, președintele Traian Băsescu condamna comunismul, în fața celor două camere reunite ale Parlamentului și a reprezentanților Guvernului. Spicuim din sinteza prezentată, care a însumat peste 600 de pagini și a fost posibilă grație eforturilor unei comisii prezidențiale de analiză:

Comunismul a fost un regim impus de un grup politic autodesemnat ca deținător al adevărului, un regim totalitar

născut prin violență și încheiat tot prin violență. A fost un regim de opresiune, care a expropiat poporul român de cinci decenii de istorie modernă, care a călcat în picioare legea și a obligat cetățenii să trăiască în minciună și frică.

*Este nevoie în continuare de **analize pertinente cu privire la aparatul de partid și la structurile și modelele Securității.***

Avem datele necesare condamnării fără drept de apel a regimului comunist din România. O democrație fără memorie este una aflată în gravă suferință. Nu trebuie să uităm, pentru a putea să evităm erorile trecutului.

Regimul comunist din România (1945 - 1989) a fost nelegitim și criminal.

Lecția trecutului ne dovedește că orice regim care-și umilește cetățenii nu poate dura și nu merită să existe. Acum, fiecare cetățean poate să ceară liber respectarea drepturilor sale inalienabile, iar instituțiile statului trebuie să lucreze astfel încât oamenii să nu se mai simtă umiliți.

Chiar dacă scopul declarat al acestei incriminări a statului comunist și a Securității au vizat inclusiv o reconciliere națională, exercițiul a fost mai mult unul de imagine, pe care păpușarii noii democrații nici măcar nu l-au luat în seamă. Iar până la instaurarea unei stări de normalitate statală, așa cum o percep partenerii noștri occidentali din Uniunea Europeană, vom mai avea mult de așteptat. Prea mult...

“Deranjul” Monica Macovei

Imediat după integrarea României în structurile europene, în ianuarie 2007, țara noastră a fost privită, și încă mai este, drept cea mai coruptă din UE. O spune Transparency International, presa mondială (în special

franceză, austriacă, germană și americană), dar și oficiali de la Bruxelles.

Fostul ministru al Justiției, Monica Macovei, care a încercat să reformeze această instituție, dar fără succes, a declarat pentru cotidianul american "New York Times", în decembrie trecut:

Dosarele foștilor colaboratori (ai Securității - n.n.) trebuie deschise complet și puse sub control independent, în caz contrar sistemul rămâne otrăvit pentru că foștii colaboratori nu sunt oameni care să construiască o democrație.

Există atâtea rețele în care oamenii se protejează sau se șantajează reciproc...

Cu una dintre acestea se pare că s-a confruntat și actualul ministru al Apărării, când a declinat inițial portofoliul Ministerului de Interne, refuzând să aducă crima organizată în Guvern. Pentru cei care au uitat, unii dintre colegii săi de partid (PSD) au făcut presiuni ca senatorul Cătălin Voicu să fie desemnat măcar secretar de stat în acea structură, dacă nu i-a fost acordat fotoliul de ministru.

Elimini omul, elimini problema - Stalin

Revenind la Monica Macovei, ajunsă europarlamentar din partea PD-L, este de remarcat inițiativa acesteia și a altor patru eurodeputați de a înainta o Declarație scrisă anticorupție Parlamentului European, cu privire la măsurile UE pentru combaterea fenomenului, care să constituie un argument concret pentru aplicarea măsurilor în acest sens. Surprinzător, declarația a trecut, dar diferența de voturi a fost extrem de strânsă, de doar câteva sufragii.

Mai clar, Declarația respectivă, prezentată PE în

ianuarie 2010 și adoptată în luna mai, cere Comisiei și Consiliului să creeze un organism solid de monitorizare a corupției în UE. Și asta deoarece “78% dintre cetățenii Uniunii Europene consideră corupția o problemă majoră în țara lor”, potrivit lui Macovei. “Lipsa de acțiune pune în pericol banii plătitorilor de taxe și credibilitatea Uniunii. Să nu ne facem că nu vedem!”, a mai spus europarlamentarul român.

Și pentru că tot veni vorba despre fostul ministru al Justiției (decembrie 2004 - aprilie 2007), care a deranjat mulți mahări și multe interese, să mai amintim o întâmplare. Fost președinte al Asociației pentru Apărarea Drepturilor Omului - Comitetul Helsinki (APADOR-CH) și membru fondator al Transparency International-România nu provenea din nici un partid politic la investirea în funcția de ministru. În noaptea zile de 13 aprilie 2006 - era într-o joi - Monica Macovei a trecut pentru scurt timp pe acasă, pentru a-și lua un pardesiu, după care a plecat din nou, lipsind două ore. La întoarcere, spre miezul nopții, ministrul a simțit un pronunțat miros de gaze încă de la intrare. Fără să aprindă lumina s-a dus direct la aragaz, constatând că două ochiuri erau pornite, fără însă a avea flacără. Le-a închis, a deschis toate geamurile și a ieșit din locuință, plimbându-se o jumătate de oră. I-a trimis un mesaj pe mobil șefului DNA, Daniel Morar, ora fiind înaintată, după care a revenit în apartament. Macovei nu beneficia de protecție din partea SPP, deoarece nu formulase - chipurile - o cerere în acest sens.

Ipoieza că ministrul ar fi lăsat gazele aprinse când a trecut pe acasă ca să-și ia pardesiu a fost înlăturată, deoarece nu a umblat la aragaz. Incidentul a fost mai degrabă un avertisment primit de Monica Macovei, care s-a adăugat unor campanii de presă denigratoare la adresa ei. Deranjase prea multe persoane și prea se declara împotri-

va corupției și crimei organizate. Un an mai târziu, ministrul a fost schimbat din funcție, ajungând să se lupte cu corupția, de astă dată sub auspiciile UE, dar prin țări din fosta Iugoslavie. Ulterior, a fost aleasă europarlamentară.

Prin împrejurări similare a trecut și proprietarul SC OMNIS GROUP SRL, numai că în cazul său nu pare să fi fost vorba despre avertismente, ci chiar despre acțiuni de lichidare. Mai întâi i-a fost sabotat automobilul pe care-l conducea, doar printr-un noroc scăpând dintr-un accident fatal. Că cineva îi umblase la frânele mașinii au constatat mecanicii chemați la fața locului. Apoi, în rezervorul propriei ambarcațiuni pe care o pilota prin Delta, cineva - oare cine? - i-a introdus kerosen în locul benzinei. Tot norocul a făcut ca motorul să nu explodeze, iar Dragoș Rișcanu să rămână în viață

Chiar vor europenii să se lupte cu corupția la nivel înalt?

Cu doar câteva zile înaintea adoptării declarației Monicăi Macovei împotriva corupției - care se prefigura - la 4 mai 2010 Parlamentul European a făcut un pas înainte pe același segment, solicitând ca lupta anticorupție din România să fie evaluată mai concret cu ajutorul OLAF (Oficiul European de Luptă Antifraudă). Altfel spus, europarlamentarii și-au adus aminte subit că Europa finanțează cu peste 50 de milioane de euro pe an o structură informativă (OLAF), cu scopul de a proteja banii europeni și interesele Uniunii. Și că acum ar fi venit momentul ca justiția și lupta anticorupție din România și Bulgaria să fie monitorizate mai abitir, introducându-se eventual un sistem tip semafor pe trei culori: roșu, galben și verde. Ce frumos!

De precizat că acest misterios OLAF a luat ființă la 1 iunie 1999, având un sediu impozant la Bruxelles și circa

400 de angajați. În fiecare țară membră UE există câte un AFCOS (*Antifraud Coordination Service*), care monitorizează soarta fondurilor structurale și a celorlalte stipendii europene, în colaborare cu parchetele din țările membre. La rândul lui, OLAF colaborează cu toate AFCOS-urile respective, centralizând rezultatele luptei anticorupție și antifraudă, dar fără a avea vreo abilitare directă în țările respective. La noi, AFCOS-ul cu pricina a fost denumit DLAF (Departamentul de Luptă Antifraudă) și se află în subordinea directă a primului-ministru. De ce s-a ales această denumire? Ca să semene mai mult cu OLAF, românii fiind adesea tributari obiceiurilor maimuțelor de a imita tot ce văd.

Mă opresc aici, deocamdată, în privința celor două structuri destul de ciudate și cu o eficiență cel puțin discutabilă. În premieră, totuși, ca o acțiune a OLAF ce frizează ridicolul, voi aminti o mare realizare a superanchetatorilor de la Bruxelles.

Înainte de integrarea noastră în UE, OLAF a reușit marea performanță de a depista un europarlamentar care a decontat o rețetă eliberată de farmacie pe numele amantei sale. "Fabuloasa" sumă delapidată se ridică la 24,5 euro. Ați citi bine. Desigur, poate spune oricine, nu suma contează, ci fapta în sine. OK, așa o fi. Dar, în această situație, cum rămâne cu cei 50.000 de euro încasați din fonduri PHARE de SC RSC SRL, firma lui Vlădescu, pe când avea unul sau doi angajați, nepricepuți în domeniul IT&C? În acel caz nu mai contează fapta, suma fiind considerabil mai mare de 24,5 euro?

Câți securiști pe cap de european?

Până aici am încercat să demonstrez că Securitatea din România n-a murit, ba dimpotrivă, tentaculele acestei

caracatițe s-au extins la nivelul întregului teritoriu și asupra întregii economii, iar de mai bine de trei ani, după integrarea noastră în UE au penetrat și structurile europene.

De asemenea, am ferma convingere că birocrăția europeană de la Bruxelles habar n-are cu ce se confruntă în realitate și cât de periculoasă este oligarhia securistă pentru toate valorile umane cu care intră în contact, dar mai ales cu individul în sine, față de care nu nutrește nici cea mai palidă formă de respect. Tot ce contează este bunăstarea materială, ascunderea adevărului și interesul de castă. În rest, pentru ei nu mai există nimic. Iar această ideologie își face veacul în România de aproape 70 de ani.

Cum reacționează CSAT (Consiliul Suprem de Apărare a Țării) în această situație? Ajunge la concluzia că unele campanii de presă împotriva corupției și a instituțiilor statului unde sunt depistați corupți, atentează la siguranța națională. Fascinant!

Asta înseamnă că și eu mă pot declara unul dintre teroriștii sistemului democratic al acestei țări, de vreme ce demasc și combat corupția la nivel înalt, așa cum mi-am propus prin lucrarea de față și cum procedez de peste douăzeci de ani, în apărarea drepturilor omului, legalității și a valorilor morale ale unei societăți civile greu încercate zeci de ani. N-ar fi exclus să fiu arestat și eu la un moment dat, sunt conștient de asta. Desigur, pentru o vinovăție închipuită ori înscenată. Dar acum e prea târziu ca să mai dau înapoi și ca mine mai sunt câțiva. Nu câți sunt ei, dar totuși suntem destui. Și deranjăm al dracului de tare.

Nu-i vorba, întreaga presă este împânzită de agenții acoperiți ai multelor servicii secrete românești. O recunoaște chiar SRI, care a declarat recent și cu oarecare dezamăgire, că instituția are mult mai puțini agenți acoperiți în presă decât alte structuri secrete.

Chestie de mentalitate

Aici cred că merită evocată o întâmplare pe care am trăit-o în anul 2007, pe când eram reporter special la cotidianul ZIUA, și care mi-a dat mult de gândit. Redacția se afla în vecinătatea sediului Ministerului de Interne din centrul Bucureștiului, iar accesul se făcea pe alei îngustate de mașinile parcate, pe care rareori se puteau strecura două mașini una pe lângă cealaltă. M-am angajat pe una dintre aceste alei, am parcurs cam douăzeci de metri, când din sens opus m-am trezit în față cu un Volkswagen bleumarin al MI, în care erau două persoane. Mașina nu s-a oprit, nici eu, până am ajuns bot în bot. Șoferul mi-a cerut să dau cu spatele, ca să treacă el mai întâi. Cum spuneam, peste douăzeci de metri, el neavând decât să dea în marșarier vreo doi metri.

— Dă-te, să trecem noi mai întâi! mi-a cerut personajul de la volan.

Cel din dreapta șoferului, care părea mai cu ștaif, n-a zis nimic în tot timpul disputei, dar se uita încruntat la mine, de parcă ar fi vrut să mă mănânce din priviri.

— M-ați văzut că eram deja angajat pe alee și ar fi trebuit să mă așteptați ca să trec de această strangulare, după care drumul ar fi rămas liber, am replicat.

— Lasă asta și dă-i înapoi!

— Uite că nu vreau. Ce-o să faci?

În acel moment mi-a văzut ecusonul de ziar lipit pe parbriz.

— Aaa, ești de la presă!

— Sunt.

Zâmbind acru, șoferul a dat cu spatele, lăsându-mi loc să trec. Când mașinile noastre au ajuns una în dreptul celeilalte mi-a zis:

- N-ai dat înapoi, că știi că suntem de la Interne.
- Exact. N-aveti mai multe drepturi ca mine.
- Lasă, că nu mai e mult și o să ne întoarcem noi.

Ce-o să vă mai tocăm...

Și mi-a arătat cum, lăsând volanul și lovind muchia palmei drepte de podul celei stângi.

— N-o să vă mai întoarceți, bagabondule! nu m-am putut eu abține.

Dar pe urmă m-am gândit: de unde să se întoarcă, din moment ce nici măcar nu au fost plecați undeva?!

***Criminalii sunt oameni necăjiți
Asasinii sunt oameni pregătiți***

În încheiere, țin să mă refer la încă o situație în care poate ajunge un om, din cauza justiției corupte până în măduva oaselor cu care se confruntă în această țară. Sau mai bine zis la o stare de spirit greu de imaginat pentru omul de rând.

Pentru că nu a făcut afaceri cu statul și a refuzat să se asocieze cu șmecherii de actualitate, care îi garantau succesul, lui Dragoș Rișcanu i s-a furat un software valorând sute de milioane de euro, dacă nu mai mult, o casă, iar împotriva lui au avut loc două tentative de asasinat. La un moment dat, realizând sau doar intuind cu ce s-ar putea confrunța, acesta a publicat pe site-ul www.coruptia.ro, în 2005, câteva gânduri. Le reproduc în continuare:

Despre ASASINI, numai de bine

**Asasinii nu sunt criminali
Criminalii sunt oameni necăjiți
Asasinii sunt oameni pregătiți
Asasinatele nu se comit spontan; sunt comandate**

Criminalii au suflet, eiucid din: greșeală, gelozie, lăcomie, răzbunare, frustrare, beție, nebunie, **ucid omenește**, ucid pe cineva cunoscut, ucid "la vedere", fac greșeli și sunt de obicei prinși de către o societate oripilată că un om obișnuit poate să recurgă la omucidere, de unul singur, pentru a-și rezolva o problemă personală.

Asasinii au școală, eiucid după ce au dobândit: pregătire profesională, cunoștințe îndelung exersate și temeinic aprofundate, note bune luate la examenele de absolvire și folosind: otravă care nu lasă urme, gloanțe care nu fac zgomot, automobile sabotate, înec la mal, polonium fără scăpare. Ei **nu-și cunosc victimele**, nu comit greșeli și nu sunt identificați de o societate terorizată de simplul fapt că asemenea elemente există, putându-se întoarce la un moment dat împotriva ei.

Ei există deoarece toate societățile își pregătesc asasini pentru a proteja interesele statului, pentru a putea răspunde unor acte de agresiune similare, pentru garantarea securității statului de drept, a democrației, a propriilor cetățeni.

Ce se întâmplă când asasinii definesc interesele statului și le confundă cu propriile interese? Când acționează fără ordin sau își asumă inițiative? Când acționează împotriva propriilor cetățeni, împotriva statului de drept, a democrației?

Statul de drept devine un stat criminal.

România a fost și este o țară la cheremul asasinilor.

Asasinatele sunt comandate doar dacă interesele

sunt atât de mari încât să justifice o astfel de soluție. Interesele mari sunt politice, economice sau politico-economice (a se citi posibilitatea de a exploata o funcție politică pentru avantaj economic - a fura statul).

Dacă asasinatele sunt comise pentru a crea un avantaj politic, trebuie comise astfel încât să poată fi negate credibil de cel ce urmează a beneficia de pe urma asasinatului, în cazul puțin probabil că victima supraviețuiește. Asasinatele cele mai reușite sunt accidentele aranjate. Sunt create condițiile optime (sabotarea frânelor de la mașină sau a motorului unei ambarcațiuni etc.), de rest se ocupă viața.

Ideal este ca “subiectul” să nu fie singur, pentru a nu se putea afirma că a existat o “țintă”.

Când “subiectul” este însoțit de un prieten, o prietenă sau preferabil de propria familie, atunci avem un caz perfect de eliminare totală, invizibilă, nerevendicabilă.

Este important să existe “victime colaterale”, pentru maximă credibilitate și negare.

ANEXE

Anexa 1

Listele negre ale MICROSOFT

Jurnalistul John C. Dvorak, una dintre cele mai avizate voci de presă din domeniul high-tech a declarat următoarele:

În anii '80, Microsoft era notoriu pentru întocmirea unor liste ca pe timpul lui Nixon (, Richard, al 37-lea președinte al SUA între 1969 - 1974 - n.n.), privind-i pe ziaristii care erau: "ok", "neclar" sau "e nevoie de acțiune". Unii erau de părere că cei din ultima categorie reprezentau ținta eforturilor Microsoft de a-i vedea concediați. Chiar și eu am fost pe o listă neagră a Microsoft, pentru niște motive total necunoscute mie, și n-am mai avut acces la nicio informație despre unele versiuni inițiate de Windows, se pare din cauză că am fost considerat necooperant. Am aflat despre asta datorită unor documente dezgropate în timpul procesului Comes vs. Microsoft din statul Iowa... Amenințările din partea Microsoft au dus la pierderea licenței mele de publicare în revista PC Magazine Italia.

Jurnalista Mary Jo Foley s-a confruntat cu o situație asemănătoare:

Am fost pusă pe lista neagră a Microsoft pentru că am scris un articol bazat pe o notă internă a lui Marc Lucovsky (acum angajat la Google!), care susținea că Windows 2000 conținea, la lansarea pe piață, 63.000 de probleme.

Ca urmare, mi s-a interzis accesul la interviurile cu conducerea companiei la lansarea Windows 2000. Pedeapsa mea a durat câțiva ani. Anumiți directori de la Microsoft au refuzat să-mi vorbească și să mă întâlnească mult timp, din cauza poveștii respective. Credeam, și cred și acum, că mi-am făcut doar treaba de reporter.

Anexa 2

31 Martie 2009 - Raportul ECIS:

Un Istoric al Comportamentului Anticoncurențial și al Prejudicierii Consumatorilor
(Selecțiuni)

Amenințări anticoncurențiale:

- campania MICROSOFT împotriva DR-DOS;
- taxele de licență anticoncurențiale per procesor;
- represaliile împotriva IBM;
- amenințările și represaliile împotriva INTEL;
- eliminarea de pe piață a WORD PERFECT;
- programul amăgitor WISE software;
- eliminarea NESCAPE;
- înșelarea dezvoltatorilor "Java";
- eliminarea "media-player"-elor rivale de pe piață;
- campania împotriva sistemelor de operare a serverelor rivale.

La începutul anilor '80 MICROSOFT a cumpărat o versiune de început a unui sistem standard de operare cu disc (DOS), ceea ce a devenit cunoscut ca MS-DOS. La acel moment, câteva sisteme de operare rivale ofereau facilități pe care sistemele de operare MICROSOFT nu le-au oferit decât câțiva ani mai târziu, cum ar fi capacitatea de rulare a mai multor programe în același timp. În acel moment, sistemele de operare abia începuseră trecerea de la interfața bazată pe linia de comandă la interfața grafică.

MICROSOFT a dezvoltat o interfață grafică numită “Windows”, primele versiuni nepermițând efectiv funcționarea calculatorului; era mai mult un înveliș în jurul programului de bază DOS, care determina funcționarea acestuia. Inițial, “Windows” a îmbrățișat standardele DOS, ceea ce însemna că putea rula pe orice astfel de sistem, inclusiv DR-DOS, principalul rival al MICROSOFT de pe piața DOS. Această interoperabilitate a devenit cunoscută ca parte a strategiei MICROSOFT: “preia, extinde și elimină”, utilizată ulterior cu succes și în domeniul altor produse.

Manual NKVD, articolul 4243:

Denigrează, angajează, lichidează.

Ită și cum a funcționat respectiva interoperabilitate:

Aceasta conține trei faze. În prima, MICROSOFT “preia” produsul concurent, prin dezvoltări software sau prin implementarea unor standarde compatibile cu produsul concurent. Apoi, compania își extinde oferta prin crearea unor caracteristici sau standarde interoperabile numai cu tehnologiile proprietate MICROSOFT. În final, după ce produsele sau standardele proprii sunt adoptate la scară largă, compania elimină competiția, renunțând la a mai susține vreo compatibilitate.

În 1994, Departamentul de Justiție al SUA a înaintat o acțiune anti-trust împotriva practicilor MICROSOFT, care a avut drept rezultat un act de consimțire prin care compania a înțeles să înceteze impunerea taxelor de licență per procesor. Dar rezultatele de până atunci își dovediseră deja eficiența în plan financiar, cota competitorilor de pe piață fiind mult redusă, în special prin asocierea cu alte acțiuni ale MICROSOFT dirijate împotriva DR-DOS.

La jumătatea anilor '90, MICROSOFT a făcut o serie de pași, ca să pedepsească IBM pentru promovarea unui sistem de operare concurent și a unui pachet cu aplicații *office*.

MICROSOFT a încheiat acorduri exclusive pentru a promova versiunea sa "poluată" de "Java", cerând imperativ INTEL să nu mai suporte standardele "Java" ale firmei "Sun Microsystems". Așa cum a explicat mai târziu Curtea de Apel a Districtului Columbia, Paul Maritz de la MICROSOFT i-a spus unui director de la INTEL că dezvoltarea de către compania sa a unui software compatibil cu standardele "Java" ale firmei "Sun Microsystems" a fost la fel de dăunătoare MICROSOFT, cum ar fi pentru INTEL sprijinul acordat de MICROSOFT producătorilor de procesoare non-INTEL. MICROSOFT a amenințat INTEL că, dacă nu va înceta sprijinul acordat "Sun" privind interfața multimedia, atunci MICROSOFT va refuza să mai distribuie tehnologiile INTEL în același pachet cu "Windows". Situație în care INTEL a capitulat și a renunțat la sprijinul acordat "Java".

Întregul plan de a neutraliza "Java" ca amenințare "middleware" a avut un mare succes, așa cum explică A Patra Curte de Apel, într-un proces intentat ulterior de "Sun Microsystems":

La început, MICROSOFT a "îmbrățișat" tehnologia Java prin licențierea de către Sun a dreptului de utilizare a Tehnologiei Java, pentru a dezvolta și distribui produse compatibile. În al doilea rând, MICROSOFT "a extins" platforma Java, prin dezvoltarea incompatibilității strategice în motorul de execuție Java și în instrumentele sale de dezvoltare. În al treilea rând, MICROSOFT și-a utilizat

canalele de distribuție pentru a inunda piața cu propria versiune de tehnologie Java, în încercarea de a “pirata Tehnologie Java și a o transforma într-un mediu de programare și execuție de tip MICROSOFT”.

Comportamentul MICROSOFT a generat, în cele din urmă, o investigație a Comisiei Europene, care a condamnat refuzul MICROSOFT de a publica informații care să permită și altor sisteme de operare de tip server să se conecteze la calculatoare personale ce utilizează sistemul de operare MICROSOFT Windows. Într-o decizie din 2004, Comisia Europeană a considerat că în cazul în care MICROSOFT ar reuși să elimine alte sisteme de operare server ca amenințări concurențiale, atunci inovația va fi limitată drastic. Și, de fapt, după lansarea Windows Server 2003 ca o revizie “lipsită de importanță”, MICROSOFT nu a mai reușit să lanseze o nouă versiune a serverului Windows până în anul 2008. Chiar și atunci, mulți critici au notat că, în ciuda marketingului agresiv în rândul utilizatorilor mici și mijlocii și a unei ediții speciale a sistemului de operare server doar pentru utilizatori, MICROSOFT a făcut prea puțin pentru a se adresa nevoilor acestora, reconfigurând de fapt doar o versiune redusă a unui produs enterprise deja existent.

În ciuda investigației internaționale asupra comportamentului anti-trust al companiei MICROSOFT, aceasta a continuat acțiuni similare pentru a elimina potențialele amenințări concurențiale. Singura diferență reală dintre practicile MICROSOFT mai recente și cele anterioare a fost aceea că, așa cum a prevăzut Bill Gates, MICROSOFT și-a modificat acum modul de păstrare a documentelor.

În anul 2003, Departamentul de Justiție a descoperit că MICROSOFT a creat o funcționalitate Windows care invocă browser-ul Microsoft Internet Explorer, în loc de un browser ales implicit de utilizator, contrar obligațiilor clare stabilite de Hotărârea Finală. În mod similar, în anul 2004, compania a încercat să solicite deținătorilor de licențe pentru produsele sale de middleware, .NET Framework, pentru a obține acordul prealabil al MICROSOFT înainte de a publica orice rezultate ale testelor de performanță pentru acest software. În 2005, MICROSOFT a cerut ca producătorii player-elor muzicale portabile să semneze contracte exclusive dacă doresc integrarea Microsoft Windows Media Player. Iar în 2007 a operat modificări pentru a oferi consumatorilor unele posibilități limitate de alegere a produselor de căutare a fișierelor (desktop search) în Windows Vista, dar numai în urma unei investigații guvernamentale de amploare și a presiunii venite din partea unui număr mare de state din SUA. În timp ce MICROSOFT și-a schimbat în cele din urmă comportamentul, în fiecare din aceste cazuri, toate episoadele demonstrează intenția companiei de a utiliza mai întâi agresiv produsele sale de monopol și de a opera modificări mai târziu și doar ca urmare a confruntărilor iscate. Aceasta este o situație frapantă, în contextul numărului extrem de limitat de aspecte acoperite prin Hotărârea Finală a Departamentului de Justiție american. De fapt, Curtea districtuală care a supravegheat Hotărârea Finală a extins decretul pentru încă doi ani, până la 12 noiembrie 2009, deoarece MICROSOFT nu și-a respectat încă obligațiile privind protocoalele de comunicație.

Tacticile barbare ale MICROSOFT duc la creșterea costurilor generale și încetinirea intrării pe piață a unor tehnologii inovatoare, menite să concureze propriile produse de monopol.

Într-o aparentă intensificare a strategiei sale cu privire la frică, nesiguranță și incertitudine legată de brevete, MICROSOFT a chemat în judecată furnizorul de sisteme de navigație "TomTom", la sfârșitul lui februarie 2009, pentru nerespectarea brevetelor. În proces sunt incluse trei brevete legate de sistemul de operare Linux. Cel puțin două dintre acestea au legătură cu brevete destul de îndoielnice privind suportul fișierelor cu nume lung în Windows, care au fost invalidate parțial de Curtea pentru brevete a Comisiei Europene, pe motiv că pretențiile MICROSOFT "nu erau bazate pe o invenție". Deși MICROSOFT a susținut public că acțiunea sa nu este îndreptată împotriva Linux sau a altor programe gratuite, iar cazul s-a încheiat în martie 2009 ca urmare a unui acord oarecum confidențial, această practică reprezintă încă o dovadă a modului agresiv în care lansează pretenții false și îndoielnice legate de brevete, pentru a intimida sau elimina competiția Linux, în scopul menținerii și întăririi poziției sale dominante pe piața sistemelor de operare.

Comisia Europeană continuă să investigheze numeroase alte acțiuni ale MICROSOFT pentru a face dependente alte produse de Windows, precum și refuzul companiei de a permite interoperabilitatea cu anumite tehnologii de monopol deținute, inclusiv Sharepoint, Outlook, Exchange și Office.

Conform observației Comisiei Europene, companiei MICROSOFT i-au luat trei ani ca să prezinte - și nu în totalitate - informațiile privind interoperabilitatea solicitată de Prima Instanță a CE.

Istoricul MICROSOFT demonstrează cu claritate strategia pe termen lung de a lansa un set de declarații publice despre interoperabilitate, iar apoi de a implementa tot felul de abordări diferite ale interoperabilității.

De 15 ani, cota MICROSOFT pentru sistemele de operare desktop a rămas la peste 90%. În 2002, când a intrat în vigoare Hotărârea Finală în cazul SUA vs. MICROSOFT, Windows XP era cel mai folosit sistem de operare desktop. MICROSOFT nu a lansat o altă versiune până în 2007, când a apărut Windows Vista. Chiar și atunci, versiunea Vista nu cuprindea cele mai importante funcționalități pe care compania le-a promis inițial, iar criticii au etichetat-o ca puțin mai mult decât o îmbunătățire incrementală. CNet News, o importantă publicație din sfera computerelor, a clasat Microsoft Windows Vista în "Topul 10 al Produselor Tech Groaznice". Chiar MICROSOFT a recunoscut că forțarea construită în jurul sistemului de operare a dezavantajat consumatorii:

Interfața de programare a aplicațiilor Windows (API) este atât de adânc incorporată în codul sursă al multor aplicații Windows, încât există un cost imens de modificare pentru a utiliza un sistem de operare diferit(...) Acest cost de înlocuire le-a dat utilizatorilor răbdarea (citește i-a forțat - n.n.) să rămână fideli Windows în pofida greșelilor noastre sau a driverelor cu probleme, costurilor mari de achiziție, lipsei unei viziuni atractive la anumite momente și multor altor dificultăți(...) Clienții evaluează constant platformele desktop, dar ar fi mai mult de lucru dacă ar trebui să ne mișcăm după cum își doresc ei ca să îmbunătățim Windows, decât să îi forțăm pe ei să se schimbe. Pe scurt, fără această franciză exclusivă numită Windows API am fi fost morți cu mult timp în urmă.

Concluzii

Comportamentul MICROSOFT din ultimele două decenii a demonstrat voința și abilitatea companiei de a se angaja în practici ilegale, cu scopul de a-și proteja și extinde principalele sale monopoluri. Acest comportament a cauzat un prejudiciu real consumatorilor, care continuă să plătească prețuri mari și să utilizeze produse de calitate mai slabă decât pe o piață competitivă. Prin înțelegerea istoricului acestui comportament anticoncurențial, dezvoltatorii, grupurile de consumatori și autoritățile guvernamentale vor fi pregătite să recunoască într-un stadiu incipient abaterile prezente și viitoare ale MICROSOFT și să intervină pentru a o împiedica să utilizeze alte tactici decât competiția loială. ECIS continuă să spera că recenta Declarație de obiecțiuni a CE, care se adresează comportamentului necorespunzător al MICROSOFT, va marca în cele din urmă sfârșitul celor două decenii de comportament anti-trust din partea acestei companii și al prejudicierii consumatorilor.

Anexa 3

Ministrul Sănătății a lucrat pentru traficanții de arme Shimon Naor

(Articol apărut în cotidianul "Averea" - iulie 2006)

Legături periculoase

Actualul ministru al Sănătății, Eugen Nicolăescu, a fost angajat al celebrului traficant de armament Shimon Naor, căutat în prezent de INTERPOL pentru încălcarea embargoului impus unor state africane. Înaltul demnitar a lucrat la firma "Corona", considerată paravan al contra-bandei cu arme.

Fost director al RATMIL (azi ROMARM) - regie creată de Ceaușescu pentru exportul de tehnică militară către țări africane - Nicolăescu are în CV-ul său o perioadă de un an, între '98 - '99 pe care a îngropat-o în tăcere.

Din '90, actualul ministru al Sănătății a fost angajat la RATMIL, fiind promovat director economic în '94, iar în '97, sub guvernarea CDR (Convenția Democratică din România - n.n.), a fost propulsat director general. În noiembrie '98, CDR-ul a bătut palma cu PD (Partidul Democrat - n.n.) pentru un troc. Nicolăescu să elibereze fotoliul de director general al RATMIL și, în schimb, să fie numit secretar general în Ministerul Finanțelor. Astfel, locul lui Nicolăescu la RATMIL a fost încredințat lui Gigel Bratiloveanu, favoritul PD. Până să primească scaunul promis la Finanțe, în '99, Nicolăescu a rămas aproape un

an pe dinafară.

Potrivit unor surse din industria de armament, actualul ministru al Sănătății a fost angajat atunci de israelianul Shimon Naor, pe care-l știa dinainte, întrucât acesta derulase afaceri cu armament cu RATMIL. Nicolăescu a lucrat așadar pentru celebrul traficant la firma “Corona”, având, printre altele, și calitatea de cenzor extern independent.

“Corona” este nimeni alta decât firma-paravan în spatele căreia a avut loc operațiunea de contrabandă “Filierea Arme”, pentru care Shimon Naor a fost condamnat de Justiția română, iar azi e căutat în întreaga lume.

“Veriga” dintre România și Etiopia

Pentru firma lui Shimon Naor, Nicolăescu era “mina de aur”. Fost director la RATMIL, actualul ministru avea relații solide cu importatorii de armament din Africa și Orientul Mijlociu și putea fi o “verigă” pentru afaceri uriașe. Un document - prezentat în presă la sfârșitul anilor ‘90 - arată că, la 16 iunie ‘98, inginerul Eugen Nicolăescu (care era, la data respectivă, director la ROMARM) a trimis un fax firmei IBRAHA, reprezentantă a RA ROMTEHNICA din Etiopia, oferind produse speciale la preț de producător, în concurență cu prețul celor livrate de RA ROMTEHNICA. Dovadă că Nicolăescu era activ pe piața armamentului. Ulterior, în România a explodat scandalul “Filierea Arme”, în centrul căruia se afla Shimon Naor și firma controlată de el, “Corona”.

Israelianul (având și cetățenie română - n.n.) a fost arestat, dar eliberat între timp. A dispărut din țară, fiind căutat și azi (a fost arestat în mai 2010, pe teritoriul Franței - n.n.). El a fost găsit vinovat, în lipsă, de Justiția de la București pentru că a trimis armament în Eritreea, Nigeria și - atenție! - Etiopia, acolo unde am regăsit “urmele” actu-

alului ministru al Sănătății. De altfel, sursele noastre ne-au mărturisit că Naor a avut legături de-a lungul timpului cu toți foștii directori ai RATMIL, nu doar cu Nicolăescu.

Contactat de "Averea", înaltul demnitar ne-a răspuns prin intermediul purtătorului său de cuvânt: "Domnul ministru este în ședință, dar vă transmite că în perioada '98 - '99 a lucrat în altă parte. Nu vă pot spune dacă a avut sau nu legături cu Shimon Naor".

Anexa 4

Vlădescu, ministrul Finanțelor, a exportat arme în Africa

(Articol apărut în Evenimentul zilei - noiembrie 2005)

Demnitarul a fost asociat în Boss Exim Trading Group SRL cu apropiați ai fostei Securități comuniste.

Până să ajungă ministru al Finanțelor, Sebastian Vlădescu a jonglat, ca om de afaceri, cu domenii de activitate dintre cele mai diverse, de la medicină și computere până la consultanță și construcții. Ce se știe mai puțin despre businessmanul Vlădescu este că s-a băgat chiar și în afaceri cu armament. Din postura de acționar la o companie strategică, Vlădescu a exportat arme în Africa și s-a asociat cu personaje din preajma fostei Securități.

Asociat cu oameni ai regimului comunist

Când a fost numit ministru al Finanțelor în Guvernul Tăriceanu, Vlădescu a scris în declarația de avere că este acționar la firma Boss Exim Trading Group SRL. Conform datelor oferite de site-ul Ministerului Finanțelor, obiectul de activitate al firmei este comerțul cu ridicata. Societatea a fost înființată în 1998 de trei acționari: Bogdan Ceaușelu, Otto Breuer și Sebastian Vlădescu, iar omul-cheie, angajat de cei trei să se ocupe de tranzacțiile firmei, era Adrian Ghiță. Ce nu apare pe site-ul Finanțelor este că Boss Exim Trading Group SRL se ocupa cu comerțul de armament,

că Otto Breuer este general în rezervă și omul care, ca adjunct al Centralei Canalului Dunăre-Marea Neagră, a fost un personaj de încredere al vechiului regim și că Adrian Ghiță este fost angajat al companiei de armament ROMTEHNICA și fiul generalului în rezervă Grigore Ghiță, condamnat pentru masacrul de la Otopeni din 1989. Deși achitat inițial de înalta Curte de Casație și Justiție, instanța de recurs - sesizată de rudele celor uciși - l-a condamnat pe generalul de Securitate Ghiță la 6 ani închisoare pentru ucidere din culpă și a respins recursul în anulare înaintat de Procurorul general al României, Tănase Joița; Grigore Ghiță a făcut mai puțin de doi de pușcărie din pedeapsă, fiind grațiat de președintele țării, Ion Iliescu, "din motive umanitare și pentru ca acest gest de clemență să conducă la integrarea socială a celor cărora le-a fost acordat".

Arme pe filiera africană

Cum a ajuns actualul ministru al Finanțelor în compania acestor personaje? Legătura cu Otto Breuer a fost făcută prin Bogdan Ceaușelu, un afacerist care controlează mai multe firme de comerț. "L-am cunoscut pe domnul Vlădescu foarte simplu: a fost coleg de facultate cu soția mea, ne știm dinainte de '89", a spus Ceaușelu. Acesta a făcut afaceri cu Armata Română încă din 1992, cu produse civile, și astfel a intrat în cercuri pe care le frecventa și generalul în rezervă Otto Breuer. Cel din urmă îl cunoștea bine pe Adrian Ghiță, fiul generalului în rezervă Grigore Ghiță. Așa s-a înființat Boss Exim Trading Group SRL, în care Ceaușelu avea 34 părți sociale, Breuer 33, Vlădescu tot 33 de părți sociale, iar Adrian Ghiță era specialistul în armament. Prima filieră deschisă a fost Africa. "În multe țări din nordul Africii, tehnica militară românească exportată acum niște ani, încă există și trebuie reparată,

iar noi pe asta ne-am axat”, a declarat Ceaușelu.

Export ilegal de grenade antitanc

“Ne-am zis că ne trebuie un specialist în exporturi de armament și așa l-am luat pe domnul Ghiță, mai ales că lucrase și la ROMTEHNICA”, a mai spus Bogdan Ceaușelu. Într-adevăr, Ghiță este un “specialist” în exporturi strategice, dar cu consecințe penale. Prin firma proprie, Armexim Grup, pe care fiul generalului Ghiță și-a înființat-o în 2001, a exportat 52.000 de grenade antitanc de la fabrica de armament bulgărească Arsenal Co la Sakr Factory, în Egipt. Tranzacția, în valoare de 650.000 de dolari, a fost făcută fără ca Adrian Ghiță să aibă toate licențele de export ANCEX (Agenția Națională de Control al Exporturilor), astfel că afacerea s-a transformat în caz penal. Adrian Ghiță nu vede o mare problemă aici. “Am scăpat din vedere lipsa licenței ANCEX. Dar e o greșeală pentru care am plătit deja, ANCEX mi-a suspendat autorizația de export pe trei luni. O să mă prezint la Parchet” a mai spus Ghiță.

Vlădescu a ieșit din afacere

Vlădescu are numai cuvinte de laudă despre asociații săi. “Bogdan Ceaușelu e un prieten și un partener de afaceri. Otto Breuer la fel. E un domn cu care-mi face plăcere să stau de vorbă, îmi pare rău că-l văd mai rar. E un om absolut dedicat Canalului Dunăre-Marea Neagră și un partener extrem de plăcut”, a declarat Vlădescu pentru “Evenimentul zilei”. În schimb s-a disociat de Ghiță. “Inclusiv la propunerea mea, domnul Ghiță a fost dat afară de la Boss Exim Trading Group. Nu făcea treaba. După aia am auzit zvonuri că, de fapt, își vedea de propria lui

afacere, în paralel”, a adăugat ministrul Finanțelor. Imediat ce a fost numit în guvern, a ieșit din firma exportatoare de armament, cedând acțiunile pe care le avea celorlalți doi asociați.

Breuer, relații până în Kuweit

Otto Breuer este general în rezervă, grad pe care l-a primit la începutul lui 1990 de la Ion Iliescu. În 1991 a trecut în rezervă, dar nu înainte de a face o vizită în Kuweit, ca militar activ, pentru a ajuta, din partea României, la stingerea incendiilor de la sondele petroliere. În Kuweit, Breuer și-a făcut legături cu una dintre cele mai mari companii din lume, Mohamed Abdulmohsin Kharafi & Sons, cu care a și înființat câteva SRL-uri în România. Acestea nu au funcționat însă, dar relațiile cu kuweitienii i-au folosit generalului în rezervă pentru a face exporturi de produse din oțel prin grupul de firme Braco, la care Breuer e acționar. Fostul adjunct al Centralei Dunăre-Marea Neagră a și intermediat pentru kuweitieni un proiect de câteva zeci de milioane de dolari pentru construirea unei părți a aeroportului civil din Sofia, Bulgaria.

Anexa 5

Escrocheriile Doctorului Moarte

(Articol publicat în cotidianul ZIUA- 2007)

Comisarul șef Adrian Murea, chirurg la spitalul “Gerota” al MAI, împreună cu conducerea acestei entități, l-au escrocat pe omul de afaceri Dragoș Rișcanu. Din acest grup de interese face parte și ministrul finanțelor publice, Sebastian Vlădescu.

Medicul Adrian Murea, de la Spitalul de Urgență al MAI “Prof. dr. Dimitrie Gerota”, s-a folosit de identitatea a doi bolnavi de cancer în escrocherii imobiliare. Ambii pacienți au decedat la două săptămâni după încheierea tranzacțiilor frauduloase. De asemenea, și-a maltratat propriul copil și pe mama acestuia, după care i-a furat Mercedesul socrului său. Acest doctor Mengele al Internelor deține ilegal un apartament de la RA APPS, deoarece a moștenit de la tatăl său, Victor Murea (fost ministru al Petrolului pe vremea comuniștilor, ulterior deputat FSN și primar de Târgu Jiu) un apartament de patru camere în Capitală. Doctorul Moarte i-a furat omului de afaceri Dragoș Rișcanu o casă, pe care acesta o cumpărase cu acte-n regulă. În paralel, SC Romanian Soft Company SRL, în care este asociat și ministrul finanțelor, i-a furat aceluiași Rișcanu un software în valoare de sute de mii de euro. Culmea coincidenței, softul este folosit bine mersi și de spitalul “Gerota” al MAI, ceea ce nu mai lasă nici un fel de dubiu asupra faptului că distrugerea

păgubașului a fost orchestrată cu minuțiozitate. În acest scenariu diabolic, un rol important l-a jucat și colonelul Victor Nesterov, pe vremea când era șeful cercetărilor judiciare din Inspectoratul General al Poliției Române.

Imobil vândut fără știrea proprietarului

Dragoș Rîșcanu este patronul firmei SC OMNIS GROUP SRL, prima companie privată din România, înființată în 1990, având ca unic obiect de activitate dezvoltarea de software. Șase ani mai târziu a devenit primul partener certificat Microsoft din țara noastră, obținând diverse premii la concursuri de specialitate.

În 1998, Rîșcanu cumpără de la Ruxandra-Ioana Huch imobilul din București, str. Barbu Delavrancea nr. 47, în care locuise până la moarte Mihail Sadoveanu. Pentru casă plătește 250.000 USD prin instrumente bancare, ca să nu existe nici un fel de dubii. Chiriașilor le oferă două apartamente și o garsonieră, încheind contracte de comodat cu aceștia pentru tot restul vieții lor. Ba le mai achită și cheltuielile de întreținere, aducându-le adesea ajutoare materiale. Spre sfârșitul lui '98 comandă o expertiză tehnică pentru renovarea casei, datorită gradului avansat de uzură. Atunci află că imobilul se află pe lista caselor memoriale, nu pe cea a clădirilor istorice de patrimoniu. Urmează o sumedenie de proceduri administrative, inclusiv câteva procese cu Ministerul Culturii, în cele din urmă proprietarul având câștig de cauză. În anul 2003, Rîșcanu află de la asistenta sa că nu mai poate plăti impozitul ca până atunci, fiindcă imobilul din str. Delavrancea, fusese vândut.

Vânzătorul se afla pe patul de moarte

Surpriza a devenit una de proporții, când Rișcanu află că și-ar fi vândut casa, prin intermediul unui mandatar, tocmai chirurgului Adrian Murea de la spitalul “Gerota” al MAI. Tranzacția a fost perfectată la biroul notarului Livia Alexandru, în prezența Doctorului Moarte și a numitului Ștefan Macovei. În acest moment, păgubitul își începe investigațiile de unul singur. Așa descoperă că, pe când se afla în SUA, în 2002, l-ar fi mandatat pe Macovei să-i vândă imobilul din str. Delavrancea medicului Murea. Numai că el nici măcar nu se deplasase în State în acel an. Mai mult, Macovei, fost cadru activ la Interne era la data perfectării escrocheriei pacientul Doctorului Moarte. Suferea de neoplasm, în fază terminală, era netransportabil și morfina în permanentă. Deci, este exclus să se fi deplasat la notariat pentru a semna respectivele acte false. Bineînțeles că nici Rișcanu, nici Macovei sau familia acestuia n-au văzut vreun ban din suma pe care Murea pretinde că ar fi plătit-o pe casa furată, la prima vedere, cu acte-n regulă.

“Nici nu știți cu cine vă puneți”

Dragoș Rișcanu ia legătura cu așa-zisul proprietar, Adrian Murea, încercând să înțeleagă despre ce este vorba. Acesta îi răspunde pe un ton egal și elevat, foarte stăpân pe sine: “În condiții normale este cum spuneți dumneavoastră, dar din păcate nici nu știți pe ce lume trăiți. Până n-o să plătiți, nu vă rezolvați problema. Nici nu știți cu cine vă puneți”.

În nenumărate rânduri, reporterii ZIUA l-au contactat pe Doctorul Moarte pentru a stabili o întâlnire cu acesta. Din

păcate, nu ne-am ales decât cu promisiuni și amânări, până când am fost puși în situația de a renunța la demersul nostru legitim. Era clar că Murea nu voia să ofere explicații.

Răsplată la favor

De la poliție, dosarul a ajuns la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Procurorul Alexandra Mihaela Șinc, care a cercetat cu competență activitatea infracțională a numiților Joseph Stark, Livia Alexandru și Adrian Murea, l-a băgat pe primul după gratii, iar pe ceilalți doi i-a făcut scăpați. Notărița n-a putut fi cercetată, deoarece nu s-ar fi primit un aviz în acest sens de la Ministerul Justiției, dacă o fi fost solicitat de cineva. În privința Doctorului Moarte, “deoarece până în prezent (19.03.2004 – n.n.) nu s-a putut stabili contribuția acestuia la comiterea faptei, se va dispune disjungerea cauzei sub acest aspect”, a hotărât procurorul Șinc. Pentru ea n-a contat câtuși de puțin că Murea a folosit identitatea unui muribund, nici că a cumpărat o casă cu documente false, prin escrocherie. A preferat să se spele pe mâini. În schimbul acestui favor, Alexandra Mihaela Șinc, fiica purtătorului de cuvânt al Camerei Notarilor Publici, a fost avansată la CSM unde își desfășoară activitatea și în prezent. Este director adjunct al Direcției Resurse Umane și Organizare. (În 2010, Șinc a fost numită prim-procuror la Parchetul de pe lângă Tribunalul București - n.n.).

A treia tentativă

Protejat de Poliție și Parchet, Adrian Murea a încercat să scape de casa din str. Delavrancea nr. 47 printr-o nouă șmecherie. A împrumutat fictiv de la propria sa amantă, Ioana-Simona Dumitrescu, o sumă de bani și, cum n-a

returnat-o, a fost de acord să fie executat silit cu imobilul furat de la Rișcanu. Noroc că acesta din urmă a prins de veste la timp, împiedicând executarea în ultimul moment. Dar gașca de infractori nu s-a oprit aici. Mai departe, după ce s-a măritat și a devenit Cristescu, Simona a încheiat cu afaceristul gălățean, Emil-Alexandru Bălan, un contract de cesiune creanță, pentru suma de aproximativ 215.000 de euro, pe care ar avea-o de încasat de la Adrian Murea. Bălan ar urma să-l execute silit pe doctorul "MAI", cu casa din Delavrancea, devenind, vezi Doamne, proprietar de bună credință. Din această tranzacție, Simonica s-ar fi ales cu 140.000 de euro, ceea ce este puțin probabil. În concluzie, Doctorul Moarte încearcă pentru a treia oară să înstrăineze imobilul furat de la Rișcanu, cu ajutorul complicilor pe care i-am nominalizat.

Hoțul este desemnat paznic

În ședința Judecătoriei sectorului 1 din 21.02.2007, casa din Delavrancea a fost pusă sub sechestrul judiciar. De asemenea, hoțul Murea a fost numit administrator al sechestrului, pentru a păzi bunul așa cum se cuvine, iar Rișcanu s-a văzut obligat să depună o cauțiune de 5.000 RON la dispoziția instanței. Asta se întâmplă la aproape patru ani de când adevăratul proprietar se chinuie să-și redobândească imobilul furat de mafiotul în halat alb al spitalului "Gerota".

În legătură cu implicarea acestei unități spitalicești a Internelor în distrugerea lui Dragoș Rișcanu, precum și cu amestecul ministrului Sebastian Vlădescu în afacere vom reveni în episoadele următoare.

Sprijin judiciar din parte IGPR

La 1 aprilie 2003, escrocul Adrian Murea întabulează

casa pe numele său. Înainte de această dată au loc câteva evenimente notabile, anchetatorii conduși de Victor Nesterov intrând în posesia unor dovezi certe că tranzacția fusese pusă la cale pe baza unor falsuri grosolane. Cu toate acestea, polițiștii nu mișcă vreun deget, făcând jocurile doctorului "MAI".

La 13.03.2003 are loc o percheziție acasă la Joseph Stark – personaj implicat în mai multe tranzacții imobiliare suspecte, judecat de doi ani și jumătate în stare de arest preventiv - în baza unui mandat eliberat în anul 2002. Ceea ce ne face să credem că polițiștilor le-au trebuit luni de zile pentru o asemenea operațiune de anvergură. Din locuința acestuia au fost ridicate dischete, ștampile false și mai multe contracte de vânzare-cumpărare, cu documentația aferentă, aranjate frumos în 19 mape de plastic. Printre ștampilele s-a găsit și una identică cu cea aplicată pe împunternicirea notarială pe care Rișcanu i-ar fi dat-o defunctului Macovei, în SUA. Deci, documentul folosit de Doctorul Moarte putea fi dovedit ca fals, înainte ca acesta să întabuleze casa pe numele său, dacă ar fi vrut col. Nesterov.

Mai mult, Stark este chemat la IGPR pentru declarații, la 17.03.2003. Dar anchetatorii îl chestionează doar în legătură cu niște tranzacții cu mașini, ocolind cu obstinație subiectul afacerilor imobiliare.

Direcția Poliției Judiciare din IGPR solicită ambasadei SUA la București, în data de 19.03.2003, relații în legătură cu actul notarial încheiat la New York, între Rișcanu și Macovei. Așa află că documentul cu pricina este cât se poate de fals, deoarece "Nu am găsit niciun notar public cu numele de Helen Nielsen în Richmond, New York, pentru că nu există niciun Richmond în New York".

Ceva mai târziu, în urma unei expertize grafologice, Institutul de criminalistică al IGPR atestă faptul că semnătura defunctului Ștefan Macovei, de pe actul de vânzare-

cumpărare, așa-zis încheiat cu Doctorul Moarte, a fost falsificată. Mai e de remarcat că, în tot acest timp, chirurgul n-a fost chemat de anchetatori ca să dea cu subsemnatul.

Din toate aceste probe rezultă, fără puțință de tăgadă, că echipa din IGPR condusă de col. Victor Nesterov a tergiversat anchetarea cazului, astfel încât chirurgul Adrian Murea să poată întabula pe numele său imobilul furat din str. Delavrancea.

“Ne poate da cineva cu ceva în cap”

La data de 27 mai 2003, Dragoș Rișcanu este primit la Direcția Poliției Judiciare pentru interogatoriu, la insistențelor sale. Este audiat de un complet format din șase polițiști, în frunte cu Nesterov. La început, anchetatori încearcă să-l scoată pe Rișcanu escrocul afaceri, după care trec la amenințări. Iată ce ne-a declarat acesta: “Col. Nesterov mi-a recomandat să stau mai bine cuminte, acolo, în Elveția, împreună cu soția și cei doi copii, că în România se întâmplă multe. Ne poate da cineva cu ceva în cap. Apoi, a continuat cu amenințarea că, dacă nu dau nu-știu-ce declarație, nu voi mai putea pleca din țară, deși eu am dublă cetățenie, română și elvețiană”.

Pentru faptul că îi fusese amenințată familia, Rișcanu i-a promis lui Nesterov că va apela la trusturile de presă occidentale, ca să scrie despre acest subiect fascinant. Șeful judiciarului s-ar fi înmuiat în acel moment, promițând că va rezolva el problema. După circa o săptămână, deși Rișcanu a vorbit la telefon cu colonelul, a aflat că acesta s-a pensionat subit. În prezent, Victor Nesterov - fiul lui Arkadie Nesterov venit din Rusia în România, ca să organizeze Miliția – este directorul executiv adjunct la Poliția Comunitară sector 1.

Păgubitul s-a prezentat la Poliție la ora 8.00

dimineața, după care a făcut copii pentru anchetatori, de pe documentele pe care le deținea. A părăsit sediul IGPR la ora 16.00. Ceva mai târziu, din documentele aflate la dosarul cauzei și din altele de la parchete a aflat că Adrian Murea ar fi fost și el audiat în aceeași zi. Ceea ce, în mod evident, este o minciună. Probabil că polițiștii, ca să acopere lipsa lor de interes pentru anchetarea escrocului, dacă nu chiar complicitatea cu acesta, i-au luat mai târziu o declarație, pe care au antedatat-o.

Și mai e ceva. Familia defunctului Ștefan Macovei a depus plângere împotriva Doctorului Moarte, care s-a folosit de identitatea acestuia pentru a fura o casă. Încercând să intre în posesia dosarului medical al decedatului, membri familiei au aflat cu stupeoare că respectivele documente au dispărut fără urmă. Și asta s-a petrecut, oricât ar părea de neverosimil, într-un spital al Ministerului de Interne.

Piraterie software la Interne și SRI

(Articol publicat în ZIUA - 2007)

Două spitale, ale Internelor și SRI, au primit gratuit câte un soft piratat, în schimbul protejării binefăcătorilor. În urma furtului de inteligență au fost deturnați 50.000 de euro proveniți din fonduri europene.

Spitalele de urgență "Prof. dr. Dimitrie Gerota" și "Prof. dr. Agrippa Ionescu" din București au căpătat moca de la SC ROMANIAN SOFT COMPANY (RSC) programul HIPOCRATE realizat, pocnind din degete, după un soft furat de la SC OMNIS GROUP. Alte 20 de unități spitalicești din teritoriu, Primăria sectorului 3 și câteva firme au cumpărat aplicațiile ARES.NET, CARE.NET și AMBULANȚA realizate pe baza aceluiași furt de inteligență. În ciuda protecției asigurate piraiților de

reprezentanți ai Oficiului Român pentru Drepturi de Autor (ORDA), Poliției, Parchetului și al unui expert ales pe sprânceană, după mai bine de trei ani Tribunalul București (TB) a dispus redeschiderea urmăririi penale împotriva făptuitorilor. De asemenea, a desființat ordonanțele date de procurorul Nicoleta Bulgaru, de la Parchetul TB, prin care vinovații erau scoși basma-curată, iar fapta fusese declarată inexistentă.

Deturnare de fonduri europene

În februarie 2003 angajatul SC OMNIS, Dragoș Ștefan Săracu se transferă la SC RSC SRL, iar după o lună îl racolează și pe Irinel Lupei în noua societate. Ei nu pleacă cu mâna goală, copiind circa 5.000 de linii surs' cod dintr-o platformă tehnologică la care numeroși specialiști ai OMNIS lucraseră începând cu anul 1990. Pe baza sistemului ISIS.net, care fusese sustras, sunt puse la punct aplicațiile ARES.NET, CARE.NET, AMBULANȚA și HIPOCRATE și vândute cu predilecție unor instituții bugetare. În acest mod se justifică și o finanțare PHARE de 50.000 de euro, pe care RSC o primise pentru realizarea trei noi produse software. Firma prejudiciată în mod grosier cu milioane de dolari prinde de veste despre această piraterie abia în noiembrie 2004. Cum era și de așteptat, OMNIS prelevează codul sursă de pe site-ul RSC și se adresează ORDA. În loc să se implice în rezolvarea acestei afaceri murdare, doi directori ai instituției, Eugen Vasiliu și Adrian Ghimpu, îi sfătuiesc pe reprezentanții OMNIS să cumpere aplicațiile suspectate a fi furate de la RSC, spre a putea fi comparate cu sistemul ISIS.net. La sfârșitul lui noiembrie 2004, păgubiții se adresează MAI, respectiv generalului Marian Săniuță, iar la data de 7 decembrie depun plângeri la Poliție, Parchet,

ORDA și Inspectoratul General pentru Comunicație și Tehnologia Informației.

Sponsorizare mascată

La data de 12 noiembrie 2002, între SC RSC SRL și Fundația “Prof. dr. Dimitrie Gerota” (care funcționează sub umbrela Internelor) se încheie un ciudat contract de sponsorizare. Sponsorul acordă beneficiarului, cu titlu gratuit, dreptul de exploatare asupra sistemului informatic HIPOCRATE, înregistrat la ORDA două luni mai devreme. Valoarea acestuia se ridică la 178.500 USD, inclusiv TVA. Destinația este următoarea: “Sistemul informatic acordat drept sponsorizare este destinat urmăririi activității și managementului la nivelul întregului spital (...)” Numai că fundația cu pricina nu deține nici un spital. Ceea ce denotă că, de fapt, se pusese la cale o șmecherie. Și mai e ceva: programul n-a fost livrat fundației decât la câteva zile după ce Dragoș Săracu a ajuns director la RSC, în februarie 2003. În iunie același an, Direcția Comunicației și Informatică a MAI comunică Spitalului “Gerota” că produsul software “corespunde cerințelor”. Care spital n-ar fi trebuit să aibă vreo tangență cu softul respectiv, de vreme ce RSC sponsorizase fundația cu același nume, nu spitalul.

Generalul Berechet și-a dat avizul

Două zile mai târziu, lucrurile se limpezesc. Fundația “Prof. dr. Dimitrie Gerota” își exprimă intenția de a dona sistemul informatic HIPOCRATE, cu titlu gratuit, Spitalului “Prof. dr. Dimitrie Gerota”. Directorul spitalului, comisarul-șef dr. Viorel Roșu (în prezent pensionat), se adresează Direcției Generale de Informații și Protecție Internă din minister, cerând avizul privind acceptarea donației. Care

aviz a fost acordat cu știrea chestorului general de Poliție Nicolae Berechet, Secretar de Stat pentru logistică al MAI, în timpul puterii PSD. Așadar, prin această manevră, softul furat a ajuns pe căi ocolite la o unitate a Internelor. Opt luni mai târziu, RSC solicită Spitalului "Gerota" încheierea unui contract de mentenanță a sistemului făcut cadou, suma lunară de plată fiind stabilită la 125.900.000 lei vechi, inclusiv TVA (aproximativ 3.800 de euro). Ceea ce denotă că, în realitate, fundația i-a donat spitalului obligația de a plăti lunar către RSC sute de milioane de lei.

În decembrie 2004, OMNIS notifică Spitalul "Gerota" să nu mai folosească programul HIPOCRATE, care a fost realizat pe baza furtului surselor cod ale sistemului ISIS.net ce le aparține, fiind înregistrat în Registrul Programelor pentru Calculator de la ORDA. După mai multe insistențe, același comisar-șef, Viorel Roșu, răspunde mințind că la Spitalul "Gerota" nu se exploatează niciun program din cele reclamate de proprietarii drep-turilor de autor.

După un scenariu asemănător, softul HIPOCRATE ajunsese ceva mai devreme și la Spitalul "Agrippa Ionescu" al SRI, sub formă de ofertă cu titlu gratuit.

Furtul este dovedit

Reprezentanții ORDA refuză să facă un control la RSC, pentru analizarea reclamației OMNIS, sub tot felul de pretexte, printre care și necesitatea unui mandat din partea procurorului. În schimb, șeful inspectorilor, Adrian Păunescu, face o vizită piraților, punându-i în gardă în legătură cu reclamația formulată la adresa lor. De la sine înțelese că nu prelevează niciun fel de probă care i-ar putea incrimina. Cam în același timp intră în scenă polițiștii de la Investigarea Fraudelor, Luigi Sima și Marian Ioniță, care

solicită ORDA o expertiză tehnico-științifică. Aceasta este efectuată de singurul expert pe drepturi de autor, Dan Dogaru, concluzia fiind că programele software analizate “conțin părți semnificative copiate din programul ISIS.net realizat de către OMNIS GROUP”. Intenționat sau nu, expertul nu pune și concluziile în ceea ce privește încălcarea flagrantă a drepturilor de autor, ceea ce face ca raportul său să fie incomplet și atacabil.

Dosarul ajunge la procurorul TB, Nicoleta Bulgaru. Provenită de la Constanța, aceasta este celebră pentru anchetele abuzive instrumentate împreună cu căpitanul Grigore Peșterău. Cei doi au fost cercetați în cel puțin patru dosare penale pentru diverse fapte de corupție, polițistul fiind dat în cele din urmă afară din sistem. În schimb, Bulgaru a ajuns la Parchetul TB, ceea ce demonstrează că relațiile sale au fost mult mai puternice decât ale căpitanului de Poliție.

Expert ales pe sprânceană

SC RSC retrage de pe site aplicațiile realizate pe baza furtului de inteligență, în urma atenționării lui Păunescu de la ORDA, și operează o serie de modificări substanțiale. În aceste condiții, era puțin probabil să mai poată fi găsită vreo asemănare notabilă la o nouă expertiză. Care expertiză este solicitată urgent procurorului de caz. În același timp, prin două ordonanțe, Nicoleta Bulgaru îi absolvă de vină pe învinuiți, ajungând la concluzia că nu există nici o piraterie software. Ba mai pune și concluzii în legătură cu drepturile de autor, materie în care nu are nici cea mai mică pregătire. Dar, ce este mai grav, respinge probele prelevate de OMNIS de pe site-ul RSC și se opune obținerii acestora de la beneficiarii care au cumpărat programele furate. Așadar, expertiza se des-

fășoară pe noile date modificate și oferite nonșalant spre analiză de reprezentanții RSC.

Subcomisarul de Poliție Florin Mincă este solicitat să găsească un expert. Acesta, în mod ilegal, cere lista tuturor experților în calculatoare, și îl alege tocmai pe prof. Ștefan Stăncescu, de la Facultatea de Electronică, specialist în calculatoare, nu în programe de calculator. Faptul că RSC achită contravaloarea expertizei spune multe despre această alegere dubioasă, deoarece expertul desemnat este specialist în calculatoare, nu în software. Ca atare, OMNIS își desemnează legal un expert-parte, în persoana lui Dumitru Galani, specialist în software, iar învinuitul Dragoș Ștefan Săracu procedează la fel (chemând un reprezentant al Microsoft, pe Ionuț Lopătan - n.n.).

Reînceperea urmăririi penale

În paralel, OMNIS continuă să solicite insistent acceptarea probelor prelevate anterior modificării de pe site-ul RSC și în cele din urmă procurorul nu mai are încotro, văzându-se obligat să respecte legea. Numai că procedează la o nouă șmecherie. Admite cererea OMNIS înainte de începerea expertizei, însă o comunică reprezentanților firmei păgubite abia după trei luni de zile. Așadar, expertiza a fost efectuată asupra probelor ticluite de RSC, în urma atenționării primite de la inspectorul ORDA Adrian Păunescu.

În continuare, cu toate că expertul Galani ajunge la concluzii diametral opuse, prof. Stăncescu refuză ilegal să introducă în raportul său opiniile separate ale acestuia. În atare situație, Galani se vede nevoit să întocmească propriul raport de expertiză tehnică, pe care îl depune la dosarul de urmărire penală. Mai mult, același Stăncescu

pune și concluzii în legătură cu drepturile de autor, fără a avea vreo expertiză ori vreo calitate în acest domeniu, singurii abilitați în România cu asemenea prerogative fiind experții ORDA.

La data de 27.11.2006, în urma plângerii adresate TB, în legătură cu înscenarea judiciară pusă la cale de reprezentanții ORDA și RSC, procurorul Bulgaru, polițistul Mincă și expertul Stăncescu, instanța dispune desființarea tuturor ordonanțelor emise de Nicoleta Bulgaru în mod ilegal și redeschiderea urmăririi penale. Totodată se decide efectuarea unei expertize în specialitatea proprietate intelectuală. RSC face recurs, care se află și azi în judecare.

Raportul Galani

În urma a numeroase teste, expertul Galani ajunge la următoarele concluzii:

“- Reproducerea identică din memorie a 4.884 de linii în proporție de 100%, păstrând elementele specifice amprentei personale a OMNIS GROUP, inclusiv greșelile de programare și de ortografie este imposibilă. (Dar chiar și așa, proprietarul de drept al acestor linii cod este firma, nu angajatul acesteia – n.r.)

- Singura modalitate în care setul de programe/funcții din sistemul ISIS.net se poate găsi în aplicațiile RSC, preluate identic în proporție de 100%, este copierea fizică a lor din serverul aflat la OMNIS pe un suport extern și transferarea lor în aplicațiile RSC.

- Niciuna dintre aplicațiile RSC recompilate fără setul de programe/funcții preluat în proporție de 100% nu funcționează, nu poate fi accesată și nu este vizibilă pe Internet.

Argumente

SC RSC SRL a avut în anul 2001 un singur angajat, în 2002 – doi angajați, în vreme ce, raportat la aceeași perioadă, OMNIS a avut 40, respectiv 45 de salariați, mulți dintre ei lucrând la softul ISIS.net încă din 1990. În aceste condiții, așa-zisele realizări cinstite înregistrate de RSC ar trebui să-l facă invidios până și pe Bill Gates, care nici nu visează la o asemenea performanță. RSC a încercat în repetate rânduri să justifice furtul, susținând că a folosit, la fel ca OMNIS, tehnologie Microsoft preluată de pe Internet. Ceea ce este o minciună cât casa de mare. Dovadă a acestei acuzații este faptul că piraiții de inteligență n-au putut niciodată numi cu exactitate sursa, demontând astfel orice acuzație la adresa lor.

Culmea coincidenței

La Spitalul “Gerota” al Internelor, care folosește un software piratat primit, chipurile, cadou, operează și comisarul-șef Adrian Murea, supranumit de noi Doctorul Moarte. Este vorba despre acel chirurg care s-a folosit de identitatea a doi dintre pacienții săi aflați pe patul de moarte, în escrocherii imobiliare. Unul dintre acești nefericiți i-ar fi vândut casa din str. Barbu Delavrancea nr. 47, care aparține – culmea – lui Dragoș Rîșcanu, patronul OMNIS GROUP. Deci, Murea i-a furat imobilul cumpărat legal prin instrumente bancare, iar spitalul îi exploatează un soft care i-a fost furat. Culmea, ambele operațiuni au avut loc în aceeași perioadă a anului 2003. Cel de-al doilea muribund a fost folosit de Doctorul Moarte pentru a vinde casa din str. Emanoil Porumbaru nr. 75, pe baza unui mandat dovedit fals. Pentru aceste fapte, dar și pentru multe altele, Adrian Murea este cercetat penal de DNA.

Anexa 6

Alți călăi ai Poporului român

- Tudor Postelnicu, general, șef al Securității, al Ministerului de Interne și membru în CC al PCR s-a evidențiat prin înăbușirea în sânge a revoltei minerilor din anul 1977. Pentru toate crimele comise în slujba regimului comunist a primit doar șapte ani de închisoare;

- Iulian Vlad, general de Securitate, condamnat pentru atrocitățile comise în timpul evenimentelor de la Timișoara din 1989 a fost condamnat la 25 de ani de pușcărie, din care a executat mai puțin de patru, la închisoarea Jilava, fiind eliberat la 31 decembrie 1993 printr-o hotărâre judecătorească. Înghesuiala din decembrie 1989 îl găsisse în funcția de șef al Securității;

- Ion Mihai Pacepa, general de Securitate, adjunct al Departamentului de Informații Externe, fugit în SUA în anul 1978, unde a cerut azil politic;

- Alexandru Nicolschi (născut Boris Grunberg), general de Securitate, a luptat pentru lichidarea elementelor “ostile” regimului comunist, remarcându-se în înlăturarea grupului condus de Ana Pauker și în “Experimentul Pitești”, de reeducare prin bătăi și tortură a dizidenților politici. Cu sprijinul NKVD a condus Brigada Mobilă până în anul 1948, după care această structură s-a transformat în Securitatea română;

- Vladimir Mazuru (născut Wladimir Mazurow), general de Securitate, infiltrat de către NKVD în Ministerul Afacerilor Interne;

- Mihail (Mișu) Dulgheru (născut Mișu Dulbergher), zis "Împăratul", colonel de Securitate, a activat în Brigada Mobilă de pe lângă Direcția Generală de Poliție, specia-lizându-se în deportarea sașilor și șvabilor în coloniile de muncă forțată din URSS și anihilarea rezistenței antiso-vietice. A fost capul torturilor și crimelor petrecute în beciurile Securității Poporului, în primii patru ani de activitate a acesteia;

- Alexandru Drăghici, fost general-colonel, ministru de Interne și al Securității Statului, s-a evidențiat prin tratamentele inumane aplicate deținuților politici și condamnările la moarte pe care le-a ordonat cu un cinism dus la extrem. În calitate de *acuzator public* pe lângă Tribunalul Poporului, împreună cu Teohari Georgescu și Iosif Rangheț a trimis la moarte sute de opozanți ai comunismului. Pentru că a fost președinte al Marii Adunări Naționale în perioada 28 decembrie 1949 - 26 ianuarie 1950, portretul său a fost afișat în semn de omagiu pe pereții Camerei Deputaților, alături de alte personalități care au îndeplinit funcțiile de președinți ai Parlamentului României;

- Ion Vințe (născut Janos Vincze), general de Securitate și ministru în câteva rânduri;

- Neagu Cosma, general de Securitate, comandant al școlii de la Băneasa, reactivat de Virgil Măgureanu după înființarea SRI.

- Alți torționari nu mai puțin importanți ai regimului totalitar din acei ani: Ady Ladislau (ulterior Alexandru Mureșan), procurorul general Augustin Alexa (un Vîșinski al României), Emil Bodnăraș (spion sovietic), Liuba Chișinevschi, Iosif Chișinevschi (născut Roitman), Vasile Ciolpan, Dumitru Coliu (născut Dimităr Colev), col. Gheorghe Crăciun, Ion Dincă, Tamara Dobrin, Teohari Georgescu, Nicolae Moromete, Ana Pauker, Dumitru Popescu, Valter Roman (născut Ernö Neuländer), Ion Stănescu (născut Silaghi), Ioan Șoltuțiu și mulți alții.

Anexa 7

Șefii serviciilor secrete de informații din 1924 până în prezent

- 12 aprilie 1924 - 13 septembrie 1940 - Mihail Moruzov - șef al Serviciului Secret de Informații;
- 12 noiembrie 1940 - 23 august 1944 - Eugen Cristescu - directorul Serviciului Secret de Informații;
- 25 august 1944 - 20 septembrie 1944 - Victor Siminel - director general al SSI (Serviciul Special de Informații);
- 25 septembrie 1944 - 25 decembrie 1944 - Ioan Lissievici - director general al SSI;
- 25 decembrie 1944 - 6 martie 1945 - Gheorghe Săvoiu - director general al SSI;
- 12 martie 1945 - 12 iulie 1945 - Nicolae Stănescu - director general al SSI;
- 12 iulie 1945 - ianuarie 1947 - Lucian Stupinianu - director general al SSI;
- ianuarie 1947 - aprilie 1951 - Serghei Nicolau - director general al SSI și între aprilie 1951 - martie 1954, șeful Direcției A - Informații Externe, din cadrul DGSS (Direcția Generală a Securității Statului);
- martie 1954 - 16 decembrie 1955 - Vasile Vâlcu - șeful Direcției Informații Externe a DGSS;
- 16 decembrie 1955 - 15 iulie 1959 - Mihai Gavriiliuc - șeful Direcției I din cadrul DGSS;
- 1959 - 1963 - Nicolae Doicaru - șeful Direcției I Informații Externe din DGSS. 1963 - 1972, adjunct al mi-

nistrului de Interne și șef al Direcției Generale de Informații Externe din cadrul CSS (Consiliul Securității Statului). 1972 - 4 martie 1978, prim-adjunct al ministrului de Interne și șef al Departamentului de Informații Externe al CSS;

- iunie - octombrie 1978 - Alexandru Dănescu - șef DIE, din cadrul DSS;

- 15 octombrie 1978 - 22 aprilie 1980 - Romus Dima - ministru de Interne și șef al CIE (Centrul de Informații Externe) al DSS;

- 22 aprilie 1980 - 26 noiembrie 1984 - Nicolae Pleșiță - prim-adjunct al ministrului de Interne și șef al CIE din cadrul DSS;

- 1987 - 1989 - Iulian Vlad - șef al DSS;

- 1 decembrie 1984 - 6 ianuarie 1990 - Aristotel Stamatoiu - adjunct al ministrului de Interne, șef al CIE din cadrul DSS.

Directorii SRI (Serviciul Român de Informații)

- 26 mai 1990 - 25 aprilie 1997 - Virgil Măgureanu;

- 30 mai 1997 - decembrie 2000 - Costin Georgescu;

- 7 februarie 2001 - 20 iulie 2006 - Alexandru Radu Timofte;

- 20 iulie - 4 octombrie 2006 - Florin Coldea (interimar);

- 4 octombrie 2006 - prezent - George Cristian Maior.

Directorii SPP (Serviciului de Protecție și Pază - fosta Direcția V a Securității, U.M. 0666)

- 7 mai 1990 - 21 noiembrie 1996 - general-maior Dumitru Iliescu;

- 18 decembrie 1996 - 29 aprilie 1998 - col. Nicu Anghel;

- 4 mai 1998 - 21 ianuarie 1999 - gral de brigadă (chestor general) Anghel Andreescu;
- 18 martie 1999 - 28 decembrie 2000 - gral-lt. Neculai Stoina;
- 28 decembrie 2000 - 7 decembrie 2005 - gral-lt. Gabriel Naghi;
- 7 decembrie 2005 - prezent - gral-lt. Lucian Pahonțu.

Directorii SIE (Serviciul de Informații Externe)

- 18 ianuarie - 13 decembrie 1990 - gral Mihai Caraman - adjunct al ministrului Apărării Naționale și 13 decembrie 1990 - 9 aprilie 1992 - director SIE;
- 9 aprilie 1992 - 30 iulie 1997 - gral Ioan Talpeș;
- 30 iulie 1997 - 1 februarie 2001 - Cătălin Harnagea;
- 12 februarie 2001 - 20 iulie 2005 - Gheorghe Fulga;
- 20 iulie - 4 octombrie 2006 - gral Silviu Predoiu;
- 4 octombrie 2006 - 19 martie 2007 - Claudiu Elvis Săftoiu;
- 19 martie - 5 decembrie 2007 - gral Silviu Predoiu;
- 5 decembrie 2007 - prezent - Mihai Răzvan Ungureanu.

DESPRE AUTOR

Dan COSTE - jurnalist de investigații

Experiență profesională: peste 20 ani de presa de investigații, reportaje, analize, știri.

Ziarist de presă scrisă postdecembristă, membru al Federației Internaționale a Jurnaliștilor și membru fondator al Asociației Jurnaliștilor Generația '90.

1990 – redactor principal “Dreptatea”

1991 – redactor “România liberă”

1992 – redactor, șef secție social-economic revista “Tinerama”.

2002 – reporter special “ZIUA”

2008 – redactor, șef secție social ziarul “UNU”

2009 - reporter special de investigații “Cotidianul”

2010 - freelancer în media de investigații.

Concomitent, colaborator sau coordonator al publicațiilor “Timpul Capitalei”, “Realitatea Românească” (al sindicatelor), “București”, “Senzații tari”, “Ea despre Ea”, “Ion Cristoiu și Max Bănush vă recomandă”, “Curentul”, “Revista culinară”, “Povestiri pentru Acasă”, “Evenimentul zilei”, “România Express”, “Reporter special”, “Incisiv de Prahova”, radio “Tinerama”, “Q Magazine”, “Ziarul de Investigații” și “Agenția de Investigații Media”.

Autor a peste 60 de romane polițiste și de aventuri, la care se adaugă zeci de broșuri educativ-distractive, cărțile “Fenomenul contrafacerilor în România” (3 volume - coordonator), “Ghidul consumatorilor”, “Zbor blestemat - În numele lui Allah, ucide!” (prima carte apărută în România după evenimentele din 11 septembrie 2001) ș.a.

Participant, în februarie 2007, la un training de o săptămână organizat la Bruxelles de OLAF (Oficiul European de Luptă Antifraudă).

Adresa electronică: dan_coste@yahoo.com

CUPRINS

PREFAȚĂ	pag.7
Ultima oră	pag.11
CAPITOLUL I	
Comportamentul ilegal al colosului MICROSOFT	pag.12
Ciuma roșie de la soare-răsare.....	pag.14
Terorist high-tech.....	pag.16
Despre ce fel de stabilitate vorbim?.....	pag.17
CAPITOLUL II	
Conspirația Vlădescu.....	pag.19
CAPITOLUL III	
Securiștii vechi și noi.....	pag.26
Noua oligarhie.....	pag.29
Rețeaua descendenților și continuatorilor fostului regim.....	pag.30
Călin Popescu Tăriceanu.....	pag.30
Eugen Nicolăescu.....	pag.31
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu.....	pag.33
Agrippa Ionescu.....	pag.37
Ghizela Vass - Bogdan Olteanu.....	pag.38
Alte personaje interesante.....	pag.40
CAPITOLUL IV	
Studiu de caz.....	pag.42
Radiografia volatizării unor fonduri europene...	pag.45

Jonathan Scheele, un Pilat din Pont, da' mai mic.....	pag.50
--	--------

CAPITOLUL V

Pe mâna cui sunt Finanțele României.....	pag.52
Lămuriri.....	pag.53
Alte milioane de euro, cadou pentru RSC.....	pag.57
Justiția noastră dragă și iubită.....	pag.58
MICROSOFT, protectorul mașinațiunii.....	pag.60

CAPITOLUL VI

Magistrați repetenți la logică și bun simț.....	pag.62
Judecătoarea Costiniu mai tare ca experții ORDA.....	pag.63

CAPITOLUL VII

Realitatea pe muchie de cuțit.....	pag.67
Rusificarea Armatei Române.....	pag.68
Pantiușa, asasin înmormântat cu onoruri militare.....	pag.70
Pleșiță, bruta securistă.....	pag.71
Trecut glorios de securist.....	pag.73
Măcelarul de la Interne.....	pag.74
Petea, expertul înscenărilor politice.....	pag.75

CAPITOLUL VIII

Ofițerii morții.....	pag.76
Generalul Caraman decorat de NKVD.....	pag.76
SMERȘ, moașa Securității.....	pag.78

CAPITOLUL IX

Odioasa U.M. 0666.....	pag.83
Securitatea nu e moartă. Securitatea se transformă.....	pag.84

Fondurile Securității destinate crimei.	
Operațiunea “Haiducu”.....	pag.85
Pregătirea cadrelor de nădejde.....	pag.86

CAPITOLUL X

Rețeaua Voicu pe Justiție.....	pag.91
Rețeaua Ovidiu Soare pe SRI.....	pag.95
Rețeaua prahoveană.....	pag.96
Mineriada din 1990 pusă la punct de stat.....	pag.97

CAPITOLUL XI

Oligarhia securistă nu se predă.....	pag.100
“România va rămâne o țară subdezvoltată”.....	pag.100
Regimul comunist - “Neligitim și criminal”.....	pag.102
“Deranjul” Monica Macovei.....	pag.103
Elimini omul, elimini problema - Stalin.....	pag.104
Chiar vor europenii să se lupte cu corupția la nivel înalt?.....	pag.106
Câți securiști pe cap de european?.....	pag.107
Chestie de mentalitate.....	pag.109
Criminalii sunt oameni necăjiți. Asasinii sunt oameni pregătiți.....	pag.110

ANEXE	pag.113
--------------------	---------

Anexa 1

Listele negre ale MICROSOFT.....	pag.115
----------------------------------	---------

Anexa 2

31 Martie 2009 - Raportul ECIS.....	pag.117
-------------------------------------	---------

Anexa 3

Ministrul Sănătății a lucrat pentru traficantul de arme Shimon Naor.....	pag.125
---	---------

Anexa 4

Vlădescu, ministrul Finanțelor, a exportat
arme în Africa..... pag.128

Anexa 5

Escrocheriile Doctorului Moarte..... pag.132
Piraterie software la Interne și SRI..... pag.139

Anexa 6

Alți călăi ai Poporului român..... pag.147

Anexa 7

Șefii serviciilor secrete de informații din 1924
până în prezent..... pag.150